LIVIU RADU

înfruntarea nemuritorilor

Al treilea volum din seria TARAVIK

NAUTILUS

Liviu Radu, născut la București în 1948, și-a început cariera de scriitor de Science fiction și fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Fața nevăzută a planetei Marte” în revista *Quasar. Î*n anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic.* A semnat, de asemenea, romane ca *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii (*2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) și volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) și *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicații ca *Jurnalul SF, Anticipația CPSF, Nautilus.* Scrierile lui de ficțiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este și un traducător cunoscut și face parte din Uniunea Scriitorilor din România și din Societatea Română de Science Fiction și Fantasy.

LIVIU RADU

ÎNFRUNTAREA NEMURITORILOR

1

Am murit și sunt în paradisul pegașilor, își spunea Kostik tot mai des, pentru că nu fusese niciodată atât de răsfățat, de alintat și de îngrijit. Servitoarele Marieței îl îmbăiau zilnic, îl țesălau, îi împleteau coama și i-o împodobeau cu panglici colorate, îl îndopau cu bunătăți, iar bătrâneii care o ajutau pe Marieța la grădinărit îi povesteau câte-n lună și în stele, îi cereau părerea în toate privințele și îl ascultau cu un respect atât de vizibil, încât Kostik simțea că-i crescuse încă o pereche de aripi, pentru că i se părea că plutește printre nori, alături de zei… Ca să nu mai pomenim de pisoi, care, una, două, se cățărau pe el ca să doarmă – asta când nu-și găseau culcuș pe burta lui Taravik, că și aia era moale ca o saltea…

Pegasul se cam îngrășase, din cauza lipsei de mișcare și a îndopatului cu hrană prea consistentă. Ca urmare, își impusese ca, în ciuda protestelor Marieței și ale tuturor ajutoarelor acesteia, să trudească din greu la învârtitul roții orizontale a fântânii. Nu se potolea până când nu umplea jgheabul cu apă, o dată dimineața și o dată seara. Bineînțeles, după un asemenea efort, era leoarcă de nădușeală, tocmai bun să fie spălat, țesălat și periat, apoi hrănit corespunzător. Așa că, în final, efortul făcut nu-l ajuta să slăbească. Se dolofănise, se lenevise, dormea tot mai mult… și, culmea, îi plăcea la nebunie existența aia îmbelșugată.

Iar dacă avusese vreodată mustrări de conștiință și sentimentul jenant că profita de situație și de amabilitatea Marieței și a ajutoarelor ei, îi trecuseră urgent văzând că și Taravik se afla în aceeași stare: adică se buhăise, se dolofănise, se îndopa ca un purcel, dormea toată ziua la umbra din grădină și toată noaptea în căsuța lui primitoare – și, într-o încercare de a slăbi, la fel de inutilă ca și cea făcută de Kostik, atunci când nu dormea scotea apă din fântână (din cealaltă fântână, cea cu cumpănă).

Marieța le făcea toate chefurile, îi îndopa cu bunătăți, le dădea băutură să-și toarne și în cap… dar băutura nevorbită nu

aluneca pe gât, beau și ei câte o stacană de bere sau o cană de vin la masă, doar atât, nici vorbă de chiolhanuri ca în alte vremuri…

Așa că pegasul își spunea că-i în rai, dar își spunea degeaba, se cam săturase de raiul ăla, îi era îndeajuns atâta bine și i se făcuse dor de o goană disperată prin deșert, urmărit de o ceată de bandiți care trăgeau cu arcurile după el, și își dorea să mai sară măcar o dată într-o râpă…

Mai că-i venea să-i ceară lui Taravik să facă o plimbare prin pustiu, una inutilă, doar de dragul plimbării… dar n-ar fi vrut să pară nerecunoscător, pentru că era pe deplin conștient că era iubit și că răsfățul de care avea parte venea din suflet… și, la rândul lui, îi iubea și el pe toți cei care făceau parte din familia lui Taravik – adică din familia din care făcea și el parte.

Dar când se uita la Taravik și-l vedea toropit, mișcându-se încetișor și fără niciun chef, nu se îndura să-l trezească din amorțeala aceea plăcută. Avea, totuși, sentimentul că nici lui Taravik nu i-ar fi displăcut o schimbare, pentru că-l văzuse pe acesta încercând să fie folositor în diferite feluri: se oferise să sape în grădină, dar, după ce bătrâneii Marieței (nu reușise nici acum să afle care dintre ei era Avalik și care Aralik) își exprimaseră părerea că era mai bine să apeleze la el atunci când aveau nevoie să sape un șanț pentru irigații și că nu avea rost să-l pună să plivească buruienile de pe răzoare, se lăsase păgubaș, conștient că puterea sa și lăboaiele lui imense nu erau de folos într-o muncă ce necesita îndemânare și finețe.

Într-un fel bizar, Kostik avea senzația că Taravik se ascundea în gospodăria Marieței, că se temea de ceva sau de cineva și se ferea să iasă în lume. Pegasul era conștient că ideea aceea era o aiureală – pentru că Taravik, bărbat solid, trecut prin ciur și prin dârmon, om cu o viață aventuroasă și un caftangiu profesionist, era în stare să-și apere integritatea fizică mult mai bine decât ar fi fost în stare s-o facă fetișcanele și bătrâneii care o ajutau pe Marieța în gospodărie. Sigur, dacă s-ar fi ivit vreun pericol, Marieța ar fi fost în stare, ca să-și salveze soțul iubit, să lupte ca o leoaică. Dar, la urma urmei, își zicea Kostik, era doar o biată femeie, a cărei îndemânare în încăierări nu se compara cu cea a jupânului Taravik.

Așa că pegasul își spunea că, de fapt, impresia sa era complet greșită. În primul rând pentru că nu și-l putea imagina pe

Taravik speriat – spaima necesitând un anumit nivel de imaginație, chestie care îi lipsea cu desăvârșire prietenului său. Dacă Taravik avea ceva din belșug, atunci acestea erau inconștiența și nepăsarea, lipsa de prevedere și de previziune. Adică Taravik era un individ care se lăsa în voia evenimentelor, fără să-i pese de nimic, având o încredere oarbă în viitor și în bunăvoința zeilor. În al doilea rând, Taravik nu știa ce-i aceea perseverență – adică, dacă din cine știe ce motive ar fi fost în stare să se sperie și să se ascundă după fustele Marieței, chestia asta ar fi ținut cel mult cinci minute, pentru că după aia ar fi uitat totul (în principal care era motivul pentru care se ascundea).

Adică, înțelesese Kostik în cele din urmă, nu era vorba decât de lene și de comoditate. Ca și în cazul lui. Da, era frumos să alergi prin pustiu și să dormi pe pietrele tari, înnebunit de sete și mort de foame, dar era și mai plăcut să fii răsfățat, îndopat și alintat…

Cu toate acestea, simți că inima îi tresaltă bizar când, într-o zi, Taravik îi spuse, ca din întâmplare:

— Dragă Kostik, tu, care le știi pe toate, ai idee de cât timp n-am mai ieșit noi din curtea asta?

— De patruzeci și trei de zile, răspunse fără să stea pe gânduri Kostik, care, printre altele, avea și un simț aparte al măsurării timpului.

Apoi, după ce răspunse, pegasul repetă, oarecum uimit, ca și cum ar fi vorbit de unul singur:

— Patruzeci și trei de zile? Vorbești serios?

— Păi, eu n-am spus nimic, îi replică Taravik. Tu ai zis vorbele astea, deci tu poți să știi dacă ai vorbit serios sau nu.

— Ni s-a mai întâmplat vreodată să rămânem fără slujbă atât de mult timp? se minună Kostik. Ce se întâmplă, lumea nu mai trimite pachete? Nici scrisori? Sau a apărut iarăși vrăjitorul latgan cu luntrea lui fermecată și ne-a furat toți clienții?

— Am vaga impresie că am îmbătrânit, oftă Taravik. Ne-am ramolit în ultimul hal și, mai mult decât atât, ne-am pierdut nu numai vlaga noastră tradițională, ci și ambiția profesională…

— Am dat de bine și am cedat în fața ispitei, mormăi Kostik. Știi, obdinii ăia țicniți – ăia care ne-au obligat să dormim într-un grajd – aveau o legendă foarte interesantă…

— Abia aștept s-o aud, se bucură Taravik. Faptul că ai chef să-

mi povestești ceva, să-mi împărtășești din comorile tezaurului tău de cunoștințe mă face să sper că nu e pierdut chiar totul… Potolește-te, nu-i cazul să te uiți urât la mine – în primul rând că nu mă sperii și în al doilea rând pentru că vorbeam serios, abia aștept să-ți aud povestea.

Kostik făcu un gest pe care crezuse că-l uitase – își dădu ochii peste cap – apoi se liniști și începu:

— Obdinii cred că la început, când zeii au creat lumea…

— Păi, nu ziceai că obdinii cred într-un singur zeu?

— Mă surprinzi, dragul meu! Nu mă așteptam să ții minte ceva din cele pe care ți le-am povestit în timpul îndelungatei noastre colaborări! Deci, atunci când zeul cel unic a creat lumea, a făcut un bărbat și o femeie, care au trăit fericiți și îndestulați într-un paradis construit special pentru ei. Apoi, pentru că au încălcat ordinele divinității, oamenii au fost izgoniți în lumea largă și siliți să-și câștige prin muncă grea cele necesare traiului. Dar, dragă Taravik, eu, spre deosebire de obdini, nu cred că oamenii au fost izgoniți din paradis pentru că au greșit cu ceva. De fapt, nu i-a gonit nimeni, au plecat de bunăvoie, pentru că i-a mâncat în fund, așa cum ne mănâncă și pe noi doi, adică li s-a urât cu binele și au vrut să colinde și ei prin jur, să vadă ce e dincolo de gard…

— Că bine zici, măi, Kostik, e nemaipomenit de bine în gospodăria Marieței, dar ce-ar fi să dăm și noi o raită prin oraș, să mai vedem ce mai face concurența? Pentru că, spre deosebire de eroii legendelor obdine, noi doi putem să ne întoarcem oricând în paradisul Marieței…

Cei doi prieteni se hliziră de zor, aruncară priviri în jur, să vadă dacă îi pândește cineva, apoi se strecurară pe poarta crăpată doar atât cât să poată ieși o huidumă și un pegas. Și după ce făcură tiptil câțiva pași, o luară la goană și nu micșorară viteza decât după ce cotiră la colțul străzii.

În urma lor, Marieța zâmbi încântată. Reușise, prin îndemnuri strecurate meșteșugit în discuții, să-l convingă pe Taravik că ideea de a ieși la plimbare împreună cu Kostik îi aparținea. Ce s-ar face tăntălăii ăia de bărbați fără neveste? se întrebă ea, pentru a nu se știe câta oară. Ar ajunge să-i întindă câinii…

După ce ieșiră din raza vizuală a Marieței, cei doi reduseră viteza și merseră mai departe liniștiți, fără grabă, privind încântați în jur, de parcă n-ar mai fi văzut strada aceea de vreo

sută de ani. Pășeau încet prin praful gros și cald, pălăvrăgind fără nicio grijă, așa cum făceau de obicei.

— De fapt, își continuă ideea Taravik, cred că divinitatea obdinilor nu le interzisese creațiilor sale să se întoarcă în paradis. Dimpotrivă, sunt sigur că a trimis în nenumărate rânduri mesageri care să-i invite să se întoarcă, asigurându-i că-i va primi cu bucurie și că va tăia vițelul cel mai gras, ca să-i ospăteze, sau, mă rog, ce obișnuiește să taie într-o asemenea împrejurare un zeu obdin, pentru că, după ce-am văzut cât de zgârciți sunt obdinii, e posibil ca și zeul lor să fie un cărpănos care-și propunea să-și întâmpine odraslele întoarse acasă cu ciorbă de urzici…

— Mie îmi place ciorba de urzici, îl contrazise Kostik, și aș prefera să-mi fie oferită o asemenea bunătate, în locul unei hălci tăiate dintr-o făptură asemănătoare mie. Deci tu crezi că strămoșii obdinilor nu s-au întors în paradis pentru că le era teamă că vor fi obligați să se hrănească doar cu fierturi de buruieni și de fructe și să renunțe la fripturile la care se nărăviseră în timpul hoinărelilor lor prin lumea largă?

Taravik se gândi un timp, scărpinându-se pe chelie. În cele din urmă răspunse, fără să pară foarte convins de ideea pe care o susținea:

— Sigur, mâncarea are și ea importanța ei… dar nu cred că a fost motivul principal. Spune sincer: nu-ți place mai mult să gonești prin pustiu, chiar dacă știi că o să rabzi de foame și de sete? Ai prefera să fii închis într-o curte, în care să ai hrană și băutură din belșug, dar în care să nu poți face nimic din ceea ce îți place și în care să nu ai spațiu în care să te miști în voie? Ce preferi: bunăstare sau libertate?

Kostik se opri din mers, se înțepeni pe picioare și rămase holbându-se la prietenul său. Acesta se uită mirat la el și-l întrebă:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Aștept să începi să strigi lozinci și să îndemni lumea să doboare tirania.

Văzând că Taravik părea căzut din lună, pegasul se apucă să-i explice:

— Ai descoperit, de unul singur, ceea ce mulți gânditori au aflat după meditații îndelungate: că omul este o făptură dornică de libertate. Numai că libertatea trebuie cucerită și apărată de

toți cei care vor să ți-o răpească…

— Păi, mie nu vrea nimeni să-mi răpească libertatea…

— Nici măcar Marieța?

— Marieța, draga de ea, nu știe cum să facă să mă bucur de cât mai multă libertate…

— Adică nu întotdeauna cel care are o anumită autoritate asupra ta vrea să-ți îngrădească libertatea…

— Da, măi, Kostik! Deștept mai ești!

— Vezi, asta-i chestia cu filosofia, că lucrurile banale, pe care până și tu le observi cu ușurință, nu-și găsesc locul în teoriile înțelepților… Hai să revenim la obdinii noștri. În primul rând, nu cred că paradisul pus la dispoziția acestora era doar o curte mică. Dimpotrivă, cred că era un ținut întins, prin care puteau să hălăduiască în voie. Adică indivizii n-au stat departe nu pentru că zeul lor intenționa să-i îndoape cu urzici sau pentru că i-ar fi ținut închiși într-un spațiu mic.

— Nici eu, îl întrerupse Taravik. Pur și simplu se săturaseră de bine, au fugit de acasă așa cum fac unii copii râzgâiați… și pe urmă le-a fost frică să se întoarcă, pentru că erau convinși că merită să fie pedepsiți…

— Și, de fapt, concluzionă Kostik, asta le-a fost adevărata pedeapsă: au renunțat de bunăvoie la paradis și au rămas cu convingerea că au făcut ceva rău, pentru care merită toate pedepsele posibile din partea zeului lor…

— Păi, în mod sigur au făcut ceva rău, mormăi Taravik. Ce poate fi mai rău decât să renunți ca un tâmpit la o existență minunată? Noi doi n-o să fim atât de idioți și o să ne întoarcem întotdeauna în gospodăria Marieței – după ce o să ne săturăm de hoinăreli și de aventuri.

— Cât mai putem să avem parte de aventuri, îl potoli pegasul, pentru că o să vină vremea când o să ne placă mai mult să trândăvim cu burta în sus, la umbră, decât să gonim prin arșiță și prin furtuni de nisip…

Și, pălăvrăgind fără încetare, se pomeniră că ajunseseră în fața unei cârciumi.

— Ce-ar fi să intrăm? propuse Taravik. Nu știu cum să-ți spun, dar viața trândavă din ultimul timp m-a stors de puteri și mă simt cam obosit și cam însetat…

— Ciudat! N-aș putea spune că-s obosit, dar m-a cuprins și pe mine un soi de sete, dar care nu poate fi potolită cu apă!

— Ăsta e semn de boală, îl asigură Taravik. E cazul să ne îngrijim de sănătatea noastră. Hai să poposim un pic în cârciuma asta și să vedem dacă o să ne simțim mai bine după ce o să ne odihnim un pic…

— De vină e numai praful de pe drum, îl asigură Kostik. Am stat prea mult la umbră, la răcoare, iar plămânii noștri s-au dezobișnuit să suporte mizeria asta care-ți pătrunde în interiorul organismului. E nevoie să ne spălăm cu grijă atât gâtlejul, cât și măruntaiele!

Deschiseră ușa și intrară în încăperea umbrită, pustie la ora aceea. Le ieși în întâmpinare Cârciumarul Fofârlik, un vechi cunoscut al lui Taravik, care, în loc să le ureze bun venit, ca orice cârciumar, se grăbi să le spună:

— Conform ultimei hotărâri a Consiliului Municipal, clienții nu au voie să între în cârciumi însoțiți de animale de casă…

— Dar ce, eu sunt câine sau pisică? se supără Kostik, insultat în adâncul sufletului său.

— Vezi, dacă n-ai răbdare să termin? îl puse la punct Fofârlik. Deci, clienții n-au voie să între în cârciumă însoțiți de animale de casă, precum câinii sau porcii, găinile sau berbecii, nici de animale mitologice și legendare, precum pegașii, balaurii și zânele din pustiu. Dragul meu Kostik, ne cunoaștem de multă vreme, dar îți spun cinstit că n-am de gând să risc să-mi fie închisă prăvălia din cauza ta, așa că, fără supărare, afară cu voi! Taravik poate să rămână, dacă vrea, dar tu va trebui să-l aștepți în fața ușii.

— Hotărârea asta mi se pare o aiureală! se supără Taravik. În primul rând, cine poate să fie atât de cretin, încât să se ducă la cârciumă împreună cu o zână din pustiu? Mi-a trecut cheful de băutură. Rămâi cu bine, fostul meu prieten! N-o să-ți mai calc prin prăvălie! O să ne potolim setea prin alte cârciumi!

— Ba n-o să-ți potolești nicio sete, îl aduse cu picioarele pe pământ Cârciumarul. Ce, crezi că hotărârea Consiliului Municipal e valabilă numai pentru mine? E valabilă pentru toate cârciumile, așa că n-o să vă servească nimeni.

— Hai să mergem, mormăi supărat Kostik. Nu mă așteptam la o asemenea discriminare… Mai bine rămâneam în Țara Hatti, acolo nu mi s-a interzis accesul în vreo cârciumă, nici în vreun templu…

— Păi, în situația asta nu ne rămâne decât să ne întoarcem

acasă și s-o rugăm pe Marieța să ne dea ceva de băut.

— Oricum băutura ei e mai bună decât poșirca lui Fofârlik…

— Și, în plus, e gratis, se bucură Taravik de posibilitatea de a bea pe veresie.

În timp ce ieșeau pe ușă, Cârciumarul strigă după ei:

— Unde vă grăbiți așa? Am niște bere proaspătă, abia scoasă din beci. E rece și gustoasă…

— Mulțumim, dar nu vrem să te băgăm în belea, îi răspunse sarcastic Kostik.

— Păi, nu-i niciun pericol să intru în vreo belea, îl liniști Fofârlik. Că n-am de gând să vă servesc aici, în cârciumă, ci în grădina din spatele prăvăliei. Căci, dacă ați fi fost mai puțin nevricoși și puși pe scandal, v-aș fi explicat că hotărârea aceea despre care v-am pomenit menționa că mușteriii pot veni însoțiți fie de neveste, fie de animale de casă, ba chiar de lighioane legendare sau imaginare, dar numai în grădinile în aer liber ale localurilor, unde prezența acestora nu-i deranjează pe ceilalți clienți.

— Și cum se ajunge în grădina aceea? întrebă foarte curios Taravik.

— Măi, omule, dar tu chiar ești bolnav! exclamă Cârciumarul. Cum adică, nu mai ții minte grădina cârciumii mele, unde te-ai îmbătat ca porcul acum vreun an, împreună cu preotul ăla ras în cap, și v-ați bătut cu niște soldați în permisie?

— A, da! Păi, aia era un soi de curte a cârciumii, nu o grădină…

— Dar era în aer liber, adică nu avea acoperiș.

— Asta așa e…

— Și erau și niște pomi acolo, să stea clienții la umbră…

— Adevărat.

— Deci era grădină.

— Ai perfectă dreptate, spuse voios Taravik. Să mergem în grădină, dragă Kostik, și să gustăm berea prietenului nostru.

Ieșiră în stradă, făcură câțiva pași de-a lungul clădirii cârciumii și se opriră în fața unei porți. Taravik o deschise fără să bată, ca unul de-al casei, și intră, urmat de pegas, în curtea în care fuseseră așezate câteva mese și niște bănci, la umbra unor copaci pirpirii și neîngrijiți. Curierul se prăbuși pe o bancă, oftând satisfăcut, iar Kostik își găsi un loc comod în apropierea lui. Grădina era și ea pustie, pentru că era mijlocul dimineții,

băutorii profesioniști nu se treziseră încă, iar amatorii nu-și terminaseră încă treburile din ziua aceea, ca să poată să se refugieze în crâșmă. Așa că fata care tândălea pe acolo se grăbi să se intereseze ce le dorește sufletelul.

— Multe, îi răspunse rânjind cu gura până la urechi Taravik, dar deocamdată o să ne mulțumim cu niște bere rece. Te rugăm însă să te grăbești, pentru că avem treabă și ne-am oprit aici doar pentru o clipă...

Fata, care auzea probabil de o sută de ori pe zi chestia asta, se mulțumi să dea din cap și să se ducă degrabă după băutură.

— Parcă ziceai că n-o să mai bem bere niciodată, se apucă să comenteze pegasul, căruia nu-i trecuse încă supărarea.

— Ai dreptate, dar berea lui Fofârlik e foarte amară, adică nu seamănă deloc la gust cu băutura aia dulce a hattienilor. Și sunt foarte curios să văd dacă e la fel de tare ca aia, chiar dacă are alt gust. Sincer vorbind, ca un om care am băut tot soiul de băuturi și m-am îmbătat cu bere din diferite locuri ale lumii, mie mi s-a părut că berea hattiană – așa dulce cum e ea – e cea mai bună și cea mai tare dintre toate, dar s-ar putea să fie doar o impresie eronată, așa că-i bine să verificăm și să ne convingem care-i adevărul.

Fata se întoarse iute cu un urcior, îi turnă lui Taravik într-o bărdacă și lui Kostik într-o strachină, apoi se trase undeva, la umbră, să-i lase să discute în liniște, dar, în același timp, să fie suficient de aproape ca să răspundă oricărei chemări a mușteriilor.

Cei doi își vârâră boturile în lichidul plin de spumă, sorbiră cu poftă, apoi oftară într-un glas:

— Bună mai e!

Fata se grăbi să le umple din nou recipientele, iar Taravik îi făcu semn să nu plece. Chelnerița rămase locului, bănuind despre ce era vorba: clienții sorbiră imediat băutura și așteptară să le toarne din nou. Fata se grăbi să înhațe urciorul, apoi, după ce umplu bărdaca și strachina, rămase în așteptare, dar Taravik îi făcu semn să-și vadă de treabă.

— Acum, că ne-am potolit un pic setea, ce poți să-mi spui? întrebă amabil Kostik.

— Bună bere! Nu cred că-i la fel de gustoasă ca aia hattiană, dar amărăciunea ei are un farmec aparte...

— Îți amintește de amărăciunea vieții și te face să-ți dai

seama că, în felul ei, aceasta are un anumit farmec care o face să merite trăită, spuse meditativ pegasul.

— Ce să mă fac eu cu tine, măi, Kostik, oftă Taravik. Tot timpul îmi demonstrezi cât de deștept ești. Și lucrul cel mai uimitor este că o faci fără să te străduiești prea mult, ca și cum asta ar fi natura ta!

— He, he, făcu pegasul, mimând o modestie pe care n-o avusese niciodată. Să nu exagerăm, mai cunosc și eu niște lucruri, nu cine știe ce... Dar, în loc să discutăm despre calitățile mele, ce-ar fi să terminăm de dezbătut subiectul izgonirii din paradis?

— De ce nu? zise Taravik. E un subiect interesant. Și, mai ales, m-ai lăsat să-mi dau și eu cu părerea, adică n-ai vorbit numai tu. M-ai făcut să cred că pot avea și eu idei demne de luat în seamă.

— Dar chiar ai, dragă Taravik, se grăbi să-l asigure Kostik, cu un glas care spunea exact contrariul.

Curierul se uită urât la el, apoi sorbi ce-i mai rămăsese în bărdacă. Se pregătea să-i ceară chelneriței să mai aducă un urcior, dar pegasul se grăbi să-l oprească:

— Ar trebui să ne vedem de drum. În primul rând, pentru că, după cum știi, vorbesc mai ușor în timp ce merg. În al doilea rând, pentru că am plecat la plimbare, să vedem ce-i prin oraș, nu să ne oprim în prima cârciumă și să ne îmbătăm ca porcii. Iar dacă îți închipui că o să reușești să mă faci de râs, cum ai făcut ultima oară, profitând de slăbiciunea mea din acel moment, atunci te înșeli, pentru că pe ziua de azi n-o să mai beau niciun strop! Dacă vrei să te îmbeți, n-ai decât, dar eu n-o să-ți țin tovărășie!

— Ho! Potolește-te! Ești pegas, nu gaiță! Bine, plecăm!

Curierul plăti, lăsă un bănuț bacșiș, chelnerița îi conduse încântată până la ieșire, invitându-i să mai poftească pe la ei, dar cei doi o ignorară și merseră liniștiți pe ulița pustie la ora aceea. Soarele se ridicase deasupra capetelor și începuse să le încingă scăfârliile. Taravik regreta deja că părăsise umbra răcoroasă și berea rece, dar se stăpâni și-și făgădui în gând să-l convingă pe Kostik să facă un popas la următoarea cârciumă pe care o vor întâlni. Cu voce tare spuse doar:

— Despre ce voiai să discutăm?

— Știi, există niște povești, adică se spune că așa stau

lucrurile, dar dacă chiar așa stau, nu știe nimeni... Unii învățați cred că povestea cu paradisul a apărut în urma unor întâmplări din vechime. În unele locuri din lume, adică doar în foarte puține locuri, zeii erau cruzi și pretențioși, îi ajutau pe oameni doar dacă li se aduceau jertfe prețioase... și doreau ca jertfele să fie aduse în așa fel încât zeii aceia să fie convinși că erau respectați și temuți, că oamenii doreau să le fie pe plac și că știau că fără mila zeilor nu aveau să supraviețuiască.

— Hmm, mormăi Taravik. Nu știu de ce, dar pălăvrăgeala ta fără cap și fără coadă mă face să cred că e vorba de jertfe omenești...

— Chiar despre asta e vorba, dragă prietene.

— Păi, chestia asta nu-i chiar atât de puțin răspândită, pe cât încerci tu să mă faci să cred. Pe vremea când am luptat în armata regelui-lăstun din Caartara, am înfruntat gloatele unui trib pe jumătate sălbatic din munții Bareț. Am fost sfătuiți de comandanții noștri să nu ne predăm orice ar fi. Sincer vorbind, nu i-am luat în serios, pentru că toți comandanții își îndeamnă soldații să lupte până la moarte și să nu se lase capturați de dușmani. Ca om care am trecut prin multe, vreau să-ți zi că, de obicei, comandanții respectivi ascundeau în spatele sfaturilor lor două adevăruri: în primul rând, victoria obținută cu ajutorul sacrificiilor și al eroismului soldaților le aducea glorie și bani; în al doilea rând, răscumpărarea prizonierilor îi costa o grămadă de parale, pe care ar fi preferat să le păstreze în buzunar. Numai că, după prima luptă, am regretat că nu am avut încredere în vorbele lor. Câțiva dintre camarazii mei – mercenari ca și mine – au fost înconjurați de dușmani și au considerat că n-are niciun rost să moară prostește. Așa că s-au predat. Numai că sălbaticii i-au târât în pădure și i-au dus la un soi de templu al zeilor lor – dacă poți numi templu niște stânci așezate într-un triunghi, cu o vatră imensă în centru. Acolo i-au jertfit arzându-i de vii. Le-am auzit răcnetele și am simțit mirosul de carne arsă, deși eram tocmai în celălalt capăt al codrului. Adică voiam să-ți spun că există multe locuri în care se jertfesc oameni zeilor și că asemenea lucruri se mai întâmplă și în zilele noastre.

— Foarte interesant, spuse pegasul, cu gândul în altă parte. Însă ceea ce voiam să-ți povestesc s-a întâmplat în vechime, într-un loc de care n-ai auzit...

— E posibil să nu fi auzit, dar la fel de posibil e să fi auzit,

pentru că…

— Da, da, știu, în tinerețea ta aventuroasă ai colindat prin locuri despre care învățații n-au auzit și, drept urmare, n-au scris despre ele în cărți…

— Bine. Ai totuși de gând să-mi spui povestea pentru care m-ai scos din cârciumă și m-ai silit să renunț la berea cea rece și amară?

— Se spune că în Țara Azotl – asta-i o țară de dincolo de Marea cea Mare – exista obiceiul ca în fiecare an să se tragă la sorți, ca să se aleagă un bărbat tânăr și voinic, sănătos în toate privințele și de familie bună. Acel bărbat urma să fie un soi de rege al țării – adică locuia într-un palat minunat, i se ofereau cele mai alese mâncăruri și băuturi, avea la dispoziție cele mai frumoase femei din regat. Putea să facă orice, putea să ia orice îi plăcea – toți erau fericiți să-i ofere ceea ce își dorea. Apoi, după un an de huzur, de plăceri și de belșug, era sacrificat zeilor, în cadrul unor festivități uimitoare, menite să le arate zeilor respectivi cât de respectați erau.

— Adică regele era rege doar un an, după care era omorât?

— Da.

— Și după aceea era ales un alt rege?

— Exact.

— Deci, dacă am înțeles eu bine, regele acela desemnat prin tragere la sorți avea parte de un adevărat paradis, dar paradisul său dura numai un an, iar după aceea nu era izgonit din respectivul paradis, ci era omorât – adică nu exista nicio șansă să se reîntoarcă vreodată în lumea aceea minunată de care se bucurase un timp…

— Ai înțeles foarte bine.

— Adică vrei să spui că povestea regelui care era sacrificat a dus la apariția legendelor despre paradisul de care te bucuri un timp, dar pe care îl pierzi, până la urmă… Ce să-ți spun, dragă Kostik, vei fi fiind tu deștept – am recunoscut întotdeauna chestia asta –, dar uneori ești tare naiv. Povestea ta este despre un paradis pierdut, nu despre un paradis din care ești alungat. Ceea ce, te rog să mă crezi, e cu totul altceva. Însă s-ar putea să existe o brumă de adevăr în legenda ta. Dacă unul dintre regii care urma să fie sacrificat a considerat că nu merită să trăiești regește un an, dacă după aceea o să fii omorât, și a crezut că-i mai bine pentru el s-o tulească, profitând de prima

ocazie favorabilă, renunțând la lux și huzur, sunt sigur că acest fost rege, ajuns în țări străine, unde ducea o existență mizeră de individ ce fusese silit să-și părăsească țara, le-a împuiat capul celor printre care trăia explicându-le ce trai minunat a avut el într-un fel de paradis, pe care a fost obligat să-l părăsească pentru că a refuzat să îndeplinească anumite obligații ce i s-au părut nedrepte și neomenești. Și, în acest caz, ajungem la legenda izgonirii din paradis și imposibilitatea întoarcerii în ținutul acela zeiesc…

— Dragă prietene, ai talentul deosebit de a mă surprinde uneori cu anumite idei ce nu se potrivesc cu țeasta ta. Da, ceea ce ți-ai imaginat e posibil, chiar probabil. Însă, dacă o asemenea teorie nu e confirmată de niciun document, de niciun învățat suficient de renumit, încât opiniile lui să merite să fie cunoscute de restul lumii și să fie menționate ca argumente, pro sau contra, în cadrul unor discuții de specialitate, mă văd silit să consider opinia ta doar o invenție interesantă și amuzantă, dar lipsită de relevanță.

— Nu mă mir, îi replică foarte calm Taravik, pentru că m-am lămurit cu multă vreme în urmă că părerile mele nu au calitatea de a proveni dintr-o minte trândavă, dedicată meditației lipsite de orice legătură cu viața adevărată – adică, spus cu alte cuvinte, noi, truditorii de rând, avem idei practice, care nu pot fi înțelese cu ușurință de palavragii care n-au bătături în palme, ci doar pe creier.

— Adică, în limbaj obișnuit, ești un individ prea deștept ca să te priceapă un individ lipsit de spirit practic, ca mine.

— Ți-am spus eu că ești deștept! M-ai priceput întru totul.

— Bine. Ca să fii fericit, află că am reținut părerea ta…

— Păi, fiind pegas, nu poți să uiți nimic, deci nu puteai să-mi uiți opinia.

— …și o s-o comunic unor specialiști în legende mitologice, cu prima ocazie.

— Mulțumesc din suflet! se hlizi Taravik. Cine știe, poate o să-mi apară numele într-o carte și o să afle despre mine și alți pegași…

— Dar, până atunci, zise Kostik, în timp ce mergeau liniștiți pe o alee pietruită – pentru că părăsiseră periferia orașului și pătrunseseră în zona centrală a acestuia, mai îngrijită și mai elegantă – hai să-ți amintesc o altă teorie legată de izgonirea

din paradis.

— Sunt numai urechi, îl asigură Taravik.

— Unii învățați susțin că n-a existat niciun fel de paradis și că legenda a apărut din cauza amintirilor legate de perioada petrecută de prunc în pântecul mamei, locul în care a avut tot ce-i trebuia și era ferit de orice pericol. După cum e normal, la venirea sorocului, copilul a fost expulzat din locul acela paradiziac și a fost aruncat în vâltoarea vieții, cea plină de griji, de trudă și de pericole. Acest eveniment, petrecut chiar la începutul vieții conștiente, a marcat întreaga existență a omului, care a rămas cu impresia că a fost lipsit de o stare binecuvântată, ce i se cuvenea de drept.

— Ce deștept ești, măi, Kostik! exclamă sincer Taravik. Nu mi-ar fi trecut prin cap o asemenea idee!

Ai perfectă dreptate, lucrurile se leagă într-un chip miraculos! Abia acum îmi dau seama că mulți dintre noi spunem, în diferite împrejurări, „nici în burta mamei nu mi-a fost atât de bine”, înțelegându-se de la sine că în pântecul mamei ne-a fost cel mai bine. Însă, adăugă Taravik, după un moment de gândire, eu, fiind mai prost, recunosc cinstit că nu-mi amintesc cum era în burta mamei – chiar dacă am folosit și eu expresia de care am pomenit mai devreme. Dar sunt convins că tu, cu memoria ta de pegas, ții minte foarte bine cum te-ai simțit pe când erai doar un făt. Și ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai povesti și mie, poate în acest fel îmi voi împrospăta și eu amintirile pierdute pentru moment…

Kostik nu se grăbi să-i răspundă. Rămase tăcut atât de mult timp, încât Taravik își închipui că nu-l auzise și se pregătea să-și repete rugămintea. Însă tocmai atunci pegasul își drese glasul și începu să povestească, oarecum șovăitor:

— Nu mi-am dat seama până acum, dar amintirile mele nu încep într-un mod distinct, ca și cum ar fi fost desenate pe un perete sau scrise cu dalta pe o placă de piatră, nu au un moment clar de început. Dacă din adolescență încoace tot ce s-a întâmplat în prezența mea, tot ce am auzit sau am citit – adică tot ce mi-a impresionat într-un fel simțurile – mi-a rămas întipărit în memorie, ceea ce a fost înainte de momentul acela în care mintea mea a început să rețină totul, cu aviditate, îmi este neclar – de parcă memoria mea nu se formase încă în totalitate și nu știa să păstreze fapte și impresii. Sau, poate, era mai

selectivă… Nu, nu era selectivă. Pur și simplu nu exista. Pentru că, de-ar fi fost selectivă, aș fi păstrat în minte anumite fapte, anumite întâmplări mai interesante. Însă începuturile vieții mele sunt acoperite nu de o ceață deasă, prin care mai întrezărești ceva, ci de o beznă completă. Nici vorbă să-mi amintesc cum era în pântecul mamei. Ciudat e faptul că, totuși, prima mea amintire din copilărie este legată de mama. Mi-o amintesc foarte bine cum stătea așa, cu capul aplecat spre mine, și-mi repeta, monoton și cu multă răbdare: „Dragul meu Kostik, ești destul de mare, ar trebui să vorbești, toți ceilalți mânji de pegas, mai mici decât tine, pălăvrăgesc de zor, ca orice pegas normal, numai tu taci cu înverșunare. Hai, fii copil cuminte și spune: Mă-ma! Mă-ma! Mă-ma!” Nu știu din ce motiv, glasul ei mă enervase peste măsură, iar insistența ei de a mă face să spun ceva mă scosese din sărite. Probabil că nu-mi plăcuse că mă trata ca pe un handicapat. Adică, vezi tu, eu eram și așa sensibilizat de problema cu aripa, iar gândul că propria mea mamă mă considera tâmpit nu era menit să-mi creeze o impresie favorabilă despre viitor. Așa că enervarea aceea s-a tradus într-o izbucnire de furie care m-a făcut să răcnesc: „N-am de gând să spun nimic! și mai lasă-mă în pace, proasto!” Imaginea mamei, șocată de vorbele mele, bucuroasă că vorbeam, că eram întreg la minte, dar jignită de insulta nemeritată, este cea mai veche amintire clară din mintea mea. Ca și cum întâmplarea aceea ar fi declanșat niște mecanisme ce nu funcționaseră până atunci. Ca atare, îmi amintesc foarte bine nechezatul amuzat al tatălui meu, care încerca să-i zică mamei, printre hohotele de râs: „Spune sincer, ți-a plăcut cum a vorbit, sau ai fi preferat să nu fi vorbit încă?” Apoi începea din nou să necheze a râs, în timp ce mama se enerva tot mai mult, până când și-a vărsat supărarea pe mine: „Cred că grăjdarii mi-au schimbat mânzul meu cuminte și deștept cu un pui de măgar, obraznic și fără pic de respect! Să te duci să-ți cauți mama cea adevărată, derbedeule, să nu mai vii să sugi la sânul meu!” Se pare că amenințarea asta m-a speriat cu adevărat – mă și vedeam umblând bezmetic din grajd în grajd, printre măgărițe străine, murdare și care nu mă băgau în seamă, flămând, neîngrijit și părăsit de toată lumea, căutând una care să vrea să mă accepte drept fiu. Așa că am început să rag ca un măgar adevărat. Și am plâns și am răcnit până am adormit, îngrozit și

nefericit. Iar când m-am trezit, am descoperit că mama se culcase lângă mine, să mă adăpostească și să mă încălzească, mă curățase cu limba ei umedă și moale… și am iubit-o, așa cum își iubește orice copil mama…

Și Kostik oftă, cuprins de aducerile aminte. Mai oftă o dată, apoi zise:

— Deși am atâtea amintiri plăcute legate de mama, nu-mi amintesc niciun pic cum era în pântecul ei…

Taravik oftă și el, pentru că îl copleșiseră și pe el aducerile aminte, apoi mormăi:

— Cred că, de fapt, nimeni nu-și amintește cum era în burta mamei. Dar, pentru că mama e cea care a avut întotdeauna grijă de noi, ne închipuim că în interiorul ei trebuie să fi fost mai bine decât în lumea largă, în care trebuie să-ți porți singur de grijă… Ai dreptate, dragă Kostik, mitul izgonirii din paradis e mitul nașterii noastre, e regretul că nu vom putea niciodată să ne reîntoarcem în pântecul mamei. Norocul nostru că grădina Marieței nu-i un pântec și ne putem întoarce oricând în ea!

Râseră amândoi, înveseliți subit, apoi ascultară zgomotele orașului, care deveniseră ceva mai puternice. Și era normal să fie așa, pentru că, tot pălăvrăgind, ajunseseră în apropierea pieței centrale din Terimeea.

— Pe nasul lui Pomiparth! exclamă Taravik. Uitasem cum e în piață!

Piața era plină, ca de obicei, iar cei doi erau binecunoscuți. Ca atare, toată lumea se grăbea să-i salute, să-i întrebe cum fusese în călătorie, cum erau hattienele și dacă acestea se pricepeau la amor chiar atât de mult pe cât se zvonea, dacă berea hattiană era mai bună decât cea din Terimeea (Taravik știa că și-ar fi pierdut toți prietenii de pahar dacă ar fi afirmat, măcar în glumă, că există vreo băutură mai bună sau măcar comparabilă cu cea locală), dacă se pregăteau să plece curând și ce zvonuri despre afaceri aflaseră, ce credeau despre ultimele hotărâri ale municipalității (dacă Taravik era dispus să mărturisească sincer că nu auzise de ele, Kostik nu intenționa să renunțe la renumele lui de atoateștiutor, așa că reușea, printr-un efort demn de admirație, să dea răspunsuri evazive, încercând să capete cât mai multe informații), dacă știau că Novilik se însoară, că Boromirk are un nepot, că lui Tampelik i-a murit nevasta (biata de ea, zăcea de mai mult de un an, mai bine că au scutit-o zeii

de chin)…

În cele din urmă, oamenii se întoarseră la afacerile lor, iar cei doi își văzură de plimbarea lor, admirând mărfurile, ascultând cu încântare vânzătorii care își lăudau produsele și cântăreții ambulanți care încercau să atragă atenția și bunăvoința trecătorilor, adulmecând mirosul fructelor, florilor și plăcintelor de pe tarabe…

— Frumos e în piață! oftă Taravik.

— Ar trebui să facem un efort și să venim aici în fiecare zi, să mai aflăm și noi ce se mai întâmplă în lume, declară hotărât Kostik.

— Așa o să facem, declară la fel de hotărât Taravik. Dar numai după ce o să umplem jgheaburile cu apă, că trebuie să dăm și noi o mână de ajutor în gospodărie…

— Perfect de acord, spuse foarte serios Kostik (căruia chiar îi plăcea să scoată apă din fântână).

— Ah, jupâne Taravik, bine ai revenit! spuse o voce subțirică. Te-am așteptat cu nerăbdare. Am nevoie de ajutorul dumitale!

Curierul recunoscuse glasul, așa că răspunse fără să ezite nicio clipă:

— Și eu mă bucur să te revăd, jupâne Tamarisk!

— Cel mic, jupâne! Tamarisk cel mic, căci nu doresc să creadă cineva că intenționez să fiu confundat cu tatăl meu.

— Bine, jupâne Tamarisk cel mic, zâmbi Taravik. Cu ce-ți pot fi de folos? Cum la ultima noastră întâlnire am convenit că nu o să bat niciodată vreun copil, adversarul meu trebuie să fie, cât de cât, pe potriva mea.

— Nicio problemă, jupâne Taravik, înțelegerea noastră rămâne valabilă. Am apreciat întotdeauna oamenii cu principii. Deci, iată care-i problema mea. Mărturisesc cinstit și fără să mă rușinez niciun pic că sunt îndrăgostit.

— Oho! exclamară într-un glas Taravik și Kostik.

— Asta-i treabă serioasă! spuse pegasul. E nevoie de multă înțelepciune și de vorbe dulci. Fără falsă modestie, la vorbe mă pricep mai bine decât prietenul Taravik și sunt gata să-ți fiu de ajutor, prietene Tamarisk!

— Mulțumesc, jupâne Kostik, oftă băiatul, dar n-am ajuns încă la vorbe, dulci sau sărate. Când o văd pe Ilisea, mă topesc tot! Mi se înmoaie genunchii, mi se pune un nod în gât și simt că mă sufoc! Nu-s în stare să-i spun nimic, nici măcar s-o salut. Iar ea

trece pe lângă mine fără să mă bage în seamă, ca și cum n-aș exista! Și, oftă din tot sufletul Tamarisk, nu-i numai faptul că nu mă bagă în seamă…

— Îl place pe altul, spuse Taravik, care știa din propria-i experiență cum e cu dragostea.

— Da. Îl place pe Dolorisk, un derbedeu obraznic și fandosit, care n-are pic de rușine și de bună-creștere! Nu înțeleg ce poate găsi o fată ca Ilisea la un marțafoi ca el!

— Și ai vrea să-l cotonogesc un pic pe măgarul ăla? Deși simt de pe acum că-mi e foarte antipatic, totuși, dragă jupâne, nu mă simt în stare să lovesc un copil… Poate vrei să-ți dau niște lecții, să te învăț niște trucuri, ca să poți să-l bați singur pe individ, ca să vadă fata cine o iubește mai mult…

— Nu-i vorba de bătut, oftă Tamarisk. M-am gândit și m-am tot gândit… Trebuie să fac ceva care să atragă atenția Iliseei asupra mea, ceva care s-o convingă că eu sunt mai bun decât Dolorisk și că o iubesc atât de mult, încât aș fi în stare să-mi risc viața pentru ea. Ceea ce, oftă din nou băiatul, e perfect adevărat…

— Și la ce te-ai gândit? întrebă Kostik, curios ca orice pegas.

— Ce-ar fi dacă, în timp ce Ilisea se plimbă pe stradă cu Dolorisk, apare un individ solid și fioros, care e obraznic cu fata? Dolorisk va fi silit să aleagă: sau va primi o bătaie zdravănă (iar el e un fricos și un caraghios) sau fuge și lasă fata în voia agresorului (ceea ce înseamnă că Ilisea nu va mai dori să-l vadă în vecii vecilor). În momentul în care Dolorisk se va arăta așa cum e el în realitate, atunci voi apărea eu, care voi intervini, plin de curaj, voi izgoni agresorul și voi salva fata…

— Și o să rămâi cu ea pentru vecie, concluzionă Taravik. Bună idee. Și dacă măgarul ăla nu se sperie și nu fuge?

— Imposibil! E un laș și un fandosit!

— Și dacă agresorul te cotonogește și pe tine?

— Există această posibilitate. De aceea v-am cerut ajutorul.

— Vrei să te însoțesc și să intervin, dacă agresorul nu se sperie de tine?

— Nici vorbă, pentru că în această situație, eroul vei fi dumneata, iar Ilisea nu va avea niciun motiv să-mi fie recunoscătoare.

— Și atunci, ce vrei să fac?

— Să vă prefaceți că sunteți agresorul. Să-l speriați pe

Dolorisk, apoi să vă prefaceți că vă e frică de mine.

Taravik și Kostik izbucniră în râs. Chestia li se părea tare amuzantă, iar pegasul spuse, printre hohotele lui nechezate:

— O să meargă totul șnur, cu o singură condiție: să nu-l apuce râsul pe Taravik, că atunci n-o să se sperie nimeni de el.

— Dragule, îl contrazise curierul, nu uita că eu sunt caftangiu contractual, sunt un profesionist adevărat, știu prea bine cât de important e să știi să-ți joci rolul așa cum se cuvine, pentru că victoria ți-e asigurată pe jumătate dacă ai reușit să-ți îngrozești dușmanul înainte să înceapă lupta. O să-mi folosesc talentul și o să bag groaza în puștiul ăsta, de-o să-l fac să fugă mâncând pământul.

— Deci ne-am înțeles? întrebă plin de speranță jupânul Tamarisk cel mic.

— Ne-am înțeles, îl asigură Taravik. Când începem?

— Putem să începem chiar acum. Dolorisk o conduce acasă pe Ilisea în fiecare zi, la ora asta. Drumul lor trece prin vecinătatea pieței, pe o străduță puțin circulată, aflată la un minut de mers de locul în care ne aflăm. Putem să-i așteptăm acolo, ca să-l speriem pe individ.

— Și eu ce am de făcut? întrebă plin de entuziasm Kostik.

— Nimic, îi răspunse Taravik. Poți să te duci acasă și s-o anunți pe Marieța că sosesc imediat și eu.

— Aș fi vrut să văd și eu spectacolul, bombăni dezamăgit pegasul.

— N-am nimic împotrivă să te zgâiești, îi spuse mărinimos Taravik. Cu o singură condiție: să stai ascuns și să nu scoți o vorbă, că altfel o să mă apuce pandaliile și o să îl fac praf și pe băiatul ăla, și pe fată, te fac bucăți și pe tine, și pe oricine se va nimeri în preajma mea. Ai priceput?

Vocea curierului devenise atât de amenințătoare, încât Kostik se grăbi să-l liniștească:

— Am priceput! Fii fără grijă, n-o să scot un sunet!

Porniră la drum, conduși de Tamarisk, care cunoștea locurile, și ajunseră aproape imediat pe străduța ce urma să fie scena spectacolului în care jupânul Tamarisk cel mic avea să fie vedeta incontestabilă.

Ilisea și Dolorisk nu se iviseră încă, așa că Taravik avu timp să-i plaseze pe Kostik în pragul unei case, de unde putea să vadă totul, fără a fi zărit, și pe viitoarea vedetă în spatele unui

butoi, de unde putea să-și facă o intrare triumfală în scenă. Totul fiind pregătit, nu le rămânea decât să aștepte apariția celorlalți actori.

Nu avură de așteptat prea mult, pentru că după colț apărură un băiat și o fată – de vreo unsprezece, doisprezece ani. Fata era mai înaltă cu o jumătate de cap decât Dolorisk, avea părul lung și negru ca bezna miezului de noapte, ochi de culoarea alunelor și gene lungi, lungi, bune să te bage în păcat înainte să-ți dai seama ce ți se întâmplă. Taravik oftă: pe Tamarisk cel mic îl așteptau fie o fericire fără seamăn, fie suferințe inimaginabile. Oricum, viața cuiva care se îndrăgostise de fata aceea nu avea să fie simplă. Fata mergea liniștită, cu o expresie nepăsătoare, prefăcându-se că nu se sinchisea de ce-i spunea băiatul care se agita lângă ea. Curierul simți din prima clipă că nu-l simpatiza niciun strop pe individ: era plin de sine și lipsit de naturalețe, juca plin de convingere rolul marelui cuceritor pe care îl admiră întregul univers. Așa că nu avu nevoie să facă un efort prea mare ca să îi apară pe figură o expresie fioroasă.

Kostik, aflat în ascunzătoarea sa strategică, la câțiva stânjeni, de unde vedea spectacolul în cele mai bune condiții, rămase uluit: nu-și imaginase că prietenul lui, un om atât de cumsecade și care n-ar fi fost în stare să facă rău nici măcar unei muște, putea să arate atât de îngrozitor. Își spuse, speriat, că era posibil să se fi înșelat și să nu-l fi cunoscut cu adevărat pe Taravik, pentru că derbedeul cu tendințe asasine ce se îndrepta spre cei doi copii părea a acționa natural, conform firii sale, nu lăsa impresia că interpreta un rol.

— Ia te uită ce-am găsit! zise Taravik, cu un glas răgușit. O mielușea! Ce-am găsit al meu să fie! Te-ai rătăcit de turmă, proasto, și o să te halească lupul! Hai să bem ceva, mielușico, că ai nevoie, la ce te așteaptă!

Copiii se opriseră din mers, mirați, apoi pe chipul fetei se ivise spaima. Și nehotărârea. Nu știa ce să facă. Să fugă, să țipe, cerând ajutor… Se uită, așadar, în jur – nu se vedea țipenie de om. Se uită în urmă, încercând să-și dea seama ce șanse avea să fugă, dar până la colțul străzii era cale lungă, iar vlăjganul cel înfiorător se apropia tot mai mult, ținând într-o mână un cuțit lung și lucitor, iar în cealaltă o ploscă.

Pegasul știa că plosca era goală și că, atunci când era plină, era plină cu apă. Știa că prietenul lui juca un rol și spera din tot

sufletul că Taravik juca doar un rol, că nu scosese la iveală o latură întunecată a firii sale, pe care o ascunsese cu grijă până atunci… Aștepta, cu sufletul la gură, să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Deci fetița era speriată cu adevărat. Însă prietenul ei părea netulburat de evenimente. Se uită cu dispreț la Taravik și-i spuse, cu condescendență:

— Jupâne, lasă circul, că avem treabă și nu ne permitem să pierdem timpul pe stradă! Ilisea trebuie să ajungă acasă în câteva minute, altfel părinții ei o vor pedepsi și nu o vor mai lăsa câteva zile să meargă singură prin oraș. Și spune-i caraghiosului ăluia de Tamarisk să iasă de după butoi. Iar altă dată să aibă mai multă imaginație – sau să se ascundă mai bine. Ce să-ți spun, jupâne curier, ți-ai jucat bine rolul, dar în orașul ăsta te cunosc până și copiii!

Taravik oftă, dar se încăpățână să-și continue spectacolul:

— Bă, scamă, cred că mă confunzi cu altcineva, așa că de mă enervezi, o să-ți fac o răsuflătoare nouă în gât, ca să nu te sufoci când o să-ți ții fleanca!

Tamarisk cel mic ieși din spatele butoiului și se pregătea să spună ceva – probabil să-și recunoască înfrângerea –, dar nu apucă să scoată o vorbă, pentru că fu întrerupt de Kostik, care le răcni în grabă:

— Pe mine mă scuzați, am o treabă foarte grabnică și foarte importantă, ne vedem acasă!

Apoi o tuli în goana mare, de parcă ar fi fost în pustiu și l-ar fi urmărit o ceată de tâlhari fioroși.

Taravik ridică din umeri – la urma urmei, Kostik nu juca niciun rol în toată chestia aia, pur și simplu îl rugase să-l lase să vadă și el spectacolul, iar el, Taravik, om bun, îl lăsase, treaba lui dacă se răzgândise, ăsta-i necazul cu pegașii, tot timpul au idei, care de care mai trăsnite – și-și îndreptă din nou atenția spre cei doi copii, răcnind tot felul de măscări, de parcă se pregătea de o încăierare într-o cârciumă.

Fata, care păruse că se liniștise auzind vorbele condescendente ale curtezanului ei, arăta din nou îngrozită, ba chiar mai îngrozită decât prima dată. Încerca să-l prindă de mână pe băiatul de lângă ea, ca și cum atingerea degetelor acestuia i-ar fi transmis curaj și speranță. Dar pe figura lui Dolorisk se ivise o groază cumplită, iar individul se ferea de

atingerea fetei.

— Vreau mieluşeaua mea! strigă Taravik cu glasul cel răguşit, de bandit fără milă.

— N-ai decât s-o iei şi să faci ce vrei cu ea! se grăbi să mormăie Dolorisk şi o luă la goană spre colţul străzii, lăsând fata în voia sorţii.

Ilisea scoase un geamăt îndurerat şi se prăbuşi, leşinată. Nu apucă să cadă pe caldarâmul străzii, pentru că Tamarisk cel mic ţâşni din locul în care se afla şi o prinse. O ţinu apoi în braţele lui – ce deveniseră subit puternice – cu capul rezemat de umărul său.

Taravik oftă uşurat – într-un mod inexplicabil, lucrurile se rezolvaseră cât se putea mai bine: Dolorisk fugise, abandonându-şi prietena, iar aceasta ajunsese în braţele angajatorului său.

— Ce mai faci, jupâne Taravik? şopti o voce în spatele său, iar curierul simţi, cu toate că vocea fusese binevoitoare şi blândă, că i se făcuse pielea de găină, în ciuda căldurii.

Se întoarse, încet, şi avu parte de un zâmbet larg şi plin de veselie. În timp ce se străduia să suporte şocul acelui zâmbet şi să nu cadă lat pe caldarâm, Taravik apucă să-şi spună că era cazul să facă o petiţie zeilor – nu ştia cui anume trebuia s-o adreseze, aşa că avea s-o adreseze tuturor zeilor în general – în care să insiste să nu mai fie dat dreptul la zâmbet oricui, pentru că anumite zâmbete puteau să provoace un atac de cord celui care le vedea, chiar dacă făptura respectivă zâmbise cu intenţii nevinovate. Şi ar fi dat mai multe exemple, printre care cele mai importante erau zâmbetul capului de şacal al lui Cambeh şi zâmbetul balaurlătorului Mosolik… Bineînţeles, această idee îi apăruse în minte pentru că avea în faţa ochilor rânjetul plin de veselie al fiarei favorite a lui Khator…

— Sper că te simţi bine, şopti în continuare balaurul. Vreau să-ţi spun că mi s-a vindecat coada… iar Khator mi-a dat voie să ies să mă plimb prin piaţă, ca să mă obişnuiesc cu mersul… Dar unde e prietenul nostru Kostik? Simţul meu de premoniţie mi-a spus că o să-l găsesc pe aici, prin apropiere…

— Nu ştiu dacă pegaşii au şi ei un simţ care le permite să prevadă ce o să li se întâmple în viitorul apropiat, spuse Taravik, care începuse să-şi revină după şocul provocat de vederea neaşteptată a zâmbetului sincer şi binevoitor al balaurului, dar

Kostik a plecat brusc și în mare grabă acum câteva minute. E posibil ca prietenul meu – care urmărea un anumit spectacol, deci stătea cu privirea ațintită spre mine și copiii ăștia pe care-i vezi în fața mea, să te fi văzut apărând la colțul străzii și să fi considerat că-i mai bine să nu-ți iasă în cale. Probabil că era convins că, în ciuda anumitor declarații pe care le-ai făcut de față cu zeul, îi porți ranchiună și că vrei să te răzbuni pe el.

— De ce aș vrea? La urma urmei, n-a făcut altceva decât să mă calce pe coadă. Nu-i mare lucru. Nu cred că l-ar deranja dacă l-aș călca și eu pe coadă…

— Nu, nu cred că l-ar deranja.

— Bineînțeles că nu l-ar deranja, spuse balaurul, ridicând un pic glasul, apoi se opri brusc și începu să tușească. Știi, adăugă el în șoaptă, după ce i se potoli accesul de tuse, zeul s-a temut că aș putea să transform tot orașul în microfini – cu locuitori și temple cu tot – dacă o să mă enervez, așa că mi-a interzis să vorbesc cu glas prea puternic. Prin urmare sunt silit să fiu calm și liniștit. Deci, dacă mi-ar pica în gheare prietenul nostru Kostik, nu l-aș călca pe coadă, pentru că aceasta e alcătuită din fire de păr și călcătura mea nu l-ar afecta în niciun fel. Dar l-aș călca pe cap. Cu mare plăcere. De mai multe ori. Până s-ar învăța minte să fie atent pe unde calcă. Până se va obișnui să-i trateze cu atenție și respect pe toți ceilalți.

Între timp, Tamarisk cel mic se lămurise că balaurul era o cunoștință a lui Taravik, dacă nu chiar un prieten al acestuia, așa că-i trecuse groaza pe care o simțise când văzuse fiara cea imensă apărând așa, din senin, în spatele curierului. Se lămurise imediat de ce fugise derbedeul ăla îngâmfat de Dolorisk, dar nu regreta nimic. Moartea cu Ilisea în brațe i se păruse o binecuvântare cerească, un dar nemeritat din partea zeilor. Iar acum, când se părea că nu-l aștepta moartea, ci o viață plină de fericire, devenise vioi și zburdalnic ca un cintezoi. Dacă în prima clipă se mulțumise s-o țină pe Ilisea în brațe, acum buzele lui începură să sărute părul fetei și, treptat, alunecară încet pe obrazul acesteia, îndreptându-se spre buzele ei pline și îmbietoare. Dar în clipa când buzele lui atinseră doar o fracțiune de secundă buzele fetei, aceasta își trase capul de pe umărul lui, deschise ochii, îl privi cu atenție și-i șopti:

— Nu te obrăznici, că-ți trag o pereche de palme de-o să mănânci doar supă toată viața!

Tamarisk roși violent și clipi, rușinat. Fata îi zâmbi liniștitor, închise ochii, și-și lăsă iarăși capul pe umărul lui, ca și cum ar fi fost leșinată în continuare. Băiatul zâmbi, o strânse cu grijă în brațe și se mulțumi să-i atingă creștetul cu buzele, simțindu-se cel mai fericit om din lume.

— Dragă jupâne Taravik, șopti balaurlătorul, cred că ar fi cazul să mă întorc în templul binefăcătorului meu. Mi-a priit plimbarea – și mi-ar fi priit și mai mult, dacă aș fi reușit să schimb câteva cuvinte cu prietenul nostru comun, cel iute de picior și cu călcătură grea... Nu vrei să mă însoțești până în fața templului? Nu te invit înăuntru, pentru că zeul nu are timp să discute cu tine acum, însă o să te primească peste două zile.

— Dar de unde știi tu că zeul n-are timp de mine? se minună Taravik, căruia nu-i venea să creadă că Mosolik devenise confidentului zeului întunecat.

— Păi, el mi-a spus, răspunse cu seninătate balaurlătorul. De fapt, Khator m-a îndemnat să ies la plimbare, ca să mă obișnuiesc cu mersul. „Du-te chiar acum, dacă vrei să-l întâlnești pe prietenul tău Taravik, care ți-a salvat viața cândva și care o să ți-o mai salveze cel puțin o dată. Poartă-te frumos cu el, pentru că prietenii se cunosc la nevoie, dar ca să-i cunoști la nevoie, trebuie să-i ai, iar tu, dragul meu Mosolik, nu ești prea sociabil, în ciuda faptului că ai suflet bun, vorbești frumos și ești tare arătos. Adică, hai s-o spunem pe șleau, prietenia este o floare rară, care trebuie îngrijită și udată din când în când, că nu crește singură în pustiu. Du-te în oraș, fii amabil, fă-ți prieteni, iar aceștia te vor ajuta la nevoie. Și acum șterge-o, că ai început să mă plictisești. Și să nu mi-l aduci pe cap pe bețivul ăla de Taravik, pentru că azi n-am timp de el, o să-l primesc peste două zile.” Așa am aflat că zeul n-are timp astăzi de tine, dar că intenționează să îți acorde o audiență. Ce vrei să-i ceri?

— Eu? Nu vreau nimic și n-am niciun chef să mă întâlnesc cu zeul, bombăni Taravik, jignit de faptul că zeul îl făcuse „bețiv” –, dar apoi își dădu seama că putea fi vorba doar de o înfloritură retorică a balaurului cel arătos și cu suflet bun și se liniști. Tu-ți dai seama ce înseamnă o întâlnire cu mărețul Khator? Marieța o să mă pună să fac baie, o să mă oblige să mă rad, să mă parfumez, să mă îmbrac cu hainele cele mai bune, să mestec rădăcină parfumată de glombișor, ca să-mi miroasă frumos respirația, n-o să-mi dea voie să beau nimic toată ziua, nici să

mănânc pastramă usturoiată… adică, dragă Mosolik, e nasol de tot, n-am niciun chef să mă întâlnesc cu vreun zeu… Oricum, până în fața templului pot să te conduc. Înăuntru însă n-o să pășesc, nici dacă mă pici cu ceară…

Apoi curierul își aduse aminte și se întoarse spre cei doi copii – care uitaseră că trebuie să fie leșinați de spaimă și trăgeau de zor cu urechea la conversația lor:

— Voi nu aveți treabă în altă parte?

— Ba da, jupâne Taravik, răspunse de îndată Tamarisk. Mulțumim din suflet pentru ajutor. Rămân îndatorat!

— Să fii sănătos! îi răspunse Taravik, dând din mână și sugerând că nu făcuse nimic deosebit.

— Mulțumim, jupâne Taravik, spuse și Ilisea, cu glăsciorul ei cristalin. Multă sănătate, jupâne balaurlător!

— Multă sănătate, jupâne balaurlător! se grăbi să-i țină isonul și Tamarisk.

— Să aveți parte numai de bucurii! le ură Mosolik.

Apoi, după ce copiii plecară, ținându-se de mână, balaurul adăugă, în timp ce mergeau pe strada pustie:

— Ce copii bine educați! „Multă sănătate, jupâne balaurlător!” Ce frumos din partea lor! Lumea evoluează, dragă prietene, oamenii sunt din ce în ce mai politicoși și mai respectuoși… Da, dragă Taravik, te înțeleg foarte bine, e greu să respecți anumite standarde și e mai comod să te întâlnești cu zeii din întâmplare… imaginează-ți ce trebuie să îndur eu, în fiecare zi, pentru că dificultatea cea mare nu-i provocată de zeu – între noi fie vorba, Khator e o persoană rezonabilă, cu cât ai mai mult de-a face cu el, cu atât mai mult te convingi de acest adevăr – ci de cei din jurul lui, care, neștiind ce vrea cu adevărat zeul și neîndrăznind să-l întrebe, își dau cu presupusul și te obligă să faci o grămadă de lucruri inutile. Pe mine n-au cum să mă pună să mă rad, dar mă obligă să mă îmbăiez de trei ori pe zi – băi cu spumă, dacă-ți poți imagina că există așa ceva! — și mă parfumează. Au încercat să mă îmbrace în tot soiul de mantii – norocul meu că pe Khator l-a umflat râsul, iar caraghioșii ăia s-au mulțumit de atunci doar cu îmbăiatul…

Ajunseră în piață, iar lumea se grăbea să le facă loc. Nici balaurul, nici curierul nu păreau puși pe scandal, dar, își spuse Taravik, probabil că judecau așa cum ar fi judecat și el în locul lor: presupui că potaia are de gând să te muște și stai departe

de ea, nu te apuci s-o mângâi ca prostul și după aia te vaiți că ți-a sfâșiat mâna…

— Cel mai greu îmi este să respect programul strict din templu, se văită Mosolik – probabil că se plânsese de multe alte lucruri până atunci, își spuse Taravik când își aminti să asculte spusele fiarei imense ce tropăia lângă el, numai că gândurile lui umblaseră haihui și nu fusese atent la vorbele balaurlătorului. În pustietățile în care am viețuit eu, mă trezeam când mă săturam de somn, mâncam când mi se făcea foame, mă duceam încotro aveam chef și nu dădeam socoteală nimănui. Aici, în templu, există tot timpul cineva care îmi spune: asta n-ai voie, acum trebuie să faci asta sau aialaltă, așteaptă să se facă ora mesei, stai nemișcat cât timp zeul acordă audiențe, nu sforăi, nu râgâi, nu-ți face nevoile, nu clipi, nu respira… Te apucă pandaliile, nu altceva. Și cel mai rău, oftă din tot sufletul Mosolik, e că n-am cu cine schimba o vorbă… Sunt obligat să tac și să ascult litaniile preoților…

Balaurlătorul mai oftă o dată, apoi șopti, cu o voce de-o sinceritate desăvârșită, pe care numai față de cel mai apropiat prieten o poți manifesta:

— Crezi că voiam să-l întâlnesc pe Kostik ca să-i fac rău? La urma urmei, m-a călcat pe coadă din întâmplare, iar după aceea s-a străduit să mă care prin pustiu, până am ajuns la adăpost. Nu trebuie să înțelegi din văicărelile mele că nu sunt recunoscător zeului și preoților săi pentru tot ce-au făcut pentru mine. Dar cele mai frumoase momente din viața mea le-am petrecut alături de voi, pălăvrăgind fericiți în deșert… îmi place cum vorbește Kostik și faptul că are tot timpul ceva de povestit… L-aș asculta zi și noapte. Noi, balaurii, indiferent de felul nostru, adică urlători sau incendiatori, suntem taciturni, asta și pentru că gura este, pentru noi, un instrument de luptă. Nu-ți imagina că am simțit nevoia să am pe cineva cu care să discut doar în templul lui Khator. În munții sălbatici, în care trăiesc de obicei, n-am cu cine schimba vreo vorbă. Din fericire, n-am început încă să vorbesc cu oile sau cu caprele pe care le fur de la ciobani, ca să le mănânc. Speram să vă întâlnesc pe amândoi, ca să pălăvrăgim un pic… Spune-i, te rog, lui Kostik că nu sunt supărat pe el și că mi-e dor de vorbăria lui. Și vă rog și pe tine, și pe el: când aveți un pic de timp liber, vizitați-mă! Nu vreau altceva decât să stau și să vă ascult. Să vă ascult vorbind

despre ce doriți voi.

Taravik, care era convins că pegasul are un adevărat talent oratoric, fu emoționat de singurătatea ce se simțea în glasul lui Mosolik, așa că nu-i fu greu să-i făgăduiască balaurului că o să-l convingă pe Kostik să vină și să-i țină un discurs. Apoi se îmbrățișară ca doi buni prieteni, iar Mosolik intră în templu, cu o mutră de purcel dus la abator, în timp ce Taravik își propuse să se întoarcă iute acasă și să guste berea Marieței – ca să verifice dacă era atât de gustoasă pe cât ținea el minte.

Dar, până să ajungă acasă, se pomeni în fața unei tarabe din piață, atras de mirosul de cârnați fripți și de bere proaspăt trasă din butoi.

În vreme ce se gândea dacă să reziste ispitei, căci mâncarea și băutura de acasă erau de calitate mai bună decât cele din târg, numai că se aflau la o oarecare distanță în timp și spațiu, iar berea din bărdacă e mult mai gustoasă decât cea care s-ar putea să fie pe gard... nu, chestia cu gardul era legată de o cioară, iar el n-avea nicio treabă cu ciorile, nu-s bune, au carnea tare și ațoasă, mâncase o dată, în lipsă de altceva, la asediul Eritreei... deci, în timp ce se gândea, auzi două persoane care discutau la câțiva pași de el.

— Îl vezi pe zdrahonul ăsta? Dacă nu-ți plătești datoria, o să-l angajez ca să te cotonogească așa cum se cuvine!

Taravik detesta din suflet profitorii. Ca orice caftangiu contractual, înțelegea să-și facă datoria conform înțelegerii dintre părți. Ca atare, i se părea nu numai ilegal, dar și imoral să profite cineva de renumele său, fără să plătească. Așa că spuse, fără să se uite prea atent la cei doi din fața lui:

— Sau, dacă vrei, poți să mă angajezi tu ca să-i trag o bătaie zdravănă creditorului tău, ca să te lase în pace până când o să poți plăti. Mie mi-e indiferent pe cine bat, totul e să am un contract, ca să pot acționa legal.

— Hă, hă! râse vocea care amenințase inițial. Păi, dacă amărâtul ăsta ar fi avut bani să te angajeze, ar fi avut bani și ca să-și plătească datoria. Așa că n-o să închei niciun contract cu el, pentru că e lefter! N-are bani, dacă pricepi ce vreau să spun!

De fapt, nu vorbele individului îl indispuseseră pe Taravik, ci tonul – o aroganță mitocănească, de jigodie încrezută, convinsă că nu i se poate întâmpla nimic și că, de aceea, își poate permite orice. Așa că Taravik se pomeni zicând:

— Uite ce-i, jupâne. Eu stabilesc tarifele, așa că, dacă vreau, pot să-i fac prietenului nostru comun un serviciu gratuit. Adică pot să te snopesc fără să-i cer niciun ban. Ai priceput?

Și abia în momentul acela se uită la cei din fața sa. După cum Presupusese, individul care se folosise de imaginea sa era un tip buhăit, cu o figură îndobitocită, abrutizată. Cu o expresie ce sugera răutate și șiretenie animalică. Celălalt era mai degrabă o epavă decât un om: numai piele și os, de-o paloare nesănătoasă, gâfâia chinuit, nereușind să respire normal.

Grăsanul cel arogant se sperie. Probabil că i se întâmpla rar să fie înfruntat – asta, pentru că avea o mentalitate de șacal, adică nu ataca niciodată pe cineva puternic, ci doar făpturi incapabile să-i opună rezistență. Își dăduse seama că nu se putea pune cu Taravik: curierul ar fi putut să-l cotonogească zdravăn doar cu o mână. Bătu în retragere, însă nu înainte de a arunca o ultimă amenințare:

— Sigur că poți să mă bați, pentru că ești mai puternic. Dar există legi în orașul ăsta și o să-mi câștig dreptul. Iar tu, Zaranik, nu te bucura, căci n-ai făcut decât să-ți amâni soarta! Fetele tale o să ajungă sclavele mele și o să le vând în târgurile de dincolo de deșert, să se bucure sălbaticii de ele!

Taravik simți că-l copleșește o furie neobișnuită și spuse, suficient de tare ca să fie auzit de toți cei din jur:

— O să plătesc eu datoria pe care o are Zaranik către tine, așa că n-o să vinzi pe nimeni în târgurile de dincolo de deșert!

Buhăitul nu se lăsă:

— Foarte bine, plătește-i datoriile pe care le are față de mine și față de alții! O să fiu încântat să-mi recuperez banii. Însă n-o să faci decât să amâni ceea ce îi este sortit ăstui nenorocit. Pentru că va fi silit să facă alte datorii, iar fetele lui vor plăti pentru el!

Și, încântat de sine, individul o luă la goană, convins că Taravik avea să-l ia la bătaie dacă mai stătea mult în preajma lui.

Curierul făcu ceea ce îl învățase mama lui să facă atunci când se enerva: să numere cu voce tare până la douăzeci. Până la zece, mergea ușor, dar după aceea efortul intelectual era suficient de mare ca să-l potolească. Iar după ce ajunse la douăzeci și simți că redevenise un om calm și liniștit, un adevărat stâlp al societății, se întoarse către amărâtul de

Zaranik și-l întrebă:

— Cât îi ești dator nemernicului ăluia?

— O sumă imensă! gemu Zaranik. Patruzeci de bani de aramă!

Da, își spuse Taravik, pentru unii, era vorba de o sumă imensă, dar un curier independent ca el putea să dăruiască patruzeci de bani unui amărât și să nu le simtă lipsa.

— Bine, zise el, ducând mâna la punga ce-i atârna la brâu. Hai să rezolvăm problema datoriei, fără s-o mai amânăm.

Însă, în clipa în care îl văzu pe Taravik scoțând banii, Zaranik își dădu ochii peste cap și căzu lat pe caldarâmul pieței. La colțurile gurii îi apăru o spumă stacojie. Curierul se sperie cumplit – cine nu s-ar fi speriat pomenindu-se, din senin, cu un om leșinat în față? — și se uită în jur, căutând ajutor. Însă indivizii din piață se fereau să-l privească, își căutau de lucru în spatele tarabelor, iar Taravik își dădu seama că nu avea niciun motiv să se bizuie pe solidaritatea omenească.

Ce trompa lui Kefir! exclamă el în sinea sa. Cum să scap din situația asta? Parcă nu-i venea să facă ceea ce făceau ceilalți – adică să-și vadă de treburile lui și să-l lase pe nenorocitul ăla să se descurce singur. Numai că nenorocitul ăla nu putea să facă decât un singur lucru: să o tulească în graba mare către regatul lumii de dincolo, lăsându-și grijile în lumea noastră. Știi ceva? își spuse Taravik. Căsnicia e calea de a rezolva împreună cu cineva belelele de care n-ai fi avut parte dacă ai fi rămas singur. Așa că, dragă Mariețo, la tine e salvarea, ca de obicei! Sunt sigur că o să găsești tu o soluție!

Și, fericit că rezolvase problema, îl aruncă pe nefericitul de Zaranik pe umăr și plecă în grabă spre casă. În urma lui, oamenii răsuflară ușurați și-și văzură de viața lor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când ajunse acasă, o văzu în primul rând pe Marieța, care se plimba nervoasă prin fața porții.

— Ai venit! Slavă zeilor! strigă ea când îl zări. Ce-ai pățit? Că nenorocitul ăsta de Kostik n-a vrut să-mi spună nimic, s-a ascuns în șopron și a zis că o să-mi povestești tu totul, când o să te întorci, dacă o să te întorci! Și m-a lăsat să fierb în suc propriu, fără să-mi dea alte lămuriri. Ce ți s-a întâmplat? Și cine-i ăla pe care-l cari? Fetelor, ia veniți repede, că omul ăsta e bolnav, e pe moarte, luați-l de pe umărul lui Taravik și întindeți-l

pe un pled, faceți ceva!

În timp ce liota de calfe și ajutoare ale Marieței se agitau să-l aducă în simțiri pe cel leșinat, jupâneasa reuși să extragă toate informațiile – folositoare sau inutile – disponibile în țeasta lui Taravik, să le ordoneze într-un mod logic și să priceapă, cât de cât, despre ce era vorba. Îi fu de mare ajutor și faptul că Zaranik își recăpătase darul vorbirii și reușise să-i explice ce era cu datoria pe care o avea.

Povestea amărâtului era una obișnuită și des întâlnită. Zaranik o cunoscuse întâmplător pe Amista – el era zidar, ea croitoreasă. Se îndrăgostiseră, se căsătoriseră, avuseseră doi copii – două fetițe. Erau fericiți, câștigau destul de bine, nu aveau niciun motiv de îngrijorare. Apoi, brusc, soarta le devenise potrivnică: atelierul în care lucra Amista a fost lovit de fulger și croitoresele au murit, din cauza trăsnetului sau a incendiului provocat de acesta, nimeni nu știa precis ce s-a întâmplat. Nici nu conta din ce cauză muriseră, conta doar că Zaranik rămăsese cu doi copii pe cap. Nu avea niciun fel de rude care să-l ajute, dar se străduise din răsputeri să aibă grijă de copii. Poate din pricina supărării, poate din cauza oboselii, poate pentru că așa pățeau zidarii ce munceau în aerul încărcat cu praf de piatră – oricum, Zaranik se îmbolnăvise, a început să scuipe sânge și să leșine când făcea vreun efort. Ca urmare, n-a mai găsit de lucru și s-a înglodat în datorii. S-a împrumutat de la cămătari, apoi datoriile i-au fost răscumpărate de Gombilik, grăsanul cu care se certase Taravik, care i-a cerut în schimbul banilor datorați să-i vândă cele două fete.

— Știu că n-am ce face, gemu Zaranik, știu că va trebui să-mi vând copilele, pentru că eu o să mor curând și nu are cine să aibă grijă de ele, dar aș dori să le găsesc un stăpân milostiv, pentru că-s copile plăpânde și-s cuminți, nu au de ce să fie bătute.

— Stai liniștit, încercă să-l calmeze Taravik, ți-am făgăduit că o să plătesc eu datoriile…

— Bine, jupâne, o să plătești datoriile. Și după ce-o să mor? În grija cui o să rămână fetițele? Căci grăsanul de Gombilik o să găsească vreo chichiță ca să-i fie încredințate lui, să le vândă străinilor ahtiați după copii nevinovați! Nu, vreau ca atunci când o să mor, fetele mele să aparțină unui om serios și milostiv, care să se îngrijească de ele – atât cât se îngrijește un stăpân de

bunurile lui, căci oricât de bun la suflet ar fi un stăpân, nu se poate compara cu un părinte! Așa că vă rog din suflet, cu ultima mea suflare, cumpărați-mi fetele!

Bineînțeles că toate acestea fură povestite între gâfâieli, accese de tuse, pierderi ale cunoștinței și alte celea. Marieța asculta și acționa. Pe măsură ce se lămureau lucrurile, își trimitea fetele din preajma ei după doctor, după notar, după copiii lui Zaranik și după proprietarul casei în care locuia familia lui Zaranik, după șeful breslei florarilor și după bancherul Morbik – pentru că Marieța învățase iute că, de voiai să te bucuri de respect printre piețari și zarzavagii, atunci martorii care asistau la încheierea oricărui act trebuiau să fie persoane foarte respectabile și de încredere, care doar prin prezența lor garantau că-i vorba de o afacere cinstită.

Și, după ce sosiră toți, Zaranik îi explică notarului ce dorea, acesta redactă actul de vânzare-cumpărare și-i dădu citire, ca să fie cunoscut și acceptat de cei prezenți:

— Eu, Zaranik, foarte bolnav și îngrijorat că o să mor plin de datorii, încât n-o să pot să fiu înmormântat așa cum se cuvine, am hotărât să-mi vând fiicele, Amira, de zece ani, și Argira, de șapte ani, jupânului Taravik și soației domniei sale, jupâneasa Marieța, să le fie roabe veșnic…

— Obiceiul din vechime spune că robii se vând numai pentru șapte ani, îl întrerupse Marieța pe notar.

— Da, așa e, dar lumea nu mai respectă obiceiurile din vechime, mormăi notarul.

— Noi o să le respectăm, îl corectă Marieța, cu blândețe în glas, dar cu o asprime în privire, încât notarul nu îndrăzni s-o contrazică. Deci cumpărăm copilele pentru șapte ani, iar după trecerea acestui timp le vom elibera, le vom dărui o mică zestre și le vom ajuta să se mărite cu un membru al breslei noastre sau al unei alte bresle, comparabilă ca onorabilitate cu a noastră. Și în timpul celor șapte ani de robie, copilele vor fi considerate fiicele noastre și vor fi tratate ca atare, cu toate drepturile de rigoare. După trecerea celor șapte ani de sclavie, copilele vor putea alege dacă vor libertate – și atunci vom avea grijă să le asigurăm un viitor – sau vor rămâne în continuare fiicele noastre.

Scribul făcu corecturile, iar notarul continuă:

— Cumpărătorii vor plăti următoarele datorii: 40 de bani de

aramă ce au fost împrumutați de la Gombilik, cămătarul; 20 de bani de aramă datorați pentru chirie lui Aralik, proprietarul casei; 10 bani pentru redactarea actelor și alte taxe; 17 bani rest de plată la băcănia lui Materik; 15 bani cheltuieli pentru înmormântare. Ați auzit cu toții cine, ce și cui vinde? Aveți întrebări sau doriți și alte lămuriri?

În tot acest timp, fetițele rămăseseră într-un colț, ținându-se de mână, așa cum cerea obiceiul. Erau niște copile slăbuțe, cu mâinile subțirele. Semănau leit între ele – probabil că arătau ca mama lor, nu semănau niciun pic cu Zaranik. În ciuda faptului că păreau subnutrite, erau frumoase, curate și plăcute vederii.

După ce notarul termină formalitățile impuse de lege, Zaranik la chemă lângă el și reuși să îngaime:

— De acum încolo, jupânul Taravik și jupâneasa Mariela o să vă fie stăpâni, o să vă fie părinți, o să aibă putere de viață și de moarte asupra voastră. Să fiți cuminți și ascultătoare, să nu vă faceți părinții de râs!

Și, după ce spuse ceea ce trebuia să spună, conform obiceiului, Zaranik se întoarse într-o parte și-și dădu duhul.

Marieța își dădu seama prima și, înainte să observe și altcineva, luă repede copilele de mână și plecă împreună cu ele. Le duse în casă, să nu vadă nimic din cele ce se întâmplau, și le întrebă, cu glas vesel:

— Voi ați văzut vreodată un pisoi?

— Nu... răspunse șovăitor Amira.

Ca și cum și-ar fi dat seama că se vorbea despre ei, pisoii se iviră de sub pat și prinseră a se freca, torcând, de picioarele goale ale fetelor. Copilele începură să zâmbească, apoi căpătară curaj și prinseră a mângâia blana moale a animăluțelor.

— Nu vă e foame? le întrebă Marieța, iar fetițele dădură timide din cap.

Jupâneasa dispăru pentru o clipă și se întoarse cu două căni cu lapte proaspăt și cu două bucăți de pâine. Le dădu copilelor, care abia se stăpâneau să nu se repeadă asupra lor. Și, cu toate că se vedea că mureau de poftă și de foame, Argira rupse o bucățică de pâine, o muie în cana ei, apoi o împărți pisicilor. Marieța râse:

— Mâncați liniștite, că o să le aducem și lor!

Și, aproape imediat, apăru Zarina, una dintre ucenice, cu castronașele obișnuite ale pisoilor. Așa că Marieța lăsă copiii să

mănânce, iar ea ieși afară, pentru că erau multe de făcut.

Spre seară, după ce fetițele plânseseră un timp, apoi adormiseră în patul noii lor mămici, Marieța se duse în curte, unde Taravik se așezase pe o buturugă, sperând să bea berea aia pe care și-o dorise de la prânz, dar de care nu avusese timp, și-i spuse:

— Iubitule, îmi pare rău pentru tine, dar o vreme să dormi în șopron, împreună cu Kostik.

— Ce-am mai făcut? se sperie Taravik.

— N-ai făcut nimic, că ești băiat bun, numai că sforăi înfiorător. Pe mine nu mă deranjează, eu te iubesc cu sforăit cu tot, dar fetițele au nevoie de un somn sănătos și odihnitor, așa că, în șopron cu tine, până o să-ți găsesc un adăpost mai potrivit. Pentru că, dragul meu, acum, că avem niște copii pe cap, în casa noastră vor avea loc oarece schimbări! Așa că, de mâine dimineață, s-a terminat cu lenevealǎ! O să te trezești în zori în fiecare zi, înainte de a se lumina, o să-ți iei prietenul și catrafusele și o să vă duceți în pustiu, ca niște băieți cuminți ce sunteți, să vă jucați în nisip. Strângeți vreascuri sau fân pentru Kostik, vânați, stați la soare, treaba voastră ce faceți, nu-mi pasă pe unde hălăduiți și prin câte cârciumi vă opriți, că nu vreau să muriți de foame și de sete, dar să nu vă văd înainte de a se însera, că ți-am zis că o să fiu foarte ocupată în zilele următoare și n-am chef să mă tot împiedic de tine!

După aceea Marieța plecă, după treburile care nu se mai terminau niciodată, iar Taravik rămase întrebându-se dacă o faptă bună e pedepsită întotdeauna într-un asemenea hal, sau chestii de felul ăsta i se întâmplă numai lui.

2

Primus Concordius Faber era mort.

Iar moartea însemna neființă. Adică inexistență. Lipsă de existență. Lipsă de conștiență. Nefiind conștient, nu gândeai, nu simțeai, nu existai – sau, dacă existai, nu-ți dădeai seama că exiști, căci asta însemna, de fapt, să nu exiști. Existența unui mort însemna lipsa cunoștinței că există. Însemna o beznă fără sens, fără început, fără sfârșit, fără margini. Fără margini nu înseamnă” nemărginit”, ci doar că nu avea margini clare, delimitate, probabil că avea un început și un sfârșit, dar sfârșitul acela era vag, treptat, nu-l percepeai ca o limită, ca o margine,

ca un sfârșit al unei stări...

Moartea însemna... nimic.

Iar nimicul domnea peste nimicnicie.

Primus Concordius Faber era mort, adică devenise nimic, devenise ceva greu de definit, pentru că nimicul, neconținând nimic, se caracterizează mai degrabă prin ceea ce nu este, decât prin ceea ce este.

Dar, fiind mort, nu-i păsa de nimic – pentru că moartea este nimicul și nimicnicia la un loc.

În același timp, moartea era plăcută, era un soi de odihnă, de inactivitate lenevoasă, lipsită de responsabilitate și de griji.

Adică era, pentru un om care avusese întotdeauna obsesia responsabilității, descătușarea după care tânjise o viață întreagă.

Și atunci, în clipele în care nu era mort, Primuls Concordius Faber se pomenea că se întreabă uimit: asta înseamnă moartea? Moartea înseamnă liniște și repaos? Atunci, de ce nu murim mai devreme?

Și-și răspundea singur, de fiecare dată când murea: pentru că moartea însemna durere, însemna disperare, însemna chin și îndoială.

Și își mai spunea: dacă eu, care știu – sau care cred că știu, care sunt aproape sigur (pentru că niciodată nu poți să fii sigur cu adevărat) – că am să înviez, mă las copleșit de deznădejde, atunci ce poate să simtă un om obișnuit, unul care știe (adică este aproape sigur, deoarece niciodată nu poți fi sigur cu adevărat) că pentru el moartea este ceva definitiv și irevocabil, că sfârșitul vieții sale înseamnă sfârșitul existenței de orice fel?

Moartea înseamnă teama de descompunere în eter, teama de a înceta să exiști, își spunea el. Dar, uneori, înseamnă speranța că îți vei găsi, în cele din urmă, liniștea... Însă ne dorim liniștea?

Primus Concordius Faber nu apuca să răspundă la această întrebare fundamentală, pentru că murea, creierul îi înceta să funcționeze, mintea îi era năpădită de beznă și de tăcere... și se prăbușea în vidul neființei până când nemurirea își făcea efectul, iar trupul său se întorcea la viață.

Și la chin.

La început, atunci când se cufundase în amfora mare cât un stat de om, iar vinul parfumat îi umpluse plămânii, transmițându-i o durere fierbinte în tâmple, în suflet și în fiecare

nerv – adică atunci când murise și rămăsese mort mai mult de o clipă, pentru că atunci când plămânii îi redeveniseră funcționali și încercaseră să-i umple pieptul cu aer nu reușiseră, întrucât erau umpluți cu vin, ca urmare murise iarăși, murise iar și iar, până când trupul său se obișnuise cu ideea că e mort și se mulțumise să accepte cu indiferență noua sa stare – sufletul lui chinuit fugise undeva, departe, într-o altă lume, încercând să găsească un anumit adăpost, la care avea dreptul oricine ajunsese în acea stare.

Întrevăzuse vag o altă lume, cu o altfel de stare, cu o altfel de înfățișare, dar nu apucase să vadă prea bine lumea aceea, nici să discute cu făpturile care o populau, pentru că acestea îl izgoniseră furioase, înjurându-l și insultându-i pentru că îndrăznise să pătrundă într-o lume în care nu avea dreptul să pătrundă, căci nu putea fi supus judecății finale, de încheiere a socotelilor pământești.

Înțelesese atunci că moartea sa nu se potrivea canoanelor morții obișnuite și-și dăduse seama că planul său chiar reușise. Bineînțeles, își spusese el, în răstimpurile în care nu era mort, adică atunci când putea să gândească, sigur că planul lui trebuia să reușească. Sigur că trebuia, dar nu poți să fii niciodată sigur în totalitate, întotdeauna există posibilitatea ca anumite lucruri să nu meargă așa cum fuseseră plănuite. Însă în cazul lui, totul funcționase exact așa cum fusese plănuit.

După ce făcuse ordine în delta fluviului Hatti, Faber primise o scrisoare de la Machela, care îi confirmase ceea ce aflase deja de la spionii săi: legiunea Galletta se îndreptase spre sud, luptând cu vecinii pe jumătate barbari ai hattienilor. Deci, pentru o perioadă, lucrurile păreau să se fi liniștit.

Numai că nu se liniștiseră. Chamabil, noul kater al polnilor, un individ tânăr și dornic să-și înscrie numele în cărțile de istorie, sperase să profite de războiul civil al hattienilor și trimisese o oaste – mai degrabă un grup de cercetași al cărui scop era să adune cât mai multe informații și, de se putea, să profite de situație. Cavaleria pe cămile, însoțită de câteva escadroane de cavalerie grea, năvălise în răsăritul Țării Hatti, apărând de nicăieri, din pustiul pe care nu-l păzea nimeni, pentru că se credea că nu poate fi traversat. Atacul prin surprindere al polnilor ar fi făcut prăpăd și s-ar fi terminat cu cotropirea întregii țări, de n-ar fi fost legiunea Britta. Faber își strânsese oștenii și

atacase călăreții în armuri grele, fără să-i pese de pierderi. Dacă legiunea sa ar fi fost alcătuită din oameni obișnuiți, ar fi fost măcelărită fără întârziere. Însă soldații săi se încăpățânaseră să nu moară, indiferent de câte ori îi omorâseră polnii, și, până la urmă, învinseseră.

Însă Faber era obsedat – pentru că alt termen nu putea reda la fel de corect teama sa – de ideea că nemurirea sa și a oștenilor săi era trecătoare și că trebuia să acționeze astfel încât imperiul să rămână în siguranță și în cazul în care el și oamenii săi ar fi redevenit simpli muritori.

Iar îngrijorarea sa crescuse când aflase că Chamabil se înfuriase când aflase de înfrângerea armatei sale și ordonase să fie pregătită o alta, mai numeroasă și mai bine pregătită. Dacă polnii aveau să trimită oaste după oaste, până la urmă latganii aveau să fie înfrânți. Trebuiau să scape de tânărul kater, prea ambițios și prea nesăbuit.

Însă, își spusese Primus Concordius Faber, era mai bine ca înlăturarea lui Chamabil să pară a fi rezultatul unui complot poln, să pară a fi efectul luptelor pentru putere dintre grupările rivale din cadrul casei regale... și să nu bănuiască nimeni că fusese mâna latganilor. Căci, de s-ar fi știut că fusese asasinat de trimiși ai imperiului inamic, răposatul kater s-ar fi transformat într-un martir al poporului său, iar supușii săi ar fi considerat că răzbunarea era o problemă de demnitate națională. Și, după cum se știe, nu-i bine să trezești demnitatea unui popor...

Se sfătuise cu ofițerii săi și ideea sa fusese acceptată cu entuziasm. Se oferiseră cu toții s-o ducă la îndeplinire, dar Faber ținuse cu tot dinadinsul ca el să fie implicat până la sfârșit.

Discutase cu informatorii legiunii și aflase tot ce se putea afla despre polni, despre curtea katerului și despre Comaleea, capitala polnilor. Îl interesaseră în mod deosebit structura palatului regal și obiceiurile katerilor în general – și ale lui Chamabil în special. Descoperise, fără să-l mire, că nimeni nu cunoștea amănunte sigure despre interiorul palatului, pentru căci în acesta pătrundeau doar apropiații familiei regale, iar de ieșit din el nu prea ieșea nimeni, pentru că se părea că servitorii din jurul katerului (și katerul însuși) trăiau izolați de restul lumii. Palatul era alcătuit din două fortificații concentrice – cea exterioară era păzită de o armată întreagă de oșteni fanatici, gata să se lase uciși în apărarea stăpânului lor. Iar fortificația

interioară, ce reprezenta palatul propriu-zis, cel în care viețuia katerul într-un belșug cu adevărat regesc, nu avea nicio legătură directă cu restul lumii. Cei dinăuntru nu aveau niciun contact direct cu cei din exterior. Adică primeau provizii și tot ce le era necesar în mod indirect. Bunurile erau lăsate într-o curte interioară, de unde le luau servitorii regali, după ce se retrăgeau cei care le aduseseră. Totul fusese gândit astfel încât să nu poată pătrunde niciun străin în apropierea conducătorului statului, ba, mai mult, să nu poată pătrunde nici cei apropiați tronului, dar care ar fi putut fi convinși să acționeze în favoarea unor dușmani ai celui aflat pe tron. Poate că măsurile respective păreau exagerate, își spunea tribunul Faber, însă, dacă ținea seama de faptul că niciunul dintre katerii ce urcaseră pe tronul polnilor în ultimele două sute de ani nu murise de moarte naturală, atunci grija polnilor de a-și păzi conducătorul nu mai părea deloc exagerată. Mai mult, având în vedere numărul imens de atentate reușite, era normal ca paznicii să fi luat măsuri pentru ca succesul acestora să nu se mai repete. În aceste condiții, sarcina sa de a pătrunde în interiorul palatului devenea și mai dificilă.

Planul său se bizuia pe faptul că oștenii ce-l păzeau pe kater nu se gândiseră că vor fi siliți să înfrunte un adversar nemuritor.

Însă, își spusese de nenumărate ori tribunul Primus Concordius Faber, nemurirea nu însemna invincibilitate. Da, nu putea fi ucis, dar asta nu însemna că avea puterea a o mie de oameni sau că putea să dărâme ziduri de cetate cu pumnul. Era un om ce nu murea – doar atât. Dacă tăbărau pe el zece, douăzeci de vlăjgani, l-ar fi pus jos și l-ar fi legat. N-ar fi putut să-l ucidă, dar ar fi putut să-l țină ferecat în lanțuri pentru vecie. Sau să-l arunce într-o fântână. Nu s-ar fi înecat, dar ar fi avut nevoie de un timp îndelungat ca să iasă de acolo fără să fie aruncat înapoi. N-ar fi murit, dar nici n-ar fi învins. Succesul celor două legiuni care băuseră din fântâna nemuririi se bizuia, în primul rând, pe faptul că dușmanii nu știau că au de-a face cu nemuritori. Ca atare, încercau să-i ucidă pe legionari prin metodele obișnuite, cele cu ajutorul cărora omorâseră dușmanii până atunci. Iar când vedeau că metodele respective nu funcționau, își pierdeau cumpătul.

Deci, concluzionase tribunul Faber, avea la dispoziție două metode de luptă.

Prima, cea mai simplă, era să-i atace pe polni și să spere că, până să-și dea aceștia seama că nu-l puteau ucide, să ajungă în vecinătatea katerului și să-l omoare. Această metodă avea mai multe defecte, principalele fiind că, în timp ce el era ocupat să se lupte cu paznicii, soldații credincioși ai katerului puteau să-l ducă pe acesta într-un alt adăpost, unul pe care tribunul Faber nu-l cunoștea, și să-l salveze; și, chiar de ar fi reușit să-l omoare pe Chamabil, ar fi fost evident că acesta nu fusese asasinat de membrii familiei sale. Poate că n-ar fi existat nicio dovadă a implicării latganilor, dar s-ar fi vorbit mult și cine știe ce s-ar fi aflat sau ce s-ar fi presupus...

A doua metodă, mult mai apropiată de ceea ce își dorea, ar fi implicat pătrunderea sa neobservată în sanctuarul interior al katerului. Dacă ajungea în fortăreața interioară, atunci existau șanse mari ca asasinarea conducătorului să fie atribuită cuiva din cercul apropiaților katerului.

Dificultatea consta în modalitatea de a ajunge în fortăreață. Unul dintre informatorii săi, un negustor obdin, aproviziona în mod obișnuit curtea regală a polnilor cu anumite vinuri din Calmeea care-i plăceau în mod deosebit lui Chamabil. Fusese în nenumărate rânduri în Camaleea și știa din propria-i experiență cum se desfășurau lucrurile.

— Aduceam amforele – unele imense, mai mari decât un stat de om, povestise obdinul – și lăsam cămilele cu care le căram în fața palatului. Atunci venea intendentul palatului, care verifica dacă vinul acela fusese comandat, de către cine și când. Dacă exista comandă și dacă intervalul orar dintre momentul în care se făcuse comanda și momentul sosirii mărfii corespundea timpului necesar trimiterii scrisorilor și aducerii amforelor (adică nu era nicio înșelătorie la mijloc), atunci amforele erau descărcate de pe cămile, iar servitori anume instruiți verificau sigiliile fiecărei amfore, ca să se convingă că nu umblase nimeni la ele.

— Nu le deschideau, ca să se asigure că în vase nu era nimic suspect, de exemplu asasini plătiți? întrebase tribunul Faber.

— Nu le deschideau, îi răspunsese zâmbind obdinul. Nu voiau să răsufle vinul și să-și piardă calitățile. Și, dacă vasul era sigilat, cum ar fi respirat cineva care ar fi fost ascuns înăuntru?

Atunci îi venise ideea, atunci știuse Primus Concordius Faber cum avea să pătrundă în fortăreața interioară a palatului lui

Chamabil.

Îi mulțumise negustorului obdin pentru informații și-l lăsase să plece. Apoi încredințase comanda legiunii lui Croptus – acesta fiind mai din topor decât ceilalți centurioni, dar mai cinstit și mai corect – și plecase în goana calului către hotarul latgan. Acolo, într-un post de graniță obscur, schimbase bidiviul cu o cămilă și, însoțit de un om de încredere dintre localnici, străbătuse în mare grabă pustiul ce se întindea între statele clientelare Civisului și imperiul poln.

Când ajunseseră pe malul Rengului, dincolo de care se întindea împărăția lui Chamabil, se opriseră într-o așezare minusculă, în care poposeau toate caravanele ce reușiseră să străbată deșertul, înainte se a se prezenta la vama polnă. Se amestecaseră printre muncitorii localnici care așteptau acolo să găsească ceva de lucru, îndeosebi să ajute caravanele de negustori să treacă apa în țara polnilor. Faber cunoștea dialectul local și, ars de soare și îmbrăcat în zdrențe, nu se deosebea de ceilalți.

După vreo zece zile, apăruse și caravana în care se găseau cămilele neguțătorului obdin. Faber și omul lui se oferiseră să dea o mână de ajutor și nu se tocmiseră prea mult, acceptaseră o sumă mai mică decât alții și fuseseră angajați de îndată. Munciseră din greu, având grijă să nu iasă în evidență în niciun fel și, în miez de noapte, când toți ceilalți se cufundaseră într-un somn adânc, desfăcuseră sigiliul unei amfore, aruncaseră în râu o parte din vin, Faber se vârâse în vas, cufundându-se în lichid, apoi tovarășul lui pusese capacul și refăcuse sigiliul, astfel încât nimeni nu putea să-și dea seama că se umblase la amfora aceea și i se schimbase conținutul.

Tribunul simțise cum lichidul îi pătrunde în plămâni, luptase din răsputeri, străduindu-se să-l împiedice, dar nu reușise. Luptase să-și apere viața, silindu-se, în același timp, să nu facă zgomot. Din fericire, toată lumea dormea, inclusiv paznicii – care erau convinși că acolo, în mijlocul pustietății, nu avea cine să le jefuiască bunurile. Faber gemuse, se zbătuse, apoi murise în chinuri.

Murise și apoi înviase.

În zori, caravana trecuse râul și pătrunsese în ținuturile polnilor. Cămilele merseseră liniștite, la început prin nisipuri, apoi prin câmpiile tot mai roditoare. În răstimpurile în care

reînvia, tribunul Faber auzea zgomotul ritmic al copitelor lor, le auzea uneori și răcnetele... câteodată auzea cămilarii vorbind între ei... după care murea din nou, sufocat, luptând pentru un strop de aer – care nu avea cum să-i pătrundă în plămânii plini cu vin.

Apoi, într-un mod ciudat, tribunul nu mai avu nevoie de aer. Se trezi din moarte ca și cum s-ar fi trezit din somn – ușor năuc, recăpătându-și cunoștința treptat, auzind tot mai mult și tot mai distinct tot ce se întâmpla în jur. Și-și dădu seama că, deși rămăsese cufundat în vin, deși plămânii săi erau în continuare plini cu lichid, nu mai era mort.

Era viu. Era în viață. Era altfel: trupul său nemuritor se adaptase la mediul în care se afla și viețuia în condițiile acelea. Era altfel, în sensul că nu mai avea nevoie de aer ca să viețuiască. Dar rămăsese tot el, tribunul Primus Concordius Faber, care intenționa să-l ucidă pe katerul Chamabil al polnilor.

Își dădu seama că această adaptare a trupului său la mediu putea să fie un lucru periculos: atunci când avea să iasă din amforă și avea să fie înconjurat de aer, plămânii săi vor simți atmosfera ca o otravă ucigătoare. Avea să moară un timp, până când trupul său va fi recunoscut aerul ca un mediu prielnic... iar acel timp în care avea să fie mort putea să-i fie fatal. De fapt, își zise el, nu putea să spună că avea să fie mort, după cum nu putea să spună că fusese mort, pentru că nu fusese primit în lumea morților, ca orice mort adevărat. Sigur, nu mai fusese viu, dar nici decedat în totalitate. Mai degrabă se plimbase pe la granița lumii morților, uitându-se la ea peste gard, dar fără să fi fost invitat înăuntru...

Oricum, își spuse tribunul Faber, acum avea o grijă în plus: era necesar ca atunci când avea să părăsească amfora, să-și găsească un adăpost în care să zacă, negăsit de nimeni, până când trupul său va învăța din nou să respire.

Dar până atunci avea să mai treacă oarecare timp. Nu prea mult, pentru că zgomotele din jur sugerau că șirul de cămile pătrunsese într-o zonă locuită...

Apoi tropăitul lent al copitelor încetă. Amfora în care se afla tribunul se zgudui, ca și cum cămila ce o purta se așezase pe pământ.

În jurul său se auziră oameni discutând între ei, cu voce joasă, ca niște indivizi ocupați cu treburi importante. După un timp – în

care în jurul mărfurilor se perindaseră o grămadă de indivizi, care ciocăniseră, să-și dea seama de e plină, o clătinaseră și o verificaseră în multe feluri – amfora fu descărcată de pe animalul de povară și cărată undeva, cu ajutorul unei tărgi.

După care fu așezată cu grijă pe sol și lăsată un timp în pace.

Faber aștepta și trăgea cu urechea, încercând să-și dea seama ce se întâmpla în jurul lui și să aprecieze corect momentul în care urma să iasă din vas.

Apoi se auzi zgomot de pași – niște oameni se apropiară, ridicară amfora și o cărară undeva. După care o puseră jos și plecară.

Faber așteptă mult timp. Era convins că pătrunsese în fortificația interioară a palatului lui Chamabil și își spunea că nu trebuia să se grăbească, nu trebuia să greșească și să irosească norocul pe care îl avusese până atunci. Pentru că zeii fuseseră de partea lui de la bun început. Nu trebuia să le dea vreun motiv să-l părăsească tocmai acum, la sfârșit.

Așteptă până când se convinse că în preajma sa nu se afla nimeni. Abia atunci trecu la fapte.

Sparse cu mânerul greu al pumnalului dopul de lut ars al amforei și-și făcu loc să iasă din vas. După cum bănuise, când ajunse în aerul rece din jur – amfora fusese lăsată într-o pivniță răcoroasă și întunecoasă – simți că se sufocă. Își ținu răsuflarea și răsturnă amfora, apoi o izbi cu pumnalul, spărgându-i partea superioară, ca și cum vasul n-ar fi stat pe suport și s-ar fi izbit cu gâtul de podeaua pietruită, și se făcuse bucăți în urma impactului. Vinul se împrăștie pe podea. În felul acesta, nimeni n-ar fi avut cum să-și dea seama că amfora nu fusese plină cu lichid. Mai mult, balta de vin acoperise urmele lăsate de picioarele lui goale pe podea, atunci când ieșise din vas.

În regulă, își ascunsese urmele, polnii nu aveau cum să-și dea seama că asasinul katerului pătrunsese în palat ascuns într-o amforă plină cu vin.

Simțea că trupul lui țipă după vinul ce i se scursese din plămâni. Se sufoca precum un pește aruncat pe mal. Reuși totuși să-și țină răsuflarea și privi în jur. Văzu într-un colț un maldăr de cârpe – cine știe la ce le foloseau slujitorii care se îngrijeau de pivnița cu vinuri – și se târî în colțul acela, se acoperi cu zdrențele murdare și împuțite (da, începuse să-i revină mirosul!) și, ascuns în cotlonul întunecat, se lăsă în voia

morții.

Nu-și dădu seama cât timp rătăcise pe meleagurile dintre lumi, dar atunci când se întoarse în lumea celor vii, trupul lui se adaptase din nou la existența terestră și respira din nou aer. Avu impresia că se adaptase mai iute la această stare, dar nu avea nicio posibilitate să compare durata celor două transformări, așa că se mulțumi cu impresia sa, neconfirmată de nimic.

Ieși dintre cârpele jegoase, le aranjă așa cum le găsise, sperând să nu-și dea nimeni seama că în ele fusese ascuns un asasin, apoi cercetă împrejurimile.

După cum Presupusese, se găsea în pivnița pentru vinuri – un spațiu imens, cu podea acoperită cu plăci din piatră și cu tavan înalt, cu bolți căptușite cu cărămidă smălțuită. Beciul era întunecat; de undeva, din depărtare, pătrundea o geană de lumină. Probabil că pivnicerii aveau facle sau opaițe cu care își luminau calea prin mulțimea de amfore de toate dimensiunile, aliniate ca niște soldați. Pe stativele din lemn care țineau vasele în poziție verticală erau prinse bucăți de pergament, pe care, probabil, erau notate vechimea și proveniența băuturilor.

În vecinătatea maldărului de cârpe se găseau niște scânduri și o grămadă de lemne mai groase, o movilă de frânghii și de funii, o strachină plină cu cuie din fier și câteva unelte de tâmplărie. Probabil că le foloseau pivnicerii, ca să construiască stative care să mențină amforele în poziție verticală. Faber se uită la ele, apoi se pregăti să plece. Se opri brusc, pentru că-i venise o idee. Căută cu grijă printre lucruri, până găsi o funie lungă. O înfășură în jurul mijlocului și plecă.

Tribunul Faber intrase gol în amforă, așa cum îl făcuse mama lui. Luase cu el doar un pumnal greu, din bronz, fabricat de un meșter poln. Arma ajunsese în mâna lui pe o cale ce nu putea fi identificată – adică era un instrument anonim, ce nu indica în niciun fel că individul ce o folosea avea vreo legătură cu imperiul latgan, cu Caesarul și cu persoane din afara teritoriului poln. Faber ieșise din vas gol și nu simțea nevoia veșmintelor. Își spuse că avea să rezolve problema îmbrăcăminții – dacă avea să aibă nevoie de îmbrăcăminte – atunci când avea să-și termine treaba. Deocamdată, nu-l deranja cu nimic faptul că era gol, doar cu o funie înfășurată în jurul mijlocului. Și, având în vedere că nu intenționa să lase în viață pe nimeni care avea să-l

vadă, nu se gândise la vreo conotație sexuală a unui asasin despuiat.

Își spuse că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să iasă din beci și să se îndepărteze cât mai mult de acesta, fără a fi băgat în seamă de cineva. Nu intenționa să omoare pe nimeni în vecinătatea pivniței. Dorința sa de a acționa astfel încât modul în care pătrunsese în palat să rămână necunoscut se transformase într-o adevărată obsesie. Merse tiptil prin semiîntunericul din depozitul cu vinuri, găsi o rampă ce ducea către parterul clădirii și urcă pe ea, având grijă să nu facă niciun zgomot.

La intrarea în pivniță se găseau câteva torțe, așezate într-un stativ. De la ele provenea lumina pe care o văzuse.

Ușa beciului era încuiată, dar încuietoarea fusese făcută opri a împiedica intrarea celor din afară, nu pentru a împiedica ieșirea cuiva închis înăuntru, așa că o descuie fără nicio dificultate și o lăsă astfel încât să pară că servitorul însărcinat cu încuierea ei uitase să-și facă datoria. O întredeschise și se uită afară.

Ușa dădea într-un coridor larg, cotropit de întuneric. Bezna se scurgea în el prin ferestrele late și înalte, menite să asigure pătrunderea aerului curat dinspre câmpiile roditoare din jurul capitalei polne, acoperite cu lanuri și livezi. Cât timp tribunul Faber stătuse închis în amforă, pendulând între lumea viilor și cea a morților, afară se înnoptase. În palatul katerului, lumea se odihnea, dormea și visa lucruri plăcute. Ca de obicei, oamenii cinstiți dormeau în paturile lor, cu sufletul împăcat, își spuse Primus Concordius Faber. Numai asasinii n-au odihnă și orbecăie prin întuneric…

Ici, colo, pe coridor se găsea câte o faclă prinsă în perete. Lumina ei, slabă și tremurătoare, n-ar fi fost de folos unui om obișnuit sau cuiva care nu cunoștea locurile. Faber nu era un om obișnuit, iar perioada îndelungată în care zăcuse în bezna amforei făcuse ca ochii să i se adapteze la întuneric – adică stropul de lumină oferit de făclii îi era suficient. Însă nu cunoștea palatul regal și niciunul dintre informatorii săi nu avusese vreo idee despre modul în care fusese construit acesta.

Nu putea să hoinărească aiurea prin palat, nici să întrebe prima persoană întâlnită unde se afla încăperea în care dormea katerul – în primul rând pentru că nu știa limba polnilor și se

îndoia că polnii din fortăreața interioară a regelui lor vorbeau vreuna din limbile pe care le înțelegea el. Poate unul, doi, vreun tălmaci al dregătorului însărcinat cu treburile eterne, dar ar fi însemnat să ceară prea mult de la zei dacă ar fi sperat să-l întâlnească, din întâmplare, tocmai pe traducătorul acela.

Liniștea din jur îi spuse că locatarii palatului dormeau și că încetaseră, pentru moment, orice activitate.

Se uită atent în jur, încercând să se lămurească unde se afla și încotro s-o ia. I se părea evident că pivnița de vinuri se găsea într-o aripă a palatului destinată depozitării proviziilor, găzduirii servitorilor, bucătăriei, croitoriei, spălătoriei și a altor zone necesare activităților de zi cu zi într-un palat imens. Mai mult ca sigur că în interiorul fortificației-palat exista și un soi de cazarmă în care erau cazați soldații de pază, în care se aflau arsenalul și atelierele de construit și reparat arme – și spera să nu nimerească tocmai în zona aceea, înțesată cu soldățime.

În cele din urmă, bizuindu-se pe instinct și pe ceea ce cunoștea despre alte palate regale – din Civis, din Țara Hatti, din Herihoon, din Trebuxon și din alte locuri prin care îl plimbase soarta – urcă pe o scară largă. Mergea cât mai aproape de balustrada acesteia, ghemuit, astfel încât să fie cât mai puțin vizibil.

Când ajunse la capătul scării, își spuse că instinctul nu-l înșelase.

Nimerise la capătul unui coridor puternic luminat de facle aflate în suporți prinși de perete, la vreo zece pași una de alta. La lumina făcliilor se vedea că ajunsese într-o zonă luxoasă a palatului: pereții erau împodobiți cu fresce în culori vii, cu basoreliefuri, cu tablouri și cu tapiserii minunate; podelele din marmură șlefuită erau acoperite cu covoare groase, covoare pentru care polnii erau renumiți în întreaga lume; ici, colo se aflau sculpturi din bronz, vase ornamentale, ghivece cu plante imense, pline cu flori stranii și cu arome amețitoare. Faber își spuse că regele trebuia să se găsească în zona aceea a palatului. Dar în care încăpere? Pentru că pe coridorul acela larg și lung se aflau zeci, poate sute de uși… Cine putea să știe ce se ascundea în spatele lor…

Rămase un timp la capătul culoarului, ascuns după un vas din bronz, în care creștea un tufiș cu frunze late, argintii, și cu flori de-un azuriu nenatural, care semăna mai degrabă cu un smalț

ieșit din atelierul unui olar măiestru decât cu petalele unei plante. Privi atent, ascultă atent: nu se mișca nimic, nu se auzea nimic.

După un timp, căpătă curaj și plecă mai departe. Coridorul era pustiu… apoi privirea sa surprinse ceva… nu, mai degrabă intervenise acel al șaselea simț al său, cel care îl salvase de atâtea ori din pericol: undeva, spre mijlocul coridorului, zărise o urmă de mișcare, o pată de culoare ce nu se potrivea în decor. În peretele coridorului fusese construit un soi de portic, un intrând care găzduia o ușă mult mai mare și mai aspectuoasă decât cele pe care le văzuse până atunci. În fața acelei uși, dar în interiorul porticului, astfel încât nu puteai să-i vezi de la distanță, stăteau doi soldați.

Tribunul Faber își spuse că ajunsese la capătul căutării sale: katerul era în spatele acelei uși, singura ușă păzită și în toiul nopții. Nu se întrebă câți paznici se aflau dincolo de ușă. În viață se condusese după un principiu ce se dovedise folositor: câte o problemă o dată, niciodată mai multe în același timp. Așa că, pentru moment, se concentră asupra problemei mai urgente: cum să treacă de soldații ce păzeau intrarea.

Surpriza și iuțeala, își spuse el, acestea sunt ingredientele unui atac de succes. Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă către cei doi soldați. Mergea iute, pe covorul gros, iar tălpile lui goale nu scoteau niciun sunet. Ca urmare, paznicii se pomeniră cu el în față, fără să fi fost avertizați de vreun zgomot. Cu toate acestea, indivizii reacționară imediat, așa cum era de așteptat din partea unor militari de elită: își traseră săbiile din teacă și se pregătiră să se apere. Tribunul Faber remarcă faptul că nu se repeziseră asupra lui, lăsând ușa nepăzită. Dimpotrivă, se plasaseră astfel încât să împiedice cât mai mult pătrunderea cuiva în apropierea înaintarea. Însă Faber remarcase reacția paznicilor fără să se oprească din mers, pentru că planul său stabilea că avea să-l atace mai întâi pe soldatul din stânga sa, iar el respecta întotdeauna planul de luptă, deci se duse direct către soldatul respectiv, fără să-i pese ce făcea al doilea. Ținta atacului său încercă să se apere, ținându-l ocupat câteva secunde, timp suficient pentru cel de-al doilea soldat să-l înjunghie pe Faber drept în inimă. Însă, în timp ce sabia polnului i se înfigea în trup, Faber apucă să-i spintece gâtul adversarului său. După care totul i se întunecă în fața ochilor și muri, dar fu

mort doar o fracțiune de secundă, pentru că apoi învie și, enervat de durerea provocată de sabia paznicului, se smulse din tăișul acesteia, se răsuci și-l înjunghie în abdomen pe soldatul care rămăsese cu gura căscată, văzând că adversarul lui nu se prăbușise pe sol, după cum se aștepta.

Rana tribunului Faber se închidea văzând cu ochii. Latganul se uită la cei doi soldați morți, trase puternic aer în piept și deschise încetișor ușa pe care polnii încercaseră zadarnic s-o apere.

În spatele ușii se întindea o sală imensă, un hol dincolo de care se afla adevăratul palat al katerului.

Holul era luminat slab, mai degrabă întunecat decât luminat, așa cum se cuvenea unui palat în care lumea dormea. Însă Faber văzu, în ciuda semiîntunericului, că luxul de pe coridor era prezent și aici, ba chiar fusese sporit, ca și cum în apropierea katerului totul trebuia să fie la superlativ.

Intră în hol și închise ușa cu grijă în urma sa, sperând că momentul în care cei doi paznici morți vor fi descoperiți – adică atunci când urma să fie schimbată garda sau când va trece pe acolo vreun bolnav de insomnie – va fi cât mai târziu.

Unde se afla katerul? Existau două posibilități: încăperea acestuia să fie în centrul zonei de locuit sau într-un colț al acesteia. În ambele cazuri, un eventual agresor ar fi avut de străbătut o distanță destul de mare, un spațiu plin cu paznici și curteni care l-ar fi văzut, ar fi încercat să-l oprească și ar fi dat alarma. În cazul în care katerul era în centrul palatului, distanța până la el era mai scurtă și agresorul putea să vină din orice direcție. În al doilea caz, trebuia să străbați tot castelul ca să ajungi la rege – dar, dacă știai unde se află cotlonul respectiv, puteai să te strecori până acolo fără să te vadă cineva…

Sigur, ambele posibilități erau la fel de mari – sau de reduse – iar el n-avea niciun indiciu care să-l ajute în căutarea sa.

Trebuia să cerceteze împrejurimile, să umble la întâmplare, sperând să vadă ceva care să-l îndrume. Se gândi, pentru o clipă, să îmbrace uniforma unuia dintre paznici, apoi respinse ideea: dacă-l vedea cineva, avea să se întrebe ce-i cu el într-un loc în care nu avea ce să caute, avea să încerce să discute cu el și, văzând că nu-i răspunde (pentru că nu putea să-l înțeleagă și, chiar de l-ar fi înțeles, s-ar fi văzut după vorba lui că nu-i poln), ar fi dat alarma.

Așa că tribunul Faber făcu ceea ce făcuse de când se vârâse de bunăvoie în afacerea aceea: se lăsă în voia sorții sau, mai degrabă, se lăsă condus de zeii care îl foloseau pentru planurile lor mărețe, pe care el nu le cunoștea și nu le înțelegea.

Totuși, cuprins de o oarecare neliniște, de o oarecare îndoială privind posibilitățile sale de a se descurca într-o situație atât de încurcată, făcu ceea ce nu mai făcuse de multă vreme: i se adresă lui Jo, zeul suprem, cel care făcea planurile lumii și stabilea viitorul oamenilor. De obicei, Jo îi trimitea de bunăvoie un gând, o viziune, o revelație, adică nu aștepta să-i ceară el ceva, zeul stabilea ce are de făcut și-i transmitea ordinul sau părerea sa. Faber se mulțumea cu rolul de executant, știind că Jo îl iubea și-l favoriza prin intermediul intervențiilor sale. De obicei, experiența de soldat și cea de conducător îi erau suficiente în luptă și în intrigile politice. Însă în viață apăreau și asemenea momente, când aveai nevoie de ceva mai mult decât de inteligență, pricepere și tenacitate, când aveai nevoie de o baftă chioară.

Așa că tribunul Faber aruncă o privire către tavanul holului în care se afla și mormăi (în gând, bineînțeles):

— Ce mai aștepți? Nu vezi că am nevoie de ajutor?

Imediat, în minte îi apăru imaginea palatului zguduit de un cutremur zdravăn, oameni despuiați alergând bezmetici, soldați înconjurând un tânăr gol, ce-și aruncase pe umeri o mantie din mătase aurie…

Iar Faber răspunse viziunii:

— Da, în felul ăsta aș ajunge imediat la kater și l-aș ucide… dar aș fi capturat și, în ciuda faptului că nu pot fi ucis, aș fi torturat groaznic și polnii și-ar da seama că nu-s din neamul lor, adică tocmai ceea ce încerc să ascund. Stăpâne, nu vreau minuni, vreau doar să-mi arăți unde își are dormitorul katerul ăla nenorocit!

Jo râse și în depărtare se auzi răsunetul slab al tunetelor sale.

Apoi Faber văzu limpede planul palatului, sala în care dormea katerul – singur, pentru că după ce se iubise cu una dintre femeile din haremul său, o trimisese în camera ei.

— Mulțumesc, stăpâne, spuse el în gând, iar zeul îi vorbi, așa cum obișnuia s-o facă:

— O să te descurci și de data asta. Căci am planuri mari pentru tine. Ai multe de făcut.

— Știu, stăpâne, oftă Faber.

— Tu crezi că ai fi preferat să te las în pace și să duci o existență tihnită. Nu te amăgi singur: de-ai fi preferat o viață liniștită, ai fi rămas un civil oarecare ce-și cultiva ogorul, nu te-ai fi înrolat și nu te-ai fi implicat în războaie civile și intrigi complicate. Te-ai fi plictisit de moarte printre civili.

— Știu, stăpâne, rânji Faber.

— Atunci nu te mai plânge!

— Păi, m-aș plictisi dacă ți-aș executa ordinele fără să crâcnesc, rânji din nou Faber, cu gura până la urechi.

— Nu mai pierde vremea, du-te și vezi-ți de treabă, îl mustră zeul. Și nu mai rânji de unul singur pe întuneric!

Și zeul dispăru, că avea multe de făcut, iar Faber porni la drum, știind, de data asta, încotro să se ducă.

Bineînțeles, știa și faptul că avea să întâlnească dușmani, dar asta era soarta soldatului, să lupte și să tot lupte…

Însă faptul că știa că palatul katerului era înțesat cu soldați nu însemna că ținea cu tot dinadinsul să-i întâlnească. Așa că, în timp ce mergea încet prin semiîntuneric, analiza cu grijă planul palatului, cel pe care i-l destăinuise zeul, încercând să-și dea seama unde erau cele mai mari șanse să se găsească paznicii și care ar fi traseul pe care ar trebui să-l urmeze pentru a-i evita pe respectivii paznici.

Bineînțeles că nu exista nicio cale liberă până la încăperea în care dormea katerul, dar unele căi erau mai periculoase decât altele. Pe de altă parte, judecata sa nu era fără cusur, pentru că, deși existau șanse mari ca în anumite locuri să fi fost plasați paznici, nu avea de unde să știe dacă în postul de pază respectiv fuseseră plasați doi soldați, șapte sau douăzeci. Așa că, până la urmă, avea să se bazeze pe noroc. Tribunul Faber își reproșă că nu-i solicitase zeului informații mai precise și mai complete. La urma urmei, Jo nu avea niciun motiv să nu-i spună câți soldați erau în palat și unde stăteau de pază aceștia, dacă l-ar fi întrebat. Dar, dacă-și amintea el bine, îi ceruse zeului doar să-i spună unde dormea katerul. Iar zeul îi răspunsese imediat. Însă nu avea timp de regrete. Își alcătui în minte un traseu ce i se păru optim și grăbi pasul, având totuși grijă să nu se împiedice în întuneric, ca să nu facă zgomot.

Străbătu holul, mergând prin zonele cele mai întunecate ale acestuia, și ajunse la capătul unui coridor scurt, ce ducea spre o

ușă înaltă, din aur masiv, împodobită cu basoreliefuri ce reprezentau lupte între făpturi mitologice înzestrate cu aripi și gheare imense. Probabil că înfățișarea lor spunea ceva cunoscătorilor religiei polne, își spuse Faber, fără a acorda prea multă atenție ușii și podoabelor acesteia. Pentru că nu avusese nevoie de mai mult de o frântură de secundă ca să-și dea seama de următoarele: la intrarea în coridor se găseau două făclii, câte una pe fiecare parte, astfel încât oricine intra în coridor era bine luminat; în spatele făcliilor, în penumbră, se găsea ușa cu basoreliefuri și în fiecare parte a ei stătea câte un oștean ce ținea în mână o lance, iar la brâu avea o sabie încovoiată; în pereții coridorului, la jumătatea distanței între intrare și ușa din aur masiv, se găseau două intrări – câte una pe fiecare latură – care nu aveau ușă, nici nu erau acoperite cu vreo draperie, așa că Faber presupuse că acolo stătea garda katerului, gata să între în acțiune în orice clipă. Această părere îi fu confirmată de faptul că în dreapta ușii (adică în stânga sa) se găsea un gong din bronz.

Tribunul presupuse că paznicii din fața ușii aveau să lovească gongul și aveau să dea alarma, dacă vedeau ceva suspect, iar sunetul acela ar fi făcut ca din cele două uși să năvălească un puhoi de soldați.

Nu avu nevoie de mai mult de o secundă ca să-și facă planul de acțiune și trecu imediat la punerea lui în practică.

Stătuse până atunci ascuns după un colț al intrării în coridor, nevăzut de paznici. Țâșni din ascunzătoare, alergând ca un lup ce se năpustea asupra prăzii. Se îndreptă către soldatul din stânga sa, cel de lângă gong. Oricât de iute reacționaseră cei doi oșteni, fuseseră totuși surprinși de apariția tribunului, iar Faber apucă să-l înjunghie pe soldatul de lângă gong. După cum se aștepta, celălalt soldat nu se grăbi să-l atace, ci se repezi către cercul de bronz, încercând să-l lovească, pentru a-l face să răsune. Faber încasă câteva lovituri de suliță, le încasă cu stoicism având o singură preocupare: să stea între soldat și gongul de bronz. Ignorând rănile provocate de suliță, reuși să se apropie de adversar. Acesta își dădu seama că lancea nu-i folosea în lupta corp la corp, așa că o lăsă să cadă și-și scoase sabia. Dar, respectându-și ordinele, nu se concentră asupra luptei cu dușmanul și se strădui să dea alarma. Văzând că e împiedicat să ajungă la gong, începu să strige în limba lui,

sperând să fie auzit de camarazii săi aflați în încăperile lor. Tribunul reuși să-l prindă de gât cu mâna stângă și, fără să se sinchisească de faptul că adversarul său îl înjunghiase în pântec, reuși să-i înfigă pumnalul în inimă.

Nu așteptă să vadă dacă ceilalți soldați auziseră ceva și dacă ieșiseră alarmați din cazarma lor. Rănile i se închideau în timp ce mergea, în ciuda faptului că nu le îngrijise în niciun fel. Deschise ușa cea mare și împodobită cu basoreliefuri, o deschise doar cât să poată intra în încăperea din spatele ei, apoi o închise repede în urma sa. Privi în jur, găsi o laviță ușoară, pe care fuseseră așezate niște vase cu fructe ciudate și plăcut mirositoare, puse vasele pe covor, fără să facă niciun zgomot, apoi folosi lavița ca să înțepenească ușa.

Abia atunci se opri și ascultă.

De undeva se auzea un sforăit ușor.

Încăperea era o combinație de iatac cu cameră de zi, era plină de mobilă scumpă, din lemn bizar, cu culori și miros neîntâlnite în imperiul latgan, sau din aur și din argint masiv. În încăperea aceea erau strânse comori ce depășeau tot ce văzuse tribunul Faber vreodată. Nici măcar luxul regilor Țării Hatti nu se compara cu bogățiile katerului poln.

Dar Faber nu avea timp de admirat bogățiile și luxul dușmanului țării sale. Merse tiptil către locul din care venea sforăitul. După cum se aștepta, descoperi un pat scund, acoperit cu așternuturi din mătase, peste care dormea tolănit un bărbat tânăr, gol pușcă. Tribunul îi privi fața – lumina lunii, care pătrundea pe fereastra largă, îi permitea să vadă foarte bine trăsăturile adormitului. Acesta era, fără nicio îndoială, Chamabil.

Toți informatorii săi îi confirmaseră faptul că figura de pe monedele polne de aur semăna leit cu chipul katerului, așa că Primus Concordius Faber privise cu atenție o asemenea monedă și ținuse minte cum arăta conducătorul dușmanilor țării sale.

De îndată ce se convinse că individul care sforăia de zor era Chamabil, Faber nu mai pierdu timpul: înfipse pumnalul în inima celui adormit și zăbovi lângă pat doar atât cât să se convingă că polnul murise.

Deocamdată, totul ieșise așa cum își dorise: patru paznici morți, fără să existe nici cel mai mic indiciu în legătură cu cel (sau cei) care îl omorâse (omorâseră); katerul înjunghiat în patul său, pat aflat într-o încăpere bine păzită și blocată pe dinăuntru.

Mai era nevoie de un lucru: să dispară din zonă fără să fie remarcat în vreun fel, încât să nu se poată face nicio legătură între el și asasinat.

Tribunul se duse la fereastră și privi afară. Fereastra se găsea undeva, în partea de sus a palatului. În josul ei era doar zid, iar la capătul zidului se găsea curtea ce înconjura fortăreața interioară a katerului. Își desfășură funia din jurul mijlocului și o lăsă să atârne în jos, pe fereastră. Ajungea până în curte. Își legă un capăt al frânghiei în jurul mijlocului, trecu funia pe după o gratie a ferestrei și coborî de-a lungul zidului. Când ajunse jos, trase funia după el, o strânse, apoi căută o ieșire din curtea în care se găsea și care era înconjurată de ziduri înalte.

Era trecut bine de miezul nopții și curtea era pustie. Faber urcă o scară ce ducea spre crenelurile fortificației. Rămase în beznă până cercetă un pic împrejurimile. Descoperi că în exteriorul zidurilor se întindea un oraș obișnuit, cu case de locuit, piețe, cârciumi și tot soiul de edificii. Orașul era pustiu, locuitorii săi dormeau fără grijă. Tribunul nu pierdu vremea, își folosi funia ca să coboare de pe ziduri în aglomerația de clădiri și se grăbi să se îndepărteze cât mai mult de palat.

Lumina lunii îi era suficientă ca să meargă fără grijă. Undeva, într-o piață, lângă o clădire, se împiedică de un individ ce dormea rezemat de un zid. Individul mormăi ceva, dar nu se trezi. Duhnea a băutură, iar tribunul își dădu seama că nimerise peste clientul unei cârciumi, client care se părea că sărbătorise ceva în seara anterioară. Exagerase cu sărbătoritul, își spuse tribunul, dar asta îi folosea lui. Pentru că umblase până atunci în pielea goală fără să atragă atenția, pentru că nu-l văzuse nimeni. Dar atunci când avea să se lumineze, goliciunea sa avea să fie băgată de seamă…

Așa că îl jefui pe bețiv, fără nicio mustrare de conștiință. Îi luă roba – un veșmânt din pânză albă, zdrențuit și jegos – traista goală și plosca în care rămăsese un pic de vin, îi luă până și sandalele din picioare. Își puse hainele bețivului, iar acum arăta ca orice sărăntoc poln. Mai trebuia doar să părăsească țara aia înainte să-l ia cineva la întrebări și să descopere că nu era din partea locului. Așa că tribunul Faber nu mai pierdu vremea: merse în mare grabă spre marginea orașului, își folosi funia și trecu și de zidurile localității, apoi se îndreptă spre direcția în care credea el că-i apusul, propunându-și să se îndepărteze cât

mai mult de capitală și, dacă reușea, să meargă prin locuri pustii sau să găsească un ascunziș în care să stea în timpul zilei și să călătorească noaptea, nebăgat în seamă de nimeni.

Merse și merse prin lanuri și livezi, iar când începu să se lumineze, descoperi că ajunsese la marginea câmpurilor cultivate. Mai descoperi că mersese, de fapt, către nord, dar nu conta, important era că se îndepărtase zdravăn de capitală. Ajunsese într-o regiune aridă, acoperită cu iarbă rară. Probabil că era folosită la pășunat. Acum, după ce văzuse de unde răsărea soarele, știa în ce direcție trebuia să meargă ca să ajungă în țări prietene Civisului.

Merse și tot merse prin terenurile acelea pustii, bucuros că nu vede niciun om. După atâta mers, ar fi trebuit să fie frânt de oboseală, dar trupul lui nemuritor nu știa ce înseamnă oboseala. Simțurile lui, mai ascuțite decât cele ale unui om obișnuit, îi spuseră că în apropiere se găsea o vizuină de iepuri. Profită de ocazie și prinse unul dintre animale, îl jupui cu pumnalul și nu pierdu vremea să aprindă un foc, mâncă iepurele crud, iar trupul lui se bucură de hrană, de parcă ar fi avut parte de un ospăț al katerului. Un izvor îi completă banchetul, apoi tribunul plecă mai departe, cu urechile ciulite, hotărât să evite orice întâlnire cu polnii.

Spre seară ajunse în apropierea Rengului, râul ce reprezenta granița de apus a statului poln. Nu-și imagina că hotarul era nepăzit, așa că se ascunse într-o râpă și așteptă să se întunece.

După un timp, auzi ropot de copite. Aruncă o privire din ascunzișul său și văzu un grup de călăreți care înaintau la trap de-a lungul țărmului. Soldații nu păreau a căuta pe cineva anume, nici nu păreau foarte îngrijorați. Adică arătau ca o patrulă într-o misiune de rutină, nu un grup de oameni care căutau ucigașul unui kater. Poate că aici, la marginea țării, nici nu se aflase de moartea conducătorului statului. Sau, poate, familia regală numise imediat un nou kater, iar polnii își vedeau liniștiți de treburile lor.

Faber așteptă până când călăreții dispărură în depărtare, apoi ieși din râpă și intră în apă. Deși nu se vedea nici urmă de poln în apropiere, tribunul avu grijă să nu facă zgomot și merse cât mai încet prin unde, cufundat în apă, ținându-și doar nasul deasupra suprafeței Rengului, până când râul deveni suficient de adânc ca să mai poată merge pe fundul lui. Tribunul se opri,

privi spre țărmul poln, nu văzu nicio mișcare și-și spuse că nu era cazul să fie excesiv de prudent. Așa că parcurse restul distanței înot.

Când ieși pe malul celălalt, Faber se mai uită o dată către teritoriul poln. Nu văzu călăreți ce goneau, nici arcași înșirați de-a lungul țărmului. Nu știa nimeni că traversase râul și se părea că nici nu-l căuta nimeni. Totuși, își spuse tribunul, era mai sănătos să se îndepărteze cât mai mult de hotar, pentru că nu-și făcea iluzii: dacă polnii ar fi aflat că el este cel vinovat de asasinarea katerului, n-ar fi ținut seama de un biet râu sau de o linie de hotar – păzită sau nepăzită – și l-ar fi urmărit fără îndurare.

Așa că Faber se scutură de apă, ca un câine, și porni la drum.

După toate socotelile lui, mersese prea mult spre nord ca să fi ajuns în deșertul ce ținea de Calmeea (deci un stat sub ocupație latgană). Mai degrabă ajunsese în pustiul aparținător Terimeei. Nicio problemă, Terimeea avea tratate cu Civisul. Dacă ajungea în oraș, putea să ia legătura cu negutătorii latgani de acolo și, cu ajutorul acestora, să se întoarcă la legiunea sa.

Însă, ca să afle unde nimerise și ce urma să facă, tribunul trebuia să ajungă într-o localitate și să găsească niște indivizi de încredere, cărora să le poată destăinui cine era. Cunoștea dialectele din zonă, iar zdrențele pe care le purta îl făceau să pară unul de-al locului. Deci, până avea să întâlnească agenții latgani din zonă, era mai bine să nu atragă atenția asupra sa, să se prefacă a fi un vagabond terimeean, un hoinar al pustiului, sărac lipit pământului, un individ pe care nu merita să-l jefuiești...

3

— Deșteptarea! răcni cineva în urechea lui Taravik, iar acesta, trezit brusc dintr-un vis minunat (se făcea că se afla într-o țară în care copacii erau alcătuiți din cârnați, iarba și tufișurile din pastramă moale, iar râurile pline de bere ce spumega...), își imagină pentru o clipă că era în armata din Paraqua (că numai acolo avusese parte de șmotru și alarme ce-l trezeau din somnul cel mai dulce), așa că sări în picioare, în poziție de drepți, și încercă să-și amintească unde își pusese scutul dreptunghiular și lancea de trei stânjeni.

Pe jumătate treaz, privi în jur și, în ciuda faptului că nu vedea

prea bine – pentru că zorile abia începuseră să mijească – își dădu seama că nu mai era soldat, că nu mai avea de multă vreme de-a face cu Paraqua sau cu alte state războinice, își aminti că se întorsese la viața pașnică din Terimeea, că era om însurat… și abia atunci se întrebă cine-l trezise atât de nemilos din somn.

Clipi, se șterse la ochi și se mai uită o dată în jur.

Spre surprinderea sa, curtea era plină de oameni, în cea mai mare parte, femei tinere, plus câțiva bărbați în vârstă. Da, îi cunoștea pe toți, îi văzuse deseori în preajma Marieței. Erau ajutoarele acesteia. Însă niciodată, până atunci, nu-și dăduse seama că afacerile nevestei sale luaseră o asemenea amploare și că folosea atât de mulți argați. Munca pe ziua aceea nu începuse încă, iar Marieța repartiza sarcini:

— Avelik, ai grijă să fie culese toate legumele și fructele pe care trebuie să le livrăm astăzi. Zambilik s-a plâns că ieri n-a primit decât o parte din salată și foarte puține plante aromate pentru tocană. Arelik, vezi ce faci cu stratul de ceapă! Mafera, ia două fete și pliviți stratul cu fasole. Iar după aia, răriți un pic morcovii, că-s cam deși.

Îl văzu pe Taravik și-i zise, cu același ton de comandant ce împarte ordine oștirii:

— V-ați trezit? Foarte bine! Treceți la muncă! Umpleți iute jgheaburile cu apă, apoi luați-vă tălpășița. V-am pus în coș lipii calde, o bucată de cârnat, o bucată de brânză, o ploscă plină cu apă și una cu vin de concodice. Și ai bani suficienți în pungă ca să vă cumpărați tot ce poftiți. Hai, grăbiți-vă să scoateți apa, pentru că vreau să dispăreți urgent, că n-am chef să ne împiedicăm de voi!

Cei doi se apucară de treabă, uimiți un pic de modul în care erau tratați. Dar le trecu iute supărarea când se convinseră că Marieța îi trata în același fel pe toți și că acei toți considerau normală comportarea ei, din moment ce nu se supăra nimeni.

După ce termină de împărțit ordine, Marieța se întoarse către cele două fete, care stăteau cuminți în spatele ei, ținându-se de mână – iar în spatele lor stăteau pisoii, în poponeț, privind curioși toată agitația din fața lor.

— Ați mâncat?

— Daaa.

— Ați dat de mâncare și pisoilor?

— Daaa.
— Dar de spălat, v-ați spălat?
— Păi, spălatul e primul lucru pe care-l faci când te trezești, spuse Amira, părând jignită de-o asemenea întrebare.
— Bine. Eu o să mă duc în piață, să livrez marfa pentru ziua de azi. Voi o s-o ajutați pe Zorina să plivească salata – o să vă învețe ea ce trebuie să faceți.
— Așa o să facem, o asigurară fetele, într-un glas.
— Și când o să mă întorc, o să mergem împreună la vecina noastră Sifira, care-i croitoreasă, să vă ia măsurile pentru niște haine noi, că rochițele voastre sunt numai zdrențe…
— Mulțumim, jupâneasă Mariela, șoptiră fetele, privind în pământ.
— Bine. Hai, toată lumea la treabă! Avelik, ați umplut coșurile?
În timp ce în jurul lor lumea alerga, de parcă ar fi fost lovită de streche, Taravik și Kostik scoteau apă de zor, dornici să-și termine sarcina primită și apoi s-o tulească în pustiu, unde era întotdeauna liniște și pace – adică nu chiar întotdeauna, că se găseau uneori indivizi dornici să strice plăcerea oamenilor, trăgând cu arcurile în ei.
Pentru niște masculi puternici cum erau cei doi, umplutul jgheaburilor cu apă nu însemna mare lucru. Așa că, înainte să se întoarcă Marieța de la târg, cei doi plecaseră deja către teritorii mai puțin aglomerate.
Merseră în tăcere până când ieșiră pe porțile orașului, pentru că în jurul lor toți mergeau iute, în tăcere, și nu voiau să facă notă discordantă.
Însă, de îndată ce se pomeniră singuri, înconjurați doar de pustietăți, Kostik începu (în vreme ce gonea ca disperatul):
— Trebuie să mărturisesc că Marieța se purta ca un general adevărat: stătea țanțoșă, plină de autoritate și împărțea ordine în dreapta și în stânga: tu să faci aia, tu să faci ailaltă! Și toată lumea o asculta, nimeni nu îndrăznea s-o contrazică sau să îi ignore dispozițiile. Dacă talentul de a fi general ar consta în priceperea de a părea plin de autoritate, atunci draga de Marieța ar fi considerată un general foarte priceput.
— Vorbiși și tu ca să te afli în treabă! îl puse la punct Taravik. Că mulți generali ai văzut în viața ta și, ca urmare, chiar știi ce trebuie să cunoască un general adevărat!

În prima clipă, Kostik nu pricepu ce-l apucase pe prietenul său, apoi își dădu seama că, fără să vrea, o insultase pe Marieța, deci îl insultase și pe el. Așa că încercă să dreagă lucrurile:

— Dragă Taravik, n-am avut nicio intenție răuvoitoare. Am spus doar că Marieța se comporta ca un general adevărat și că, de-ar fi privit-o cineva care n-o cunoaște, ar fi putut să creadă că e un general adevărat...

— Și de ce n-ar fi un general adevărat? se rățoi Taravik, care, după toate aparențele, se considera insultat și mai mult după scuzele neîndemânatice ale pegasului.

Ca urmare, Kostik, care credea că făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a aplana conflictul, se enervă și el și răspunse, cu un ton sarcastic:

— Eu, ca un biet pegas, nu știu despre ce-i trebuie cuiva ca să fie un bun general decât ce scrie în *Arta strategiei, Culegere de păreri despre vicleșuguri de război, Atacul, cea mai bună apărare, Indicații necesare pentru buna desfășurare a unui asediu* și alte câteva zeci de studii și tratate scrise de cei mai buni strategi ai tuturor timpurilor!

— Adică, întrebă la fel de sarcastic Taravik, înseamnă că tu, care cunoști toate tratatele alea, ești un supergeneral, care ai putea să învingi pe câmpul de bătălie orice oștire?

— Ei, să nu exagerăm, spuse plin de modestie Kostik. Sunt convins că aș putea să mă descurc foarte bine în rolul unui conducător militar...

Taravik începu să râdă. Râsul lui era, în același timp, râsul amuzat al cuiva care auzise ceva tare caraghios, dar și râsul plin de ironie al cuiva care voia să transmită altcuiva că spusese ceva demn de râsul lumii. După ce râse o vreme – iar Kostik se abținu cu greu să nu se oprească brusc din goană, ca să-l vadă pe prietenul lui izbindu-se cu țeasta de pământ, însă reuși să se abțină amintindu-și că Marieța îi trimisese într-o plimbare în jurul orașului, adică într-o zonă lipsită de pericole, așa că nu-l înzestrase pe Taravik nici cu coiful lui de bronz (care semăna cu o găleată), nici cu cămașa de zale, nici cu salteaua menită să oprească săgețile dușmanilor, însă nici salteaua, nici cămașa de zale nu avură vreun rol în decizia lui Kostik, ci lipsa coifului, pentru că, de obicei, atunci când prietenul său cădea în cap, șocul era amortizat de căldarea cea groasă de bronz, care

zăngănea ca un clopot din cauza izbiturii – Taravik își exprimă disprețul și în cuvinte:

— Ți-am mai spus-o de nenumărate ori: voi, pegașii, judecați lumea după ceea ce cunoașteți din cărți. Habar nu aveți cum e lumea cea adevărată. Tu, de exemplu, n-ai putea să fii general, în ciuda tuturor cunoștințelor pe care le ai despre arta militară.

— Și de ce, mă rog? se bosumflă Kostik, gonind de zor.

— Deoarece a fi general înseamnă mai puțin să cunoști tactică și strategie – pentru asta există statul-major și o grămadă de sfetnici care să-i spună generalului ce cred ei despre toate cele – și mult mai mult să fii în stare să iei decizii și, mai ales, să-i faci pe subalterni să le execute. Căci degeabă vei fi fiind tu cel mai mare geniu militar din lume, dacă oștenii tăi nu se sinchisesc de ordinele tale!

— Adică vrei să-mi spui că Marieța ar putea să fie un general bun pentru că știe să comande?

— Păi, n-ai văzut cum se supuneau toți? Tu, marele pegas deștept, care știe toată înțelepciunea lumii, ai avut ceva de comentat când ți-a spus să scoți apă din fântână și după aia s-o ștergi din ogradă?

— Nu mi s-a părut că era ceva de comentat. Am fost convins că avea dreptate să-mi ceară să scot apă.

— Păi, asta e arta de a comanda, râse Taravik. Dacă ți-ar fi cerut să plivești stratul cu flori, ai fi crezut că și-a pierdut mințile, pentru că tu nu aveai cum să plivești florile, deoarece tu ai copite, nu degete. Adică arta conducerii constă în a ști ce să ceri și cui să ceri.

— Măi, Taravik, dar tare deștept ești în dimineața asta! se minună pegasul. Mai că-mi vine să cred că ai dreptate. Am o singură obiecțiune: un general trebuie, totuși, să cunoască arta războiului…

— Mare brânză, arta războiului! râse curierul independent. Orice sergent cunoaște regulile principale ale artei războiului. Așa că le știu și eu, că am fost sutaș în armata din Pompalinz.

— Și care sunt acele reguli? întrebă sarcastic Kostik.

— Nu-s prea multe. Dacă ai superioritate numerică, ataci frontal, ca să zdrobești centrul inamic, și trimiți cavaleria pe flancuri, să atace dușmanul din spate și să nu poată fugi. Dacă nu ai superioritate, ba chiar ești în inferioritate, atunci stai în defensivă, de preferință într-un loc ce reprezintă o fortificație

naturală – o înălțime, o insulă înconjurată de ape adânci sau de mlaștini, chestii din astea. Dacă inamicul ocupă o poziție ce-i oferă avantaj, atunci trebuie să faci ceva să-l scoți de acolo: te prefaci că te retragi, de exemplu. Cam astea sunt trucurile principale. Adică, dragul meu, chestia cu talentul militar e o legendă. Marii generali – și știu ce vorbesc, întrucât că am cunoscut câțiva – au câștigat bătăliile pentru că au fost buni organizatori. Au asigurat întotdeauna hrană și pradă soldaților, nu i-au obosit cu marșuri inutile, iar atunci când a fost nevoie ca aceștia să depună eforturi supraomenești, le-au explicat ce vor de la ei și le-au făgăduit o răsplată pe măsură. Adică, dragă Kostik, au făcut cam ceea ce face Marieța în fiecare zi cu oștirea ei de grădinari.

— Poți să zici ce vrei, mormăi pegasul, tot n-o să mă convingi că Marieța e bună de general.

— Dar nici n-o să încerc, râse plin de veselie Taravik, știu cât ești de încăpățânat și n-o să încerc imposibilul.

Și, tot vorbind de una, de alta – întrucât pegasul nu se lăsa și se apucase să dea tot felul de exemple din istoria militară, prin care încerca să dovedească faptul că talentul militar era cel care prima; și, ca un făcut, exemplele pe care le dădea el erau contrazise imediat de Taravik, care arăta că generalul respectiv era, în primul rând, un bun gospodar – se afundară tot mai adânc în pustiu, departe de căile străbătute în mod obișnuit de călătorii prin deșert.

— Ca să nu crezi că te contrazic doar de dragul de a te contrazice, sau pentru că vreau neapărat să-ți demonstrez că Marieța mea poate să fie un general foarte bun, o să-ți explic – așa, într-un limbaj simplu, ca să pricepi – de ce tu, sau oricare alt pegas, nu poți să fii un general bun. De fapt, n-ai putea să fii nici măcar un sergent, dar asta din cu totul și cu totul alte motive, așa că o să mă mulțumesc să-ți arăt de ce nu poți să comanzi o oștire și s-o conduci spre victorie.

— He, he, necheză a râs Kostik, abia aștept s-o văd și pe asta: marele orator Taravik explicând ceva unui pegas!

— Eu zic să râzi cât mai poți, căci o să-ți treacă în curând cheful de hlizit, îi replică foarte calm Taravik. Însă, înainte de a începe, eu zic să ne oprim în vâlceaua aia, pentru că, din câte văd eu, avem umbră din belșug, tufărișuri și ierburi uscate cât poftim, ba uite, în colțul ăla se zăresc niște horetene verzi. Adică

un loc minunat de popas…

Pegasul aruncă o privire, i se păru că Taravik avea dreptate, așa că se opri din goană. Curierul descălecă, luă șaua și coșurile din spatele lui Kostik, puse lucrurile într-un loc umbros, după care luă secera și tăie un braț de frunze late, verzi și cărnoase de horetene, le curăță de țepi și le puse în fața lui Kostik. Acesta se linse pe bot și începu să înfulece frunzele gustoase și zemoase. Liniștit în privința pegasului, Taravik căută în coș, găsi traista cu mâncare, scoase lipiile – calde încă – îi dădu o parte din ele lui Kostik, apoi mușcă din cârnat și se așeză lângă prietenul lui, gata să se ospăteze.

— Eu aș zice să nu ne îndopăm prea mult, își dădu cu părerea Kostik, că după aia n-o să mai avem niciun chef să strângem vreascuri și nutreț. Mănâncă și tu ceva, să nu-ți mai ghiorăie mațele în halul ăla, apoi apucă-te să-mi luminezi mintea, după cum mi-ai făgăduit.

Taravik dădu din cap – avea gura plină, atât de plină încât nu putea să vorbească în timp ce mânca, după cum obișnuia – și termină iute cârnatul și două lipii, se uită cu jind la bucata de brânză și la lipiile rămase, apoi le puse în traistă. Se gândi un timp, după care întinse mâna și luă lipiile din fața lui Kostik și le puse și pe acestea în traistă.

— Ce faci? se indignă pegasul. Sunt lipiile mele!

— N-am de gând să ți le fur, îl liniști curierul. Însă ce-o să mănânci mai târziu, dacă hăpăi totul acum? Și cum e cu sfatul cel bun pe care mi l-ai dat, să nu ne îndopăm prea mult, ca să putem strânge vreascuri?

— Nu vreau să te contrazic, dar, dacă te gândești bine, eu n-am nicio treabă cu strânsul vreascurilor, pentru că n-am mâini. Asta e sarcina ta, de aceea cel care nu trebuie să se îndoape prea mult ești tu. Dar, ca să nu zici că-s egoist și lacom, uite, o să termin frunzele astea gustoase – că-i păcat să se veștejească – și o să mă potolesc.

— Bine, spuse Taravik, care se așezase lângă o stâncă și se rezemase cu spatele de ea. Hai să-ți explic de ce nu poți să fii un general bun. Ai, după cum știe oricine, o memorie extraordinară. Nu poți să uiți nimic și ești în stare să reproduci orice text pe care l-ai citit sau orice discuție pe care ai auzit-o.

— Așa e, zise Kostik, zâmbind încântat.

— Însă, în același timp, nu ești în stare să ai idei noi, adică să

inventezi ceva ce n-a fost spus de altcineva.

— Adică vrei să spui că vorbesc numai în citate? se bosumflă pegasul.

— Nu te preface că nu înțelegi, se rățoi Taravik. Nici eu n-am idei, că nu oricine are o minte capabilă să inventeze gânduri noi. Vreau să spun că tu, ca general, ai recurge numai la idei vechi și inventate de alții, iar dacă ai avea de-a face cu o situație cu care n-ai mai avut de-a face, sau despre care n-ai citit nimic, n-ai ști ce să faci.

Kostik se gândi o clipă, apoi replică, tăios:

— Că tu și Marieța ta ați ști ce să faceți!

— N-am ști, fu de acord Taravik, dar am improviza, ne-am inspira din cazuri asemănătoare și ne-am descurca într-un fel. Pentru că mintea omului sare de la o idee la alta, uneori fără legătură între ele, în timp ce tu, ca orice pegas meticulos, nu poți să țopăi prin memoria ta, ci ești nevoit să cauți la rând, idee cu idee, până o găsești pe cea care te interesează.

— Adică vrei să spui că-s lent în gândire? se bosumflă pegasul.

— Dimpotrivă, îl liniști Taravik, voi, pegașii, aveți o minte brici, numai că trebuie să prelucrați o cantitate înfiorătoare de informații, iar până le găsiți pe cele necesare, trece baba cu colacii… Deci, ca să concluzionăm: un general trebuie, de multe ori, să reacționeze fulgerător și să nu lase niciodată să se vadă că ar avea vreo îndoială. Pegașii, ca orice înțelepți studioși, sunt făpturi ale îndoielii, ale schimbului de argumente, ale analizelor îndelungate și foarte complicate…

Kostik rămase, efectiv, cu gura căscată. În cele din urmă, reuși să spună:

— M-ai dat gata! Nu știu cât de convingătoare sunt argumentele tale și cât de mult pot rezista unor discuții în contradictoriu, dar m-ai zăpăcit cu termenii folosiți – în mare parte nepotriviți cu condiția ta de curier fără educație. Am avut impresia că discutam cu o făptură necunoscută, care semăna la înfățișare cu tine, dar care nu erai tu…

— Tare prost ești, măi, Kostik! Așa cum numai un om – adică un pegas – deștept poate să fie de prost! Păi, te ascult de o mulțime de ani – mi-e și frică să te întreb de câtă vreme ne cunoaștem – așa că mi-a mai rămas și mie câte ceva în minte. Sincer vorbind, nu prea înțeleg eu ce înseamnă toate vorbele

alea frumoase, dar se pare că le-am folosit cum se cuvinte, din moment ce te-am zăpăcit în halul ăsta!

— Eu mă duc acasă, spuse supărat pegasul, treaba ta cum te întorci, n-are decât să te caute jupâneasa Marieța cu armata ei de grădinari, că nu mai vreau să stau de vorbă cu tine, pentru că sunt convins că în trupul tău și-a făcut culcuș un demon răutăcios din pustiu, care vrea să mă înnebunească complet!

Taravik se ridică de lângă stâncă, îngrozit la gândul că pegasul își pierduse mințile și avea să-l lase să piară de foame și de sete în deșert. Însă nu apucă să spună nimic care să-l facă pe pegas să se răzgândească, pentru că din spatele dunei din apropiere răsună o șoaptă încântată:

— Bravo! Bravo! Ce spectacol! Ce schimb de replici! Sunteți minunați, sunteți admirabili!

— Numai Mosolik lipsea, ca să fie totul perfect! gemu Kostik, apoi răcni: Jupâne balaurlător, să nu-ți închipui că a fost vorba de un spectacol dat în cinstea dumitale! Că noi nu suntem circari! Și nu dăm spectacole în cinstea nimănui! În niciun caz pe gratis!

— Stați un pic, că vin îndată, șopti balaurul.

Din spatele dunei se auziră tot soiul de zgomote, ce arătau că cineva, masiv și greoi, încerca să se apropie de ei. Apoi de după mormanul de nisip se ivi rânjetul fericit al lui Mosolik, iar Taravik își spuse că trebuia neapărat să depună cererea aia cu interzisul zâmbetului, numai că nu știa unde. Avea să discute cu Kostik, că pegasul trebuia să cunoască ceva sau pe cineva…

Între timp, balaurul ajunsese în apropierea lor, iar zâmbetul acestuia se tot lățea, de parcă ar fi vrut să acopere tot universul.

— Azi-dimineață, zeul mi-a spus să încerc să zbor. Și am plutit pe deasupra pustiului, până v-am văzut alergând de zor. În prima clipă am crezut că vă urmărește cineva și am vrut să vă vin în ajutor. Apoi mi-am dat seama că așa vă distrați voi și m-am liniștit. Am văzut că v-ați oprit și am aterizat în apropiere, astfel încât să nu mă vedeți și să nu știți de prezența mea. Vă asigur că n-am făcut asta cu gânduri necurate, ci numai pentru că doream să vă aud discutând. Și de ce deliciu am avut parte! Ce încântare a intelectului! Ca orice oaspete neinvitat, n-am venit cu mâna goală, am adus și eu un dar modest, ca să vă asigur de respectul meu!

Și, de îndată ce-și termină șoapta, Mosolik scoase la iveală ceea ce ținea în labele din față: o gazelă dolofană, pe care o așeză ceremonios în fața lui Taravik, și un arbust de taromă smuls din rădăcină, arbust plin de frunze aromate și de fructe roșii, bine coapte, pe care-l așeză, la fel de ceremonios, în fața lui Kostik.

Cei doi prieteni uitară instantaneu de legământul de a nu se îndopa. Kostik începu să mestece frunzele parfumate, una câte una, să nu se termine prea repede, întrerupându-se doar ca să strivească sub limbă câte un fruct zemos... în timp ce Taravik strânse în graba mare o mulțime de vreascuri și făcu focul într-un cotlon ferit de vânt, apoi se apucă să jupoaie gazelă.

Scoase inima și ficatul animalului, le puse într-o frigare improvizată și le așeză deasupra jarului, apoi curăță de piele o pulpă din spate, pe care o puse imediat la fript. După care aruncă o privire la cărnurile de deasupra jăraticului și-și spuse că îi ajungeau cu vârf și îndesat. Oftă încântat și-și propuse să se odihnească un pic, până se frigea pulpa de gazelă. Ridică privirea și-l văzu pe Mosolik uitându-se cu jind la animalul ciopârțit și-și dădu seama că nu se gândise și la oaspetele său. Rușinat – mare păcat săvârșise nedând dovadă de ospitalitate, dacă ar fi trăit tatăl lui, l-ar fi bătut cu biciul până la asfințit! —, îl întrebă pe balaur:

— Să-ți jupoi și ție cealaltă pulpă din spate, sau le vrei și pe cele din față?

— Mulțumesc pentru ofertă, jupâne Taravik, șopti Mosolik, dar noi mâncăm animalele cu piele, cu copite și cu coarne. Nici nu-ți dai seama cât de gustoase sunt toate acestea! Așa că, dacă vrei să fii cu adevărat amabil, ți-aș propune să-ți tai din gazelă ce carne mai poftești, iar mie să-mi dai restul animalului, cu cornițe și copituțe cu tot!

Taravik își spuse că avea destulă hrană, așa că puse restul gazelei în fața balaurlătorului, care înghiți animalul cu blană cu tot, apoi se linse pe buze și râgâi încântat, ca orice oaspete bine-crescut care vrea să-i arate gazdei că s-a îndopat peste măsură.

După care zâmbetul îi înlemni pe bot... și Mosolik începu să gâfâie șuierător, părând că respiră cu greu, ca și cum s-ar fi sufocat. De-ar fi fost om, s-ar fi învinețit la față, își spuse Taravik, dar așa, având pielea acoperită de solzi, era greu să-ți

dai seama dacă balaurul își schimbase sau nu culoarea feței: Mosolik continua să se sufoce și să gâfâie, Kostik fu cuprins de panică și începu să necheze disperat către curier:

— Taravik, fă ceva! Nu vezi că moare? Mosolik, ce-i cu tine? Ce te doare? Spune ceva!

Numai că balaurlătorul nu era în stare decât să gâfâie, nici vorbă să spună ceva inteligibil, cu atât mai puțin să explice ce i se întâmplase.

În cele din urmă, lighioana cea imensă încercă să-și deschidă aripile – ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul către tărâmuri mai favorabile –, apoi se prăbuși lată pe pământ, cu gura întredeschisă și cu ochii dați peste cap, de se vedea doar albul acestora. Zăcea pe-o parte, lăsând la vedere pieptul lui lat și pântecul mare cât pivnița unui templu.

— A murit! strigă pegasul. Ce ne facem? Că nu pot să-l car până în oraș, cântărește cât un elefant, iar până o să ne ducem la templu, să ne întoarcem însoțiți de preoții lui Khator, o să-l mănânce vulturii și găile din deșert! Mosolik, drag prieten, ai fost întotdeauna o belea! Acum te-ai găsit să crăpi, nu puteai să mai aștepți vreo jumătate de oră, să termin de mâncat tufișul de taromă! Și tu, măi, Taravik, de ce te lauzi că te pricepi la toate, dacă n-ai fost în stare să salvezi un biet balaur neajutorat?

— Mai taci din gură, gaiță ce ești, că m-ai zăpăcit la cap! răcni enervat Taravik. Știu ce-a pățit: a înghițit gazela aia fără s-o mestece ca lumea și animalul i-a rămas în gât. În mod normal, când un om se sufocă, îl iei în brațe și-l zgudui bine, apăsându-i sub coșul pieptului, ca să-i împingi dopul afară din sarcofag…

— Esofag, îl corectă Kostik, doar din obișnuință.

— …numai că, oricât de puternic aș fi, nu pot să salt în brațe ditamai balaurul. Uite, aici ar fi trebuit să-l apăs cu pumnul, în timp ce-l zguduiam de zor, îi explică el pegasului, împingând cu piciorul într-un loc în care pieptul lighioanei se îmbina cu pântecul lui uriaș. Numai că, după cum ți-am spus, nu pot să salt în brațe ditamai balaurul!

Și, cuprins de enervare, Taravik trase un șut, cu toată puterea, în locul pe care-l indicase ceva mai înainte. Și pentru că nu-i trecuse supărarea, mai dădu cu piciorul de vreo două ori, în același loc.

Balaurul se zgudui, râgâi puternic, sughiță, gemu, gâfâi, apoi scuipă o bucată zdravănă de gazelă. Cei doi prieteni nu Stătură

să privească scârboșenia pe jumătate digerată – le fu suficient să zărească o pereche de coarne ca să-și dea seama că era vorba de țeasta animalului. Mosolik mai sughiță o dată, apoi începu să inspire și să expire de zor, ca și cum ar fi vrut să compenseze perioada în care nu respirase niciun pic.

— Ești mare! exclamă Kostik. Chiar te pricepi la multe! Să știi că sunt mult mai liniștit în ce mă privește, m-ai salvat tu și în alte împrejurări, dar acum m-am convins că ești în stare să mă salvezi oricând! Vino să te pup!

— Vino să te pup și eu, gemu Mosolik. Ți-am spus că zeul m-a sfătuit să-ți fiu prieten, pentru că o să-mi salvezi viața…

— Păi, ți-am salvat-o, nu mai ai de ce să-mi fii prieten, îi răspunse Taravik, pe care îl îngrozea ideea unei pupături din partea unui balaurlător.

— He, he, se înveseli Mosolik, zâmbind fermecător, așa cum numai el știa să zâmbească, iar Taravik se cutremură, în timp ce Kostik închise ochii și începu să recite în gând tabla înmulțirii catagoneze. Păi, zeul mi-a spus că o să-mi salvezi viața de mai multe ori, dar nu mi-a explicat de câte ori o vei face, așa că-i mai bine să mai zăbovesc ceva timp prin preajma ta… Dar, deocamdată, dacă nu vă supărați, aș mai sta un pic întins aici, la soare, să-mi revin cât de cât… Iar voi vedeți-vă liniștiți de mâncare. Și, de e posibil, continuați-vă discuția, ca să-mi faceți și mie o bucurie…

— O s-o continuăm, că n-o să amuțim subit, îl informă Kostik. Numai că eu vorbesc mai bine în timp ce merg, iar tu, prietene balaur, tocmai ți-ai exprimat dorința să stai întins la soare…

— Nicio problemă, șopti încântat Mosolik, n-ai decât să ne dai târcoale, noi o să te auzim la fel de bine ca și când ai sta pe loc…

Pegasul rămase cu gura căscată – i se întâmpla tot mai des chestia asta, în ultimul timp – apoi, după ce se gândi mai bine, ideea i se păru interesantă, așa că îi spuse lui Taravik:

— Dragul meu, ia-ți carnea de pe foc, înainte să se ardă de-a binelea, și așază-te lângă prietenul nostru comun. Cred că-i sunt dator cu un discurs, având în vedere că a renunțat să mă calce pe cap sau pe coadă…

Taravik se repezi la foc, luă frigările, se uită la carnea de gazelă și oftă ușurat – se fripsese tocmai cât trebuia – așeză mâncarea pe niște foi de horetene și își făcu un culcuș lângă

Mosolik. Între timp, pegasul făcuse un ocol în jurul lor, la o distanță de vreo zece pași. Fără să spună nimic. Ceilalți îl priviră curioși, apoi balaurlătorul, văzând că păstrează tăcerea, șopti nemulțumit:

— Ai făgăduit că ne ții un discurs. Unde-i discursul? Vreau discursul făgăduit!

— Un piculeț de răbdare, îi replică pegasul, continuând să meargă. Verificam dacă distanța pe care urmează s-o parcurg e suficient de mare ca să vorbesc cu ușurință. E în regulă. Da… Deci, dragi prieteni și ascultători, am discutat cu puțin timp înainte despre calitățile pe care trebuie să le aibă un general. Și, în ciuda unor opinii nejustificate, dar susținute cu multă încăpățânare – cum că orice gospodină este un general care n-a apucat să-și manifeste talentul militar – am dovedit că, totuși, primează talentul și cunoștințele ostășești, acumulate în cadrul unor instituții de specialitate…

— Aiurea! îl întrerupse Taravik. Cunoaștem cu toții cazurile unor țărani care au condus la început armate populare, iar apoi au ajuns în fruntea unor imperii. Oamenii ăia n-au avut niciun fel de studii și nu auziseră niciodată de instituții de specialitate!

— Să nu exagerăm! îl puse la punct Kostik. Cele câteva excepții nu fac decât să întărească regula. Însă intenția mea nu a fost să continuăm o controversă inutilă…

— De acord, îl întrerupse Taravik, dar ți-aș fi recunoscător dacă ne-ai explica nouă, neștiutorilor, ce-i aceea o controversă…

— Dar eu știu ce-i o controversă, mormăi jignit Mosolik. O controversă e atunci când solicit un discurs și mi se răspunde că tocmai am ascultat unul, iar eu demonstrez că n-am auzit nimic, că bătea vântul prea tare, iar preopinentul îmi spune că nu-i vina lui că-s surd, iar eu îi replic că-i prost și mitocan, iar el mă înjură de mamă și eu încep să urlu, iar în jurul meu se face praf totul și rămân singur în pustiu, fără niciun discurs… Asta înseamnă o controversă.

— Aha! exclamă Taravik. Bine, am înțeles și eu despre ce-i vorba. Dar nu spuneai că zeul ți-a interzis să ridici glasul?

— Ba da, dar eu ți-am explicat la modul general, fără legătură cu cazul de față.

— Bine, să renunțăm la controversă, dacă tot n-ai voie să urli și să ne transformi pe toți în microfini. Însă am o nelămurire, și

vă rog să mă iertați că întreb, dar așa sunt eu, mai prost: dacă n-ai voie să țipi, ce-o să faci dacă prietenul nostru Kostik o să te mai calce o dată pe coadă?

Balaurul se schimbă la față, i se bulbucară ochii și i se umflă o venă la gât. Reuși totuși să-și păstreze manierele – ce înseamnă cei șapte ani de-acasă își spuse admirativ Taravik – și răspunse politicos:

— N-o să țip, nici n-o să urlu, din moment ce zeul mi-a interzis asemenea manifestări lipsite de maniere, dar am gheare și colți, adică n-o să vă transform în microfini, dar o să-l toc mărunt pe prietenul nostru pegas, așa cum se toacă o bucată de carne pentru cârnați, cu toată pielea lui rezistentă la orice, pentru că furia unui balaurlător e cel mai periculos lucru din lume!

— Eu zic să terminăm cu adevărat controversele, dacă vreți să-mi ascultați discursul, răcni Kostik. După cum se vede, mă învârt în jurul vostru la o distanță suficient de mare ca să nu calc pe coada ăstui idiot, pentru că-l mănâncă undeva și nu-i în stare să-și țină coada aia nenorocită lângă trup, de parcă m-ar ruga din suflet s-o mai strivesc o dată! De ce credeți că am amânat începerea discursului? Ca să stabilesc distanța la care trebuie să rămân ca să nu mă pomenesc cu coada lui Mosolik sub copite!

Urmă un moment de tăcere, în care cei doi care stăteau tolăniți la soare încercară să priceapă complexitatea situației, apoi exclamară într-un glas:

— Tare deștept ești, măi, Kostik!

— Nu vă contrazic, în ciuda modestiei mele naturale, oftă pegasul. Acum putem continua discursul?

— Daaa!

— Bine. Deci, în ciuda opiniilor diferite, dar interesante, exprimate în cadrul discuțiilor anterioare, nu voi continua aceste discuții, ci vă voi povesti câte ceva despre rolul propagandei în definirea rolului istoric al unui general.

— Ce-i aia propagandă? se grăbi să întrebe Mosolik, care, probabil, nu voia să-l lase pe Taravik să concureze singur la rolul de „cel mai tâmpit dintre cei de față”.

— Știu eu, se grăbi să intervină Taravik, spre surprinderea celorlalți. Propagandă e atunci când mi-e foame, iar Marieța nu recunoaște că îi e lene să gătească și-mi spune că trebuie să slăbesc pentru binele meu, că altfel o să mă lovească damblaua

și sunt prea gras ca să mă întoarcă de pe o parte pe alta, așa că o să mă umplu de bube și de rosături; și reușește să mă sperie atât de bine, încât a doua zi, când i-a trecut lenea și a făcut o mâncare minunată, eu refuz să mă ating de ea, de teama bubelor cu care m-a amenințat.

— Bravo, Taravik!

— Aș fi zis și eu bravo, mormăi atunci balaurul, dacă mi-ai fi explicat ce legătură are damblaua ta cu rolul istoric al unui general. Și, între noi fie vorba, să știi că ești cu adevărat gras și că te poate lovi oricând damblaua.

— Păi, dragă Mosolik, am înțeles că voiai să-ți țin un discurs. Dar dacă îți place mai mult să-l asculți pe Taravik, eu mă retrag și-l las pe el să vorbească…

— Eu zic să nu-mi propui și a doua oară, că mă simt în formă și acuși mă scol de aici și încep să vorbesc! Lasă mofturile și zi-ne odată ce-i cu rolul isteric al generalilor!

— He, he! Chiar că-i isteric, necheză înveselit pegasul. Bine, dragii mei, dacă insistați atât de mult, o să-mi folosesc talentul inegalabil ca să vă ridic nivelul cunoștințelor.

— Ce frumos vorbește! exclamă fericit Mosolik. L-aș tot asculta!

— Păi, ascultă-l, bombăni invidios Taravik. Pentru că, dacă l-ai asculta ceva mai atent, ți-ar trece admirația!

Mosolik rânji, încântat, fiind convins că replica lui Taravik făcea parte din spectacolul pus la cale de cei doi ca să-l amuze pe el. Numai că zâmbetul lui îl făcu pe curier să se cutremure profund și să uite de faptul că-l invidia pe Kostik, iar această uitare se manifestă prin câteva secunde de tăcere. Pegasul profită de momentul acela de liniște și-și dădu drumul:

— După cum ne atrăgea atenția Praxitagore, în manualul său *Propaganda ca mijloc de creștere a nivelului de trai, fericirea* cetățeanului, adică sentimentul de mulțumire al individului în raport cu ceea ce îi este oferit de societate, este determinată nu de factori obiectivi, măsurabili, precum cantitatea de bunuri și de bani pe care le posedă, nici de cantitatea de drepturi ce-i sunt recunoscute oficial de ceilalți membri ai societății, ci de propria-i convingere că deține maximul posibil din toate bunurile și drepturile pe care le-ar putea deține. Evident, această convingere este determinată, în mare măsură, de comparația cu ceea ce dețin ceilalți. Dacă proprietățile sale sunt

comparabile cu ceea ce posedă ceilalți – și dacă în societatea respectivă există șanse mici să-l întreacă cineva – atunci cetățeanul respectiv se poate considera fericit. În acest caz, fericirea sa este determinată, în primul rând, de lipsa invidiei. Adică societățile în care toți sunt la fel de bogați – sau, dacă vreți, de săraci – au mai multe motive de fericire decât acelea în care unii sunt foarte avuți, iar alții foarte lipsiți. Fericirea este, deci, o stare subiectivă, determinată de împlinirea unor așteptări, iar nefericirea este starea în care individul e conștient că alții dețin, pe merit sau nu, bunuri pe care el nu le va deține niciodată. Ca urmare, individul va aprecia că nivelul său de trai este măsurabil prin nivelul său de fericire. Un om sărac, după modul de apreciere al cuiva, poate să se considere mulțumit de viața sa și să nu mai aibă alte cerințe, dacă e fericit. Însă, fericirea fiind o stare subiectivă, individul poate fi convins că-i fericit, dacă i se explică într-un mod ce-i pe înțelesul lui că are toate motivele să fie fericit. Astfel, printr-o propagandă iscusită, cetățenii pot fi determinați să se simtă fericiți pentru moment, iar această stare a lor se va concretiza printr-o stare de fericire permanentă, obiectivizată prin constanță și perpetuare, indiferentă stimulilor externi...

— Mda, recunoscu Taravik, vorbește tare frumos! Asta nu înseamnă că înțeleg mai mult decât de obicei, dar sunt de acord cu el: poți fi convins că ești fericit, dacă ți se explică lucrul ăsta cu talent...

— Ai perfectă dreptate, șopti Mosolik. Însă, dragă Kostik, cum e cu generalii?

— Așa e, întrebă și Taravik, parcă trezit din somn. Cum e cu generalii?

Kostik se uită urât la balaurlător și mârâi:

— Cine ține discursul? Eu sau voi? Dacă-l țin eu, atunci țineți-vă fleanca!

Cei doi lăsară privirea în jos, iar pegasul își reluă goana în jurul lor și, odată cu ea, discursul:

— Deci ne-am lămurit că rolul propagandei este de a convinge cetățenii de niște adevăruri, reale sau nu, care, pătrunzând în mintea oamenilor, vor deveni curând adevăruri incontestabile.

— Cum? întrebă Mosolik, curios ca orice balaur tânăr (adică ce nu împlinise măcar o mie de ani).

— Prin sedimentare, se grăbi să-i răspundă Kostik, fără alte lămuriri. Deci, generalizând învățăturile lui Praxitagore, putem ajunge ușor la concluzia că, printr-o propagandă iscusită și bine direcționată, putem convinge oamenii de orice.

— Adică oamenii sunt o turmă, pe care alți oameni, care nu fac parte din turmă, o pot mâna în ce direcție doresc ei, concluzionă mohorât Taravik.

— În principiu, observația ta este corectă, recunoscu pegasul. Din fericire pentru specia omenească, asupra individului se manifestă simultan efectul mai multor propagande – de obicei contradictorii, având deci tendința să se anuleze reciproc –, ceea ce face ca respectivul efect să fie nul. Ca atare, individul beneficiază, într-o mare măsură, de liberul-arbitru.

— Și atunci, cum rămâne cu teoria lui Praxitagore? Mai e valabilă, sau acționează doar din când în când, după cum bate vântul?

— Propagandele funcționează tot timpul, ele fiind îndreptate asupra unor grupuri mici de indivizi. Scopul acestor propagande este unul local: de exemplu, cineva urmărește să-i convingă pe cetățenii unui oraș sau pe supușii unui rege că sunt bine conduși, sau că, dimpotrivă, nu sunt bine conduși. Sau că un spectacol e foarte reușit. Sau că un artist a sculptat ceva minunat, care trebuie neapărat admirat și că banii cheltuiți de autorități au fost folosiți într-un mod justificat. Sau că un general a obținut o victorie măreață și merită ales șeful statului. Sper că m-ați priceput.

— Nu numai că te-am priceput, se grăbi să-l asigure Mosolik, dar se pare că, în sfârșit, ai ajuns și la generali, dacă nu m-a înșelat auzul…

— Nu, nu te-a înșelat…

— Dacă tot discutăm, în afara discursului, nu s-ar putea să continui să ne vorbești, dar fără să te învârți în jurul nostru? spuse implorator balaurul. Mă doare gâtul de cât l-am răsucit ca să te urmăresc…

Pegasul rămase uimit, apoi reuși să găsească o replică:

— Discursul trebuie ascultat, nu privit. Știu că sunt o făptură arătoasă, dar îmi e suficient să-mi admirați spusele, n-am nevoie să vă zgâiți la mine cu ochii bulbucați de adorație…

— Nu te admiră și nu te adoră nimeni, încrezutule, interveni și Taravik. Mosolik are dreptate: te învârți în jurul nostru, dar nu-ți

ții botul îndreptat către ascultătorii tăi, te holbezi în depărtări, căutând nu se știe ce efecte artistice, așa cum fac niște actori de trei parale, probabil singurii pe care i-ai văzut vreodată. Ca urmare, spusele tale variază ca intensitate, uneori îți sparg timpanele, alteori sunt un murmur abia inteligibil. De aceea trebuie să stăm cu ochii pe tine, să-ți citim pe buze, ca să pricepem câte ceva din aiurelile pe care le înșiri și care sunt, oricum, tare greu de înțeles!

— Văd că am parte de un auditoriu răuvoitor. În condițiile acestea, cred că-i mai bine să-mi termin de urgență discursul!

— Nu te sfătuiesc să îndrăznești! șuieră amenințător Mosolik. Mi-ai făgăduit un discurs, deci vreau să-l duci până la capăt! Sunt curios să știu ce-i cu generalii și vai de pielea ta dacă mă dezamăgești!

— Fiecare lucru la timpul său! încercă pegasul să-l liniștească. Să luăm lucrurile pe rând. Ce te interesează mai mult: să-mi continui discursul sau să încetez să mă învârt în jurul vostru?

— Să-ți continui discursul fără să te învârți în jurul nostru! se grăbi să-i răspundă Mosolik, iar Taravik dădu din cap, rânjind cu gura până la urechi, ca și cum ar fi zis: hai să vedem cum o să te descurci de data asta, deșteptule!

Kostik rămase un pic pe gânduri – nu prea mult, pentru că își dădea seama că o zăbovire prea îndelungată lăsa impresia că nu știe ce să facă –, apoi, ca să abată atenția celor doi ascultători, începu să se plimbe prin fața lor. Balaurlătorul, care credea că pegasul îi propunea o nouă manieră de a-și ține discursul, nu întârzie să-și exprime acordul:

— Așa e perfect! Aș îndrăzni să-ți sugerez să lungești traseul cu vreo șapte pași spre dreapta. Și, bineînțeles, rămâne valabilă rugămintea de a vorbi cu fața spre noi, că să-ți putem urmări mai ușor spusele…

— Și ca să ne distrăm mai bine când o să te împiedici de vreo piatră, pentru că o să vorbești uitându-te la noi, nu la terenul pe care o să calci. Să știi, dragă Mosolik, că nu-i spectacol mai amuzant decât cel al unui pegas care se dă peste cap! Abia așteptăm să te admirăm, dragă prietene, îl informă binevoitor Taravik, iar balaurul, încântat de-o asemenea idee, rânji din nou, făcându-l pe curier să-și regrete gluma.

Pegasul se făcu că nu-l aude, dar ținu seama de spusele lui: parcurse de câteva ori drumul pe care avea să-l străbată în

timpul prelegerii și avu grijă să îndepărteze orice obstacol de care s-ar fi putut împiedica, pe măsură ce se lăsa cuprins de ardoarea discursului.

Apoi, convins că nu i se poate întâmpla nimic, își reluă discursul:

— De obicei, propaganda este inutilă în cazul unui general victorios. Oamenii îl admiră și se bucură de succesul lui, care se materializează în avantaje pentru toți: sclavi mulți și ieftini, reducere de taxe, bunuri distribuite gratuit cetățenilor… Însă, uneori, generalul învingător are ambiții politice, vrea să ajungă într-un post important, poate chiar cel de șef al statului. Iar victoria pe câmpul de bătălie nu înseamnă, în mod obligatoriu, că are calitățile necesare pentru un asemenea post. În ciuda opiniei prietenului nostru Taravik, oamenii nu-s convinși că un general este un bun gospodar. De aceea, trebuie să li se explice, trebuie să fie lămuriți că numirea generalului într-o funcție civilă va fi benefică pentru toată lumea. Adică, pricepeți fără să fie nevoie să insist prea mult, că propaganda are un rol hotărâtor în crearea unei anumite convingeri. Lucrurile se complică mai mult atunci când nu-i vorba de un singur general. Imaginați-vă situația în care un stat este implicat într-un război complicat și de mare amploare, purtând lupte împotriva mai multor dușmani, pe mai multe fronturi. Și obține victorii peste tot, iar generalii învingători au cu toții ambiții politice – în primul rând, pentru că așa e omenesc, să ai ambiții, și în al doilea rând, pentru că niciunul dintre generali nu dorește să fie mai prejos decât ceilalți.

— Mi se pare corect ceea ce spui, se vârî Taravik în vorbă, neinvitat, spre bucuria lui Mosolik și spre enervarea evidentă a pegasului. Fiecare general are impresia că victoria sa a fost cea decisivă și că ceilalți încearcă să profite de succesul lui. Pe de altă parte, orice general are familie – nevastă, copii, amantă, tot felul de veri, verișoare, mătuși, unchi și nepoți – și orice familie speră să se aleagă cu cât mai mult de pe urma rubedeniilor sale. Deci, familia respectivă încearcă, prin orice mijloace, să-l convingă pe generalul respectiv că merită o răsplată cât mai mare și o funcție cât mai înaltă, gândind că în felul acesta familia va avea o pradă mai mare de împărțit.

— Foarte corectă opinie, exclamă uimit Kostik. Exact așa spune Taraboskes, în tratatul său *De la victorie la tiranie*, *scurt*

îndrumar de anulare a drepturilor cetățenești. Sunt impresionat că ai reușit să citești o operă atât de profundă și de complicată și că, mai mult, ai și reușit să-i înțelegi esența!

— Să citesc un tratat! exclamă disprețuitor Taravik. Drept cine mă iei? Există moduri mult mai plăcute de a-ți petrece timpul. Cititul, dragul meu, e pentru pegași și pentru învățații bătrâni și bolnavi, care nu pot să bea, să mănânce și să-și facă de cap cu femei! Tot ce ți-am povestit este rezultatul observațiilor făcute de mine în perioada tinereții mele aventuroase, când am slujit în diferite armate și am cunoscut o mulțime de generali. Majoritatea erau oameni cumsecade. Dacă mă gândesc bine, și nevestele lor erau cumsecade. N-aș putea spune același lucru despre amantele celor care aveau amante – parcă ar fi dorit neapărat să compenseze cumsecădenia nevestelor încurcându-se cu niște scorpii lipsite de maniere și de inteligență – și, uneori, nici despre soacrele generalilor. Dacă mă gândesc bine, cred că generalii au ajuns să învețe tactică și strategie din cauza soacrelor, pentru că altfel n-ar fi supraviețuit…

— Mda, mormăi Kostik. Mă văd silit să recunosc că ai văzut multe în tinerețea ta, tinerețe care, se pare, a durat foarte mult și a fost plină de evenimente instructive, iar după anumite opinii, durează și astăzi, având în vedere că n-ai ajuns încă la maturitate din punct de vedere intelectual. Dar să revenim la discursul nostru. Ni se pare logic și ușor de înțeles scopul propagandei pozitive – ca să-i spunem așa, adică ne referim la propaganda ce are ca scop scoaterea în evidență a meritelor unui anumit general victorios. În cazul în care avem de-a face cu un singur candidat, misiunea propagandei este simplă și constă în sublinierea și exagerarea unor lucruri cunoscute de toată lumea: că generalul este deștept și talentat, având astfel un viitor măreț. În cazul mai multor generali, propaganda e mai complicată și folosește mijloace mai subtile. Pentru că toți generalii sunt victorioși și pentru că toți aparțin aceleiași tabere, nu poți să spui că unul e bun și ceilalți sunt proști. Nu, trebuie să spui că toți sunt buni… dar că… în anumite împrejurări, unii dintre ei n-ar reuși să dea dovadă de toate calitățile pe care le-ar manifesta unul anume…

— Corect, mormăi Mosolik. Adică toți sunt buni, dar unul e mai bun decât ceilalți. De fapt, nici măcar nu mi se pare

neadevărat, pentru că oamenii, ca și balaurii, de altfel, nu sunt identici.

— Așa e, rânji Kostik. Chestia e că, uneori, propaganda îl prezintă pe unul dintre generali ca fiind cel mai bun, deși, în realitate, nu-i cu nimic mai bun decât ceilalți, ba, uneori, e cel mai nepriceput. Însă nu contează adevărul, propaganda nu face clasamente valorice, ci stabilește ierarhii pentru vot, adică pe criterii politice.

— Da, așa se întâmplă în viață, recunoscu Taravik. Dar asta e valabil doar dacă se ajunge la vot. De obicei, generalul cu armata mai mare, sau cu mai mult tupeu, pune pur și simplu mâna pe putere.

— Iar propaganda convinge publicul că generalul respectiv a făcut foarte bine, că a acționat în interesul patriei, îl completă pegasul.

— Știi că ai dreptate? se minună curierul. Măi, Kostik, tu chiar ești deștept!

— Mai am un subiect de dezbătut și după aia vă las să vă odihniți, îi avertiză Kostik. Deci, până acum am vorbit despre generalii victorioși. V-ați închipuit că propaganda acționează și în cazul generalilor înfrânți?

— Asta nu mi-a trecut prin minte! se grăbi să-l informeze Mosolik. Vrei să fii un pic mai explicit?

— Abia aștept să fiu! îi răspunse pegasul. Uneori, propaganda încearcă să explice că un general a fost învins din cauze obiective, că a luptat cu un inamic prea puternic, a fost trădat sau au intervenit forțe naturale cărora nu avea cum să le facă față. Scopul acestei propagande este de a demonstra că generalul respectiv merită păstrat în funcție.

— Păi, uneori, chiar merită păstrat, mormăi Taravik, care nu se îndura să renunțe la rolul lui de expert militar.

— De acord. Dar ce ziceți de situația în care tabăra învingătoare proclamă că generalul taberei dușmane, cel pe care tocmai l-a învins, este cel mai mare conducător militar al tuturor timpurilor?

Urmă o perioadă de tăcere, în care cei doi ascultători încercară să înțeleagă în totalitate spusele pegasului.

— Dacă am priceput ce-ai vrut să spui, nu găsesc decât o singură explicație a acestei situații, mormăi Mosolik, în timp ce Taravik îl privea cu invidie, pentru că lui nu-i venise nicio idee.

Învingătorii vor să atragă atenția că victoria lor a fost obținută cu mare greutate și că generalul învingător merită apreciat în mod deosebit, deoarece învinsul lui nu este un oarecare.

— Bravo! îl lăudă Kostik. Se pare că v-am expus foarte bine ceea ce am avut de spus și, în același timp, se pare că am avut parte de ascultători atenți și inteligenți. V-a plăcut discursul meu?

— Foarte mult! rostiră, într-un glas, Taravik și Mosolik. Îți mulțumim!

— Eu zic, dragă Taravik, că ar fi cazul să terminăm cu palavrele și să ne apucăm să strângem surcele și nutreț, că acușica se face seară și riscăm să ne întoarcem acasă cu mâna goală…

— Și nu avem niciun chef să verificăm dacă Marieța are sau nu talent militar, îl completă Taravik. Bine, o să mă scol imediat de aici și o să mă apuc de treabă, pentru că strânsul vreascurilor și al fânului e treaba făpturilor înzestrate cu mâini, nu doar cu gură…

— Sper să vă fiu de folos, se grăbi să-l întrerupă balaurul. În timp ce zburam pe deasupra voastră, am zărit în apropiere o vale plină de ierburi și de tufărișuri, o vale ascunsă într-un defileu accidentat, în care se pătrunde greu. Sunt convins că o să găsiți acolo tot ce aveți nevoie…

După un scurt interogatoriu, curierul reuși să obțină de la Mosolik o descriere amănunțită a zonei bogate în vegetație și a modului în care se ajungea acolo. Apoi balaurul își luă zborul, făgăduind să-i încânte cu prezența sa și a doua zi.

— Știi, e cam greu să te ascunzi de lighioana asta care zboară pe deasupra ta și vede totul, bombăni Taravik. Așa că te rog să te gândești bine în noaptea asta și să găsești un subiect interesant pentru discursul de mâine. Sper că ți-e limpede că nu scapi fără un discurs…

— Nu scap, mormăi pegasul. Hai să căutăm vâlceaua aia. Sper că are vegetație bogată, după cum a spus prietenul nostru. Măcar cu asta să ne fie și el de folos…

Taravik se apucă să-i pună șaua și coșurile în spinare și, mai mult din obișnuință, se apucă să scotocească prin ele.

— Ia te uită! exclamă el. A mai rămas mâncare! Și avem și băutură! Că atunci când a apărut lăcomilă, nu m-am îndurat s-o scot la iveală. Pentru el n-ar fi ajuns nici pe o măsea, iar nouă nu

ne-ar fi rămas nimic. Și după aia ai început să vorbești atât de frumos, că am uitat de mâncare și de băutură. Hai să o terminăm, că n-are rost s-o cărăm după noi.

Și curierul împărți lipiile rămase, hăpăi singur bucata de brânză uscată, apoi îi zise pegasului:

— Cască botul!

Kostik se uită cu mirare la el, dar se supuse cuminte, iar Taravik îi turnă în gură o dușcă zdravănă de vin de concodice.

— Aaa! exclamă pegasul. Asta da băutură! Gustoasă și tare!

— Mai vrei?

— Nu, că o să mi se urce la cap și o să alerg în zigzag spre casă, de-o să mă împiedic de toți bolovanii din drum.

— Atunci o să mă sacrific eu, ca întotdeauna, spuse resemnat Taravik și sorbi din ploscă. Da, bună băutură! O să las restul pentru mai târziu. Hai, prietene, la drum, că am lenevit suficient!

Găsiră imediat vâlceaua și descoperiră că era cu adevărat plină de vegetație. Taravik se apucă de treabă, umplu imediat coșurile și apoi, în compensație, goli plosca de vinul rămas. După care aruncă o privire spre soarele care se pregătea să coboare spre apus, se urcă în șa și spuse:

— Dragă Kostik, hai s-o luăm încetișor către șopronul cu fân înmiresmat, în care ne vom petrece noaptea. Dar s-o luăm încetișor cu adevărat, pentru că vinul ăsta, combinat cu soarele care m-a bătut în cap, m-a toropit complet și cred că o să trag un pui de somn în timp ce tu o să alergi sârguincios prin pustietăți…

Și, acestea fiind spuse, Taravik nu mai pierdu vremea și începu să sforăie.

— Ce păcat! mormăi Kostik. Tocmai îmi amintisem spusele lui Cotovinus despre formele de conducere a statului în care sunt implicați generali, cu cele două subcapitole principale, cazul generalilor victorioși și cazul generalilor înfrânți… Nu-i nimic, o să tratez acest subiect foarte interesant mâine, când voi avea un auditoriu mai numeros și mai atent. Într-un fel, pică bine, fiind o completare bine-venită a prelegerii de astăzi…

Și, în timp ce Kostik mormăia fără să-l asculte nimeni, iar Taravik sforăia de răsuna deșertul, de parcă ar fi trecut un general victorios însoțit de fanfara sa, pegasul alerga de zor, cât mai lin cu putință, ca să nu-și piardă călărețul pe drum.

Însă nefiind antrenat în vreo discuție – în contradictoriu sau nu – cu prietenul său, Kostik făcea ceea ce nu prea făcea de obicei, din lipsă de timp și de atenție: se zgâia în jur, descoperind frumusețea peisajului din pustietate. După un timp, pegasul începu să se întrebe dacă nu cumva își făcuse apariția Zâna Deșertului, pentru că i se părea că vede ceva... dar nu foarte clar, de parcă l-ar fi urmărit cineva care nu dorea să fie zărit... dar care nu se ascundea cu prea multă grijă. Adică, își spuse pegasul, dacă definea mai bine termenii – pentru că asta reprezenta cauza principală a neînțelegerilor dintre oameni, nedefinirea corectă a termenilor –, ar fi spus că-l urmărea cineva care se ascundea doar atât cât să fie văzut un pic. Adică urmăritorul voia ca urmăritul să știe că-l urmărea cineva, fără însă să aibă suficiente informații ca să-l identifice pe urmăritor. Asta reprezenta o premieră absolută în viața pegasului (pentru că, de obicei, urmăritorii cu care avea de-a face nu se ascundeau, ci năvăleau urlând și trăgând cu arcurile în el) și, drept urmare, fu foarte interesat de desfășurarea evenimentelor. Avea impresia că trăia un episod din *Aventurile tragice și înduioșătoare ale orfanei din Oratronto* și decise să lase lucrurile să decurgă așa cum le plănuise urmăritorul cel neidentificat. La urma urmei, era un pegas și nimeni nu-i putea face nimic, nu putea fi străpuns de săgeți, sulițe sau săbii. Deci, cât timp nu se găsea niciun crocodil prin vecinătate – și nu se găsea, că era în mijlocul pustiului –, nu avea de ce să se teamă. Sigur, chestia asta nu era valabilă și pentru Taravik, însă prietenul lui avea talentul neobișnuit de a scăpa cu bine din orice necaz, așa că pegasul își propuse ca, deocamdată, să nu-și facă griji pentru el. Continuă să alerge liniștit, fără să-și zdruncine călărețul prea zdravăn, și se liniști și mai mult când zări în depărtare zidurile orașului. În timp ce-și vedea de goana sa, Kostik se gândi, ca orice pegas inteligent, la cele pe care ar trebui să le facă. Însă nu apucă să se gândească prea mult, pentru că urmăritorii ieșiră brusc la iveală.

Erau treizeci, patruzeci de călăreți îmbrăcați în negru. Caii lor erau și ei negri, cu harnașament negru. Nu păreau bandiți din deșert, dar nici nu arătau a negustori. Aveau ceva milităros în ei, dar nu purtau uniforme de soldați. Acționau însă la unison, ca o trupă bine instruită, aflată într-o misiune specială... Cu toate că renunțaseră să stea ascunși în spatele dunelor, nu păreau

dornici să se apropie.

Kostik era uimit de apariția indivizilor și de pasivitatea acestora. Deduse că tipii ieșiseră la iveală pentru a-i transmite un mesaj, numai că nu înțelegea mesajul…

Apoi, privind în fața sa, îl înțelese. Era prea târziu să mai facă ceva, așa că îl zgudui ceva mai puternic pe Taravik și răcni în gura mare:

— Trezește-te! Avem oaspeți!

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Și ce dacă avem oaspeți? bâigui somnoros Taravik.

Se uită la ceata de călăreți care-i stătea în drum, privi în urmă, la șirul de indivizi în negru care-i tăia orice cale de retragere, și se trezi brusc.

— Pe nasul lui Pomipath! Ăștia seamănă leit cu cei care au încercat să mă omoare în Calmeea, în șopronul obdinului ăluia zgârcit! Și tocmai acum n-am nici coiful, nici salteaua de lână, oftă el. Bine, o să ne descurcăm și așa. Dragă Kostik, singura soluție e să gonim din răsputeri către poarta orașului. O să spintec tot ce-mi stă în cale și, dacă ne ajută Khator cel negru, o să reușim să ajungem dincolo de ziduri fără să fiu rănit prea grav.

Scoase din teacă săbioiul lui de bronz și se aplecă în șa.

— Când îți dau eu semnalul, să țâșnești ca fulgerul, îi șopti el pegasului. Fii gata…

— Să nu ne grăbim, îl sfătui Kostik. Se pare că o să avem parte de tratative, înainte de bătălie…

Dintre indivizii care stăteau între ei și oraș se desprinsese unul – îmbrăcat în negru, ca toți ceilalți – care se apropia, cu mâinile ridicate și cu palmele îndreptate spre ei, arătând că nu-i înarmat.

Pegasul continuă să meargă, dar încetișor, ca și călărețul cel singuratic, până când între ei rămase o distanță de un stânjen. Atunci se opriră amândoi, iar bărbatul în veșminte negre zise:

— O zi bună, jupâne Taravik. Îmi cer iertare pentru apariția asta spectaculoasă, dar trebuia să-ți vorbim fără martori. Avem nevoie de un serviciu din partea dumitale. Un serviciu pe care doar dumneata poți să ni-l faci.

— Și de aceea ați încercat să mă omorâți? se rățoi Taravik.

— Să te omorâm? Când? Unde?

— Acum vreo două luni, în ținuturile obdinilor. Și în Țara Hatti.

Bărbatul tresări puternic, apoi spuse, cu o sinceritate ce-l convinse pe curier:

— N-am fost noi. Dar bănuim cine sunt făptașii și te asigurăm că-s dușmanii noștri. Ajutându-ne pe noi, îi împiedici pe ei să-ți mai facă vreun rău. Pentru că indivizii aceia au încercat să te ucidă tocmai ca să nu poți să ne ajuți.

— Să zicem că te cred. Ce vreți de la mine?

— Am aflat – nu are rost să-ți explicăm cum, important e că am aflat – că, în urmă cu ceva timp, ai descoperit mormântul unui rege din vechime. Nu cunoaștem motivul, dar se pare că, dintre toate bogățiile aflate în mormântul acela, ai luat doar câteva monede de aur și un inel.

— Le-am luat cu voia proprietarului, se grăbi Taravik să se justifice.

— Nu ne îndoim. Dar pe noi nu ne interesează dacă ai luat lucrurile respective având dreptul să le iei sau nu. Dorim doar să ne conduci în locul în care ai găsit mormântul. Te vom răsplăti așa cum se cuvine, pentru osteneala dumitale.

Taravik se gândi o clipă, apoi îi explică individului în negru:

— Nu sunt convins că mai țin minte locul exact. Era noapte și am fost silit să fac niște calcule complicate...

— Nu ne îndoim. Dar a fost de față și jupânul pegas, a cărui ținere de minte ne va fi de un real folos.

— ...și, de fapt, am fost îndrumat către mormântul acela de cineva, al cărui nume nu sunt împuternicit să vi-l spun...

Bărbatul în negru dădu din cap înțelegător.

— ...și trebuie să-i cer învoirea, iar dacă persoana aceea îmi ordonă să nu vă spun nimic, atunci o să mă supun.

— Mi se pare corect. Iată cum propun eu să facem: dumneata o să discuți cu... persoana aceea. Și ne vei comunica decizia ei. Ne vom supune, pentru că asta-i soarta muritorilor, să se supună voinței... anumitor persoane. Ca să aflăm decizia... acelei persoane, vom lăsa un reprezentant al nostru care te va aștepta în apropierea zidurilor orașului, de dimineață până la asfințit, adică atât timp cât porțile vor fi deschise. Timp de o săptămână, că poate nu vei fi primit chiar în prima zi. Deci, de îndată ce vei afla ce spune... persoana aceea să faci, îl vei putea anunța pe reprezentantul nostru și, dacă va fi cazul să continuăm colaborarea – iar noi sperăm că va fi cazul –, vom stabili împreună ce vom face în continuare. Vă doresc o zi bună!

Și, acestea fiind spuse, călărețul în negru se îndreptă în goana calului spre tovarășii săi, aflați în spatele prietenilor noștri. Fu urmat, de îndată, de camarazii săi care rămăseseră deoparte, ca să nu-l stânjenească în timpul discuției cu Taravik.

Peste câteva minute, călăreții dispărură fără urmă.

— Trebuie să mergem de îndată la templul lui Khator, spuse Kostik, care fusese surprinzător de tăcut.

— Păi, trebuie, recunoscu Taravik. Nu sunt convins că avem voie să le spunem indivizilor unde se găsesc bogățiile alea... și, chiar dacă aș vrea să le spun, nu-mi aduc aminte unde se găsea mormântul ăla... știu doar că am fost silit să număr o mie de pași, de mai multe ori... dar în ce direcție... și toată chestia s-a petrecut noaptea... Hai la templu, să vedem ce zice Khator, că e mai înțelept decât noi.

— O să-ți spun o chestie ciudată, spuse Kostik, destul de îngrijorat. Eram convins că pot să-mi amintesc tot ce am făcut în noaptea aceea, adică să refac fără nicio dificultate drumul până la mormânt. Și, spre surprinderea mea, nu-mi mai amintesc nimic! Știu doar că am alergat împreună prin pustiu și că, la un moment dat, ploua... Așa că e clar că trebuie să-l anunțăm pe Khator.

Când ajunseră în fața templului, îl văzură pe Rosarik, care-i luă repede, înainte să apuce vreunul dintre ei să deschidă gura:

— Ce-i cu voi aici? Nu v-a spus Mosolik că zeul vă așteaptă mâine? Să nu veniți din zori, că zeului îi place să doarmă până târziu. Aaaa... mai e ceva. Nu prea am priceput eu bine, spuse el, adresându-se curierului, dar Khator a spus să vii cu botic.

— Adică cum? exclamă zăpăcit Taravik.

— Nu știu, recunoscu sincer Rosarik. Tu crezi că îndrăznesc să-i cer explicații zeului? Vrei să mă creadă tâmpit?

— Tu chiar crezi că poți să-l fraierești pe Khator în privința inteligenței tale? se hlizi pegasul. Știe el prea bine cu cine are de-a face!

— Sunt convins, recunoscu prelatul. Însă oricât de tâmpit aș fi, Khator nu vă primește până mâine, așa că n-aveți decât să vă descurcați singuri și să descoperiți cu ajutorul minților voastre inteligente ce-a vrut să spună! Hai, pa!

Și le întoarse spatele, intrând în templu.

Taravik se scărpină în creștet și oftă:

— Speram să fim primiți de zeu în seara asta și să scăpăm de

orice grijă. Îți dai seama ce ne așteaptă? Spălat, ras, parfumat, haine noi, curate... niciun pic de mâncare usturoiată, nici băutură, să nu-mi miroasă gura în niciun fel... fără să mai pomenim că Marieța o să mă pună să mestec rădăcină de mândricică...

— Fără să mai pomenim de chestia cu boticul, îi turnă sare pe rană Kostik. Ce-o însemna asta? întrebă el, cu acea curiozitate specifică pegașilor. Să te duci la zeu botos? Adică bosumflat? Sau cu botul umflat? Că dacă-i pe așa, pot să-ți trag o copită în bot, să-ți crească imediat un rât adevărat!

— Vezi să nu-ți trag eu o bleandă, să nu-ți dai seama ce-ai pățit, îl amenință Taravik, care era atât de supărat, încât nu mai înțelegea de glumă.

Și, fără să mai spună nimic, o luă spre casă, urmat de pegas, și acesta tăcut. Intrară morocănoși în curte și rămaseră locului, uluiți.

Curtea suferise modificări importante, însă nici Taravik, nici Kostik nu-și dădură seama, în prima clipă, ce se întâmplase în lipsa lor. Apoi, privind cu atenție și ignorând vorbele Marieței și ale slujnicelor ei, se lămuriră că terenul se mărise considerabil și, undeva, în fundul curții (adică acolo unde era acum fundul curții) apăruse o casă nouă, nu mai mare decât cea veche (dar nici mai mică), o casă cu toate acareturile necesare în jur. Apăruse și o fântână nouă, cu cumpănă.

— Acum ai de scos mai multă apă, spuse pegasul, cu o intonație pe care Taravik n-o pricepu (ironie? invidie? cine își dădea seama ce era în mintea unui pegas zglobiu...).

În cele din urmă, după un efort intelectual considerabil, Taravik își dădu seama ce se întâmplase: dispăruse gardul ce despărțea curtea lor de proprietatea vecină! Ca urmare, terenul cultivat se dublase, apăruseră câțiva pomi noi, iar casa ce se vedea în depărtare arăta foarte comodă...

— Da, mormăi el către Marieța, care-l privea încordată, așteptând o vorbă din partea lui. Te-ai hotărât, în sfârșit, și ai cumpărat proprietatea lui Lombargik. Bravo ție! exclamă el, fericit că-și adusese aminte de o chestie cu care soața lui îl bătuse la cap cu ceva timp în urmă, chestie căreia nu-i acordase atunci mai multă atenție decât credea el că i se cuvenea.

Dar, de data asta, făcuse bine că-și amintise, pentru că Marieța se lumină la față și începu să sporovăiască, gureșă ca

de obicei:

— M-am tot gândit… era pomană curată, Lombargik voia neapărat să vândă, că avea de gând să se mute la fata lui din Tanatia, care are o gospodărie bogată, iar el oricum nu mai poate să muncească în grădină, că-l dor șalele, așa că a lăsat zdravăn din preț, iar noi aveam nevoie de spațiu, că acum avem și copiii pe cap, trebuie să le asigurăm un adăpost, că nu putem să-i culcăm cu noi în pat, că tu sforăi ca un buhai, fără să mai pomenim că umbli gol pușcă prin casă, fără să-ți pese dacă te vede cineva, deși acum ești o persoană importantă, nu mai ești un caftangiu de mahala, și dacă tot aveam niște bani – că afacerile merg minunat, nici nu-ți închipui cât am câștigat de pe urma terenului din afara orașului, că măslinele s-au vândut foarte bine –, ar fi fost păcat să nu-i folosim, mai ales că nu aveai cum să știi cu ce vecin puteai să te pricopsești, iar terenul e bun, casa e încăpătoare, are și grajd alături, să tot stai la palavre cu Kostik și noaptea, dacă ai chef să bei și tu ceva, fără să deranjezi pe cineva… așa că m-am hotărât, de aia v-am trimis la plimbare și o să îți cer să mai stai prin alte părți câteva zile, că trebuie să reorganizăm totul, să mutăm lucruri de colo-colo, să schimbăm niște straturi și răzoare, adică avem multe treburi de făcut… Văd că și voi ați făcut treabă bună, ați strâns o grămadă de vreascuri. V-a ajuns mâncarea? Vă e foame? Hai, că nici noi n-am apucat să stăm la masă, fetelor, aveți grijă de Kostik, dați-i de băut, umpleți-i ieslea cu grăunțe, iar tu treci și te spală, că ești plin de praf… Și ce te uiți așa la mine? Nu-ți place ce-am făcut?

Taravik își spuse că n-ar fi îndrăznit să-i mărturisească așa ceva, nici de-ar fi fost cazul, dar nu era cazul, pentru că totul arăta foarte frumos și se vedea că o să arate și mai frumos, așa că-și luă inima în dinți și mărturisi adevărul. Adică povesti, în câteva cuvinte, în ciuda întreruperilor și completărilor numeroase din partea pegasului, ce i se întâmplase în ziua aceea și sfârși prin a-i pune și Marieței întrebarea care îl rodea:

— Cum adică să mă duc la zeu cu botic? Știe cineva?

— Știm noi, răspunseră într-un glas Amira și Argira, care stătuseră până atunci ascunse în spatele Marieței.

— Ia spuneți, deșteptele mele, le îndemnă plină de mândrie Marieța, umflându-se în pene ca o mamă adevărată.

Fetițele aveau rochițe noi, curate și frumoase – nu era vorba

de veșminte elegante, ci de haine de lucru, pentru cineva care avea să dea o mână de ajutor în gospodărie, dar erau unele decente, cu un pic de podoabe și potrivite vârstei copilelor. Mai mult, pe buzele fetițelor apăruse o urmă de zâmbet, dovedind că darul Marieței le făcuse plăcere și că începuseră să uite de necazurile trecute.

— Mama Marieța ne-a dat voie să dăm nume pisoilor, începu să povestească grăbită Amira, în timp ce mulțimea de femei și de bătrâni o privea încântată. Avem două fetițe și un băiețel.

— De unde știți? întrebă hlizindu-se Taravik.

— Ne-a spus mama Marieța! răspunse scandalizată fetița, uluită că exista cineva care nu știa atâta lucru.

Ca și cum ar fi bănuit că se discuta despre ei, pisoii se iviră din spatele fetițelor și se așezară în fața lui Taravik, ca și cum ar fi spus „despre noi e vorba”.

— Cei doi pisoi dungați sunt fetițe, explică plină de seriozitate Amira. Pe cea cu dungi cenușii o cheamă Tarene, iar cea cu dungi portocalii se numește Karene. Pisicelul cel negru, cu bot alb, cu burtică și cu lăbuțe tot albe e băiat și i-am spus Botik.

— Și noi credem, o completă surioara ei, că el este acel botic pe care vrea să-l cunoască zeul.

Ca și cum ar fi vrut să arate că pricepuse totul, pisoiul proaspăt botezat Botik se cățără în brațele lui Taravik și începu să toarcă.

— Interesant! exclamă pegasul. Dar de ce ar vrea Khator să cunoască un cotoiaș?

— Asta numai zeul poate ști! se grăbi să-i răspundă unul dintre moșnegi – poate Avelik, poate Aravik, cine putea să-i deosebească – și cu ce interes?

— Bine! spuse Marieța, cu glas poruncitor. Acum, că am lămurit toate treburile, strângeți uneltele, că am muncit destul pe ziua de azi! Treceți la spălat și puneți masa! Iar tu, dragule, spală-te mai cu spor, nu te lăsa pe tânjeală, că oricum, mâine dimineață o să am eu grijă să arăți așa cum se cuvine unui om serios care se duce să întâlnească un zeu!

Taravik oftă. Era sigur că soața va avea grijă de asta. Și nu se înșelă, pentru că Marieța chiar avu grijă să arate cum se cuvine (sau cum credea ea că se cuvine să arate).

Așa că a doua zi, pe la jumătatea dimineții – oricât s-ar fi străduit, n-ar fi ajuns mai devreme, pentru că se deșteptase în

zori, odată cu toți ceilalți, apoi fusese supus spălatului și dichisitului timp îndelungat și fără o clipă de zăbavă, iar de îndată ce Marieța fusese mulțumită de înfățișarea sa, plecase spre templu –, Taravik bătu în poarta lăcașului lui Khator. Kostik stătea cuminte în urma lui, iar motănelul torcea liniștit pe umărul său (adică al lui Taravik).

Poarta se deschise imediat, ca și cum Rosarik l-ar fi așteptat în spatele ei.

— Hai, intrați, îi invită el, nervos. Zeul vă așteaptă. Nu s-a trezit complet, că s-a culcat târziu…

— Dar ce-a făcut azi-noapte? se interesă Kostik, curios ca întotdeauna.

— Ce fac zeii noaptea! îi răspunse Rosarik, și mai nervos. Crezi că-mi dă raportul? Zeii fac ce vor, că de aia sunt zei, bombăni el. Dar dacă te preocupă chestia asta atât de mult, n-ai decât să-l întrebi. S-ar putea să-ți răspundă…

Taravik se simțea emoționat, cum nu se simțise niciodată. Și nu înțelegea de ce. Se mai întâlnise cu Khator, se bucurase de bunăvoința acestuia, deci nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Și totuși…

Ajunseră imediat în sala ascunsă de draperii, în semiîntunericul căreia se afla statuia sculptată în granit negru. Zeul se uită la ei, cu ochii întredeschiși, și căscă din greu.

Rosarik se grăbi să-i înghiontească, iar Taravik făcu o plecăciune, după toate regulile artei. În timp ce-și îndrepta spinarea, regretă că Marieța nu fusese prezentă, ca să-l admire și să se convingă că exercițiile la care îl supusese din zori nu fuseseră inutile. Zeul căsca în continuare, așa că Taravik începu să-i spună ce voia. Nu apucă să spună decât:

— Mărite zeu…

Pentru că zeul îl întrerupse, plictisit:

— Știu că sunt mărit.

— Am venit ca să…

— Știu de ce ai venit.

— Atunci, poate că…

— Ai răbdare. Așteaptă să mă trezesc ca lumea. Că azi-noapte, spuse Khator, iar pe figura lui săpată în piatra dură apăru un zâmbet încântător, am cam exagerat. Stai să-ți povestesc, se însufleți el. Mai întâi…

Apoi zeul văzu figurile pline de așteptări ale lui Rosarik și

Kostik și se opri:

— Astea nu-s lucruri pentru copii... iar voi sunteți copii față de mine... trebuie să mai creșteți. Oricum, rânji el, încântat de-a binelea, a fost o noapte minunată. Și nu credeam că sunt în stare de toate chestiile alea, cât sunt eu de zeu!

Trezit de-a binelea, Khator se uită atent la vizitatorii săi și exclamă:

— Botik! Dragul meu Botik! Ești chiar mai frumos decât mi s-a povestit! Ia vino mai aproape, să te văd mai bine!

Pisoiul sări de pe umărul lui Taravik și, ca orice pisică ce se respectă, ateriză în picioare. Apoi se duse, dând din codiță, lângă statuie. Iar acolo, făcu el ce făcu – ceva ce numai pisicile știu să facă – și ajunse în brațele lui Khator, care-și puse membrele din piatră grea în funcțiune, mângâind și smotocind motănelul. Poate că zeul nu era obișnuit să aibă de-a face cu o făptură atât de gingașă, poate că pisoiul nu gusta modul violent al alinturilor, oricum, rezultatul fu că Botik scoase un mieunat indignat. Khator râse și-l trase de coadă, cu oarecare răutate.

În clipa următoare, cotoiul îl zgârie puternic pe zeu, apoi sări din brațele acestuia și rămase pe podea, în fața statuii, cu coada zburlită, arătându-și colții.

Mutra lui Khator, surprins de reacția pisoiului, era caraghioasă, exprimând o neîncredere fățișă în faptele la care asistase. Adică, altfel spus, nu-i venea să creadă că pățise ceea ce pățise. Apoi își privi mâna și văzu zgârieturile adânci ce-i dungau brațul de granit, văzu stropii de sânge negru, din piatră, ce picurau pe podea, și strigă, supărat la culme:

— Lighioană afurisită! Ai un pic de răbdare, că te învăț eu minte!

La care motănelul răspunse scuipând, pufăind și zburlindu-se și mai mult. Chestia asta împreună cu tot ce se întâmplase de câteva secunde îl făcură pe Kostik să izbucnească într-un nechezat de râs nervos. Asta i se păru lui Khator o obrăznicie mai mare decât cea a cotoiașului, așa că uită de Botik și se răţoi la pegas:

— Te-a apucat râsul, tâmpitule! Nu-ți dai seama că gheruțele alea mici, care au fost în stare să sfâșie piatra dură din care a fost făcută statuia unui zeu, pot să sfâșie și pielea unui pegas? Nu-ți dai seama că, în timp ce vei dormi liniștit, în șopronul tău plin cu fân înmiresmat, pisoiul ăsta pufos și cu înfățișare

nevinovată se va strecura neobservat lângă tine și, cu o mișcare iute a lăbuței sale, îți va spinteca jugulara și te va lăsa să-ți dai duhul? Nu-ți dai seama că, în timp ce râzi ca un prost, moartea se apropie tiptil de tine? apoi zeul își îndreptă atenția către pisoi și strigă: Botik! Mușcă-l!

Ca și cum ar fi așteptat un asemenea îndemn, motănelul scoase un mieunat fioros (MIAUUU!) și, în același timp, sări către gâtul lui Kostik, cu ghearele scoase din teacă.

Pegasul fu atât de surprins și de speriat, încât scoase un nechezat panicat, vru să fugă, dar i se înmuiaseră picioarele și nu reuși să se miște din loc, și, îngrozit, își pierdu controlul asupra sfincterelor și făcu pe el.

Spectacolul acesta îl făcu pe zeu să râdă în hohote, atât de tare, că statuia sa se zgudui puternic – și, odată cu ea, soclul pe care era așezată. Râdea și Taravik, râdea și Rosarik, până și cotoiașul râdea, așa cum numai pisoiașii știu să râdă.

— Rosarik, îngăimă Khator printre hohote, strânge, te rog, darul pe care ni l-a făcut oaspetele nostru!

Prelatul scoase de undeva un făraș din aur și o mătură tot din aur, strânse cu îndemânare mizeria, apoi îi șopti la ureche lui Kostik, suficient de tare ca să fie auzit de toți cei din sală:

— V-o împachetez pentru acasă sau o consumați aici?

Comentariul ăla idiot împreună cu mutra ultragiată a pegasului provocară un nou acces de râs.

— Vai, dragă Botik, de mult nu m-am mai distrat atât de bine! reuși zeul să spună, printre hohote. Vino să te pup!

Motănelul atâta aștepta, pentru că fugi iute până la statuie și făcu un salt până în brațele lui Khator. Acolo, linse cu limba lui mică și roz rana pe care i-o făcuse statuii, iar sângele cel negru se opri și spintecătură se închise. Zeul zâmbi, ca și cum n-ar fi fost surprins de ceea ce vedea, sărută pisoiul pe bot și-l lăsă să plece. Mai zâmbi o dată, după care spuse:

— Bine. Acum puteți să vă duceți la casa voastră.

— Păi, eu... îngăimă zăpăcit Taravik.

— Ah, da. Răspunsul este, da, poți să le arăți unde e mormântul.

— Mulțumesc, bâigui Taravik. Numai că...

— Da, știu. Nu-ți amintești unde e. Nici n-ai cum să-ți amintești, nici tu, nici Kostik, pentru că am avut eu grijă să nu vă amintiți. Dar acum o să vă amintiți totul. Mai vreți ceva?

— Nu, mărite zeu, exclamă recunoscător Taravik.

— Să mai vii pe la mine cu Botik, zise Khator, apoi închise ochii și începu să sforăie.

În timp ce ieșeau, pegasul, care începuse să-și revină după spaimă și umilință, mormăi:

— Marieța ar trebui să-l audă pe Khator, înainte să vorbească despre sforăitul tău...

— O clipă, spuse Rosarik, când ajunseră în curtea templului. Zeul, spuse el adresându-se lui Kostik, își cere scuze pentru gluma nepotrivită pe care a făcut-o și îți dăruiește ceva, sperând să-l ierți.

Și prelatul îi întinse lui Taravik fărașul și mătura din aur. Pe făraș era o balegă, făurită din aurul cel mai fin.

— Zeul știe că n-ai nevoie de aur, adăugă prelatul, dar poți să vinzi lucrurile astea și să-ți cumperi ceva care să-ți facă plăcere. Sau să le păstrezi, ca o amintire a acestui moment.

Și le trânti ușa în nas.

— Ce facem cu cadoul zeului? întrebă Taravik, rânjind cu gura până la urechi.

— Ce să facem? Facem ce-am făcut întotdeauna când nu știm ce să facem, mormăi Kostik. Adică o întrebăm pe Marieța. Și sunt convins că o să aibă o idee.

— Că bine zici, măi, Kostik! exclamă ușurat Taravik. Acum, că am scăpat de o grijă, ce facem? Ne întoarcem acasă sau îi anunțăm pe prietenii noștri că zeul ne-a dat voie să le arătăm locul mormântului din vechime?

— Eu cred că drumul până la poarta orașului e mai scurt decât cel până acasă. Hai să ducem treaba până la capăt și să ne întâlnim cu... cum au zis că-i cheamă?

— Păi, nu cred că au zis...

— Și noi ne-am angajat să facem o treabă, am discutat cu un zeu ca să căpătăm învoire ca să facem treaba aia... fără să știm cum îl cheamă pe angajatorul nostru? Măcar prețul serviciilor noastre l-ai stabilit?

Taravik clătină uimit din cap, apoi ridică din umeri și zise:

— Cred că mă bătuse soarele în cap, că altă explicație nu găsesc... Nu, nu numai că nu l-am întrebat pe angajatorul nostru cum îl cheamă, dar nici despre bani n-am discutat... Dar astea vor fi primele lucruri pe care le vom lămuri. Hai să mergem la poartă și să vedem dacă ne așteaptă cineva. Și în felul ăsta o să

ne lămurim dacă avem de-a face cu un partener serios sau nu.

Nu mai Stătură la taclale și se îndreptară spre poartă, Taravik mergând în frunte, țanțoș, cu pisoiul pe umăr, iar pegasul în urma lui, bombănind de zor, așa cum fac întotdeauna pegașii, atunci când nu țin vreun discurs. Obiectele din aur fuseseră înfășurate într-o cârpă și ascunse într-unul din sacii ce atârnau de șaua lui Kostik.

În ciuda faptului că mergeau fără să se grăbească, nu avură nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la ieșirea din oraș. Taravik îl salută pe comandantul gărzii – pe care-l cunoștea bine, având în vedere că folosea mai des decât alții poarta Terimeei – și păși hotărât în câmpul bătut de soare de dincolo de ziduri.

— Aici sunt, jupâne, spuse un bărbat ce stătuse ghemuit lângă ziduri, încercând să profite de umbra acestora. Ce a spus zeul?

— Mi-a dat voie să vă arăt locul în care am găsit mormântul, îi răspunse Taravik. Aș vrea însă să aflu…

— Vei afla tot ce te interesează poimâine dis-de-dimineață, îl întrerupse bărbatul. Îmi pare rău, n-am timp de taclale. Trebuie să mă grăbesc să-i transmit șefului clanului nostru vestea cea bună. Iar el și oamenii lui te vor aștepta în acest loc poimâine, de îndată ce se vor deschide porțile. Și presupun că, înainte de a trece la treabă, veți discuta toate lucrurile rămase nelămurite. Oricum, eu nu-s decât un curier, nu-s împuternicit să dau explicații sau să închei înțelegeri.

4

Fiecare pas însemna o durere cumplită, care pornea din talpă sau din degete și se întindea cu viteza fulgerului până în creștet. Fiecare pas însemna un efort cumplit de a înfrânge durerea, de a o ține sub control suficient de mult încât să reușească să facă pasul următor.

Tălpile îi erau pline de răni, trupul îi era secătuit de energie, foamea și setea se străduiau să-l anunțe că organismul lui era gata să cedeze. Tribunul Faber știa că organismul ăla blestemat nu avea să cedeze, că era obligat de darul căpătat de la niște zei sadici să reziste veșnic, dar asta nu însemna că nu avea să-l chinuie atât de mult și atât de rău încât să riște să-și piardă mințile. Și, își spuse Faber, rânjind în sinea sa, ce putea să fie

mai minunat decât nemurirea însoțită de nebunie? O țicneală veșnică, însoțită de o durere pe măsură...

Simțea acum, mai mult ca niciodată, cât de nedrept și de înșelător era darul pe care-l căpătase.

Pentru că nemurirea era doar un chin îngrozitor, atât timp cât nu era însoțită de puteri superioare celor omenești. Zeii, își spunea tribunul Faber printre fulgerăturile durerii, erau ceea ce erau nu din cauză că fuseseră înzestrați cu nemurire, ci pentru că, în afară de aceasta, erau înțelepți, puteau zbura, aveau o forță fizică uimitoare, puteau domina spațiul și timpul, cunoșteau trecutul și viitorul. Pentru ei, nemurirea era completarea naturală a unor daruri căpătate odată cu nașterea. Pentru Faber, nemurirea era un dar incredibil – trebuia să recunoască acest lucru –, dar a cărui utilizare trebuia învățată, fără să uite nicio clipă că darul acela uimitor și nemeritat era singurul pe care îl primise.

Omul, fiind muritor, își folosise mortalitatea ca imbold în viață. Știind că nu dispunea decât de o cantitate limitată de timp, era obligat să se străduiască din greu să facă ceea ce considera că are de făcut. În același timp, moartea era soluția de rezervă în cazul în care soarta îi era potrivnică. Puteai lupta mai îndrăzneț, puteai munci din greu, puteai risca și puteai să te aventurezi în necunoscut, știind că, atunci când totul se prăbușea în jurul tău, exista o cale de salvare, exista o metodă care te scutea de chinuri, de rușine, de dispreț. Puteai oricând să pui capăt existenței. Adică, își spunea tribunul Faber, moartea era biciul care te mâna din urmă, dar era și prăjitura care te momea cu speranța odihnei și a uitării.

Numai că lui îi fusese refuzată prăjitura.

El nu putea să abandoneze, era obligat să meargă înainte, oricât de mare ar fi fost chinul.

Și mergea, strângând din dinți, blestemându-și soarta, blestemându-i pe zei și pe oameni.

Fiecare pas însemna o durere străpungătoare, care-i străbătea trupul din tălpi și până-n creștet.

Se simțea părăsit de semeni și, mai ales, de zei. Pentru că durerea ar fi fost mai ușor de îndurat dacă ar fi simțit prezența zeului, dacă ar fi auzit glasul acestuia (sau ar fi primit vreun semn oarecare) care să-l convingă că era pe drumul cel bun și că toate chinurile îndurate aveau un rost, chiar dacă el nu

pricepea care era rostul lor.

Însă nu auzea niciun glas, nu primea niciun semn, și continua să meargă doar pentru că știa că ar fi fost mai rău dacă stătea pe loc, în arșița insuportabilă.

Greșise, de la bun început. Se grăbise să se îndepărteze de graniță și mersese zi și noapte, fără să se odihnească nici măcar o clipă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi mers doar noaptea, iar în timpul zilei ar fi stat în vreun cotlon, ferit de dogoarea soarelui. Însă acum era prea târziu să mai regrete, nu-i rămânea decât să meargă cât mai departe către asfințit, în speranța că deșertul va lăsa loc unor terenuri mai rodnice, în care să găsească apă și mâncare. În primul rând apă...

Simți, cumva, un miros vag de verdeață, de pământ umed... și se lăsă condus de nas. După un timp, infinit de lung, infinit de chinuitor, își dădu seama că simțul olfactiv îi funcționase fără greș: ajunse într-un defileu îngust și adânc. Drumul cobora fără încetare printre stânci, strecurându-se printre acestea cu o tenacitate incredibilă.

Acolo, în adâncul văii înguste de câțiva pași, era umbră și un pic de răcoare. Adică era mai răcoare decât în câmpul neted, bătut fără milă de razele soarelui. La poalele stâncilor crescuseră tufișuri mărunte, cu ramurile aproape lipsite de frunze, dar pline de bobițe roșii.

Tribunul Faber culese câteva și le vârî în gură. Erau, în același timp, acre, amare și dulci. Îi provocară o salivație abundentă, chestie care se dovedi greu de suportat, pentru că trupul lui nu dispunea de lichid în exces, disponibil pentru salivă.

Se așeză – mai bine zis, se lăsă să cadă – la umbra stâncilor și-și trase sufletul. Stând jos, fără să se mai sprijine pe tălpile pline de răni, durerea deveni suportabilă. Tribunul Faber își privi picioarele și văzu ceea ce se așteptase să vadă: sandalele vechi, pe care le furase împreună cu veșmântul, de la bețivul poln, se rupseseră, fuseseră sfâșiate de pietrele deșertului, iar tălpile lui nu fuseseră apărate de tăișul ascuțit și încins de soare al acestora.

Din moment ce durerea se redusese, mintea începu să-i funcționeze ceva mai bine. Așa că tribunul Faber privi în jur, încercând să vadă dacă putea să găsească, în defileul acela îngust, vreun lucru folositor.

Mai zări câteva tufișuri cu bobițe roșii și-și spuse că, dacă ar

avea de ales, ar prefera să nu mai simtă gustul lor ciudat, de fiere presărată cu miere. Apoi băgă de seamă că între tufișurile acelea crescuseră niște plante ciudate, cu frunze late, cărnoase, de-un verde-închis, acoperite cu țepi lungi și deși. Frunzele acelea păreau a fi pline de sevă, iar tribunul Faber își spuse că, în mod normal, seva aceea trebuia să fie amară, pentru ca planta să se apere cu ajutorul gustului scârbos de animalele ce ar fi vrut s-o mănânce. Însă exista o șansă – una mică, ce-i drept – ca seva respectivă să fie gustoasă (sau măcar insipidă). Nu l-ar fi deranjat cu nimic un gust fad, cu condiția ca gustul acela (sau lipsa de gust) să fie însoțit de o cantitate oarecare de lichid. Pentru că tribunul tânjea atât de mult după apă, îi era atât de sete, încât ar fi dat orice pentru o înghițitură de apă rece, de izvor, așa cum se găsea din belșug în satul în care copilărise. Se ridică cu greu, iar durerea îi străbătu din nou trupul, pornind din tălpi. Trebuia să facă ceva, s-o domolească un pic. Își spintecă poalele veșmântului și desprinse din acesta două fâșii lungi de pânză, cu care își înfășură picioarele, apărându-le cât de cât de arsura și de duritatea pietrelor. Apoi se târî până la una dintre plantele cu frunze cărnoase, tăie o bucată și o curăță de țepi. O duse la nas, o adulmecă prudent: nu mirosea ciudat, ci doar a apă și a verdeață. Mușcă o bucățică și o zdrobi între dinți. Simți în gură gust de apă, un pic sălcie, dar apă bună de băut. Gustul plantei era slab, iar substanța verde, cărnoasă, aflată sub pojghița tare, lucioasă și plină de mărăcini, mustea de sevă. Stoarse și supse bucata de plantă până o goli complet de lichid. Gura începu să i se umezească, deveni ceva mai elastică, deveni în mare parte carne simțitoare, rămânând doar în zona buzelor piatră uscată, încinsă de soare și lipsită de sensibilitate.

Apoi, căpătând din ce în ce mai multă încredere, curaj și putere, tribunul Faber tăie câteva frunze late, le îndepărtă țepii și începu să le mănânce. În felul ăsta își umplea stomacul gol cu ceva de digerat și oferea lichid organismului secătuit de dogoare și de efort.

După un timp, își dădu seama că trupul lui profitase din plin de hrana pe care i-o oferise. Simțea că îi reveniseră puterile, că mintea îi funcționa mai bine…

În timp ce mânca, se uita în jur, căutând orice lucru care i-ar fi putut fi de folos. Văzu niște bălării uscate, se strădui să le

strângă într-un cotlon adăpostit de soare și își făcu un culcuș comod. Apoi mai curăță câteva frunze pline de sevă, se ghemui în cotlonul lui și, în timp ce zdrobea carnea plantei între dinți, extrăgând lichidul prețios din ea, se lăsă copleșit de oboseală și îi permise somnului să-l cuprindă.

În timp ce plutea pe aripile adierii ce-l purta către lumea visului, își spuse (ca un ultim reflex al rațiunii) că nu mai dormise de câteva zile și că avea nevoie de odihnă, de multă odihnă…

La început dormi fără să-și dea seama dacă visează sau nu. Era prea obosit ca să fie atent la asemenea amănunte. Apoi, întunericul din jurul său prinse a se lumina, fiind străbătut de raze gălbui. Fulgerările acelea fură mai întâi lipsite de putere, niște dungi fără pic de importanță care străbăteau bezna… dar, după un timp, deveniră tot mai puternice, tot mai luminoase. Treptat, dungile se lățiră, se uniră, se transformară în imaginea plină de lumină și culoare a unei lumi de vis. Adică era o lume asemănătoare celei pe care o cunoștea, își spuse tribunul Faber, dar anumite trăsături ale sale păreau artificiale. De exemplu, lumea aceea nu avea profunzime, nu avea adâncime, tot ce se vedea în ea se afla în apropiere, dacă întindeai brațul atingeai munții (care ar fi trebuit să fie în depărtare) sau puteai să pipăi luna…

Dar de ce ar pipăi cineva luna? La urma urmei, luna era un astru, iar unii învățați susțineau că astrele erau pietre uriașe care pluteau pe cer. Sigur că asta era o prostie. Cum să plutească o piatră pe cer? Cum să plutească o piatră oriunde, în aer sau pe apă? Cu atât mai puțin pe cer, pentru că cerul este o pânză întinsă între lumea oamenilor și cea a zeilor. Deci, cum să plutească o piatră pe o pânză?

Tribunul Faber fu surprins de ciudățenia gândurilor ce-i treceau prin cap. Nu se mai gândise niciodată la alcătuirea lumii, nici la astre și la structura cerului.

Nu cumva asemenea gânduri apăruseră în mintea sa din cauza faptului că-și schimbase starea, adică nu mai era un om simplu, muritor, ci un om înzestrat cu nemurire, deci ceva intermediar între zeu și om?

— Vezi, îi spuse atunci o voce, ce ușor uiți cine ești și ce ușor te crezi mai mult decât ești în realitate?

— Bine că ai reapărut, oftă ușurat tribunul Faber. Aveam

nevoie de tine. Aveam nevoie de sfatul și de îndrumările tale.

— Pentru ce? N-ai avut nevoie niciodată de sfaturile mele și n-ai ținut seama de ele decât atunci când ele au corespuns cu interesele tale. Între noi fie vorba, de unde știi că-ți vorbește un zeu? Poate că-i doar o închipuire, poate că auzi doar gândurile tale… Dar, presupunând că-i vorba, totuși, de un zeu, care-i zeul ce te sfătuiește și te îndrumă? I-ai văzut vreodată chipul? Ți-a spus vreodată cine este și ce vrea de la tine?

Tribunul Faber rămase cu gura căscată. Nu se îndoise niciodată că era protejatul unui zeu, nu-i trecuse niciodată prin cap că viziunile de care avusese parte nu erau de origine divină.

Își spuse că, în vreun fel de care nu-și dădea seama, îl supărase pe zeu, iar acesta voia să-i atragă atenția că putea să-l părăsească oricând și să-l lase să se descurce singur.

Într-o revoltă de-o clipă, Primus Concordius Faber își spuse că nu-i păsa, că exista o soartă, că totul fusese hotărât cu multă vreme în urmă, iar dacă soarta lui era să piară, părăsit de zeu (sau de zei, în general), nu putea să facă nimic ca să schimbe lucrurile.

În timp ce-și spunea acest lucru, lumea din jurul lui se schimbă în mod dramatic, culorile peisajului păliră, apoi deveniră și mai puternice, munții se îndepărtară spre zări, iar astrele de pe cer fugiră la o distanță uriașă.

— Acum eu o să plec și o să-mi văd de treburi.

— N-ai nimic să-mi spui?

— Nu.

— Atunci, de ce ai apărut?

— Ca să nu te vaiți că te-am părăsit. Zeii nu-i părăsesc niciodată pe oameni. Numai că, uneori, n-au nimic de spus muritorilor. Primus Concordius Faber, ce-ar fi să te obișnuiești să te descurci singur?

Peisajul din jurul tribunului luă foc, fu cuprins de flăcări; munții se prăbușeau, zgâlțâindu-i și lovindu-l pe largan.

— Doarme atât de profund sau e mort? întrebă cineva de lângă el, iar tribunul Faber își spuse că o asemenea frază nu putea aparține cuiva din visul său, așa că se trezi și deschise ochii.

În jurul văgăunii în care se ghemuise se strânseseră vreo opt, nouă indivizi, zdrențuroși și jegoși, dar înarmați cu săbii și cu arcuri. Rânjeau cu un soi de veselie sălbatică și păreau

binevoitori, dar tribunul întâlnise deseori asemenea oameni și știa că-s răi și periculoși, prefăcuți și fără cuvânt, lași în fața celor puternici și nemiloși cu cei slabi. Își propuse să fie prudent, să încerce să nu-i supere inutil, dar să nu se lase călcat pe bătături.

Se ridică oftând în picioare, iar cei din jurul lui îi simțiră duhoarea de sudoare, jeg și alcool ieftin.

— Cine ești? întrebă cu prefăcută bunăvoință unul dintre indivizi, îmbrăcat cu veșminte albastre, ce păreau croite pentru cineva mai înalt (și, dacă te uitai mai atent, vedeai câteva cârpeli ce păreau să ascundă tăieturi de sabie ce arătau fără urmă de îndoială că, într-adevăr, hainele acelea fuseseră făcute pentru altcineva decât cel ce la purta în momentul acela).

Tribunul Faber era obișnuit să gândească repede, așa că nu întârzie să răspundă:

— Mă numesc Razelmun și sunt din Galbira.

Își spusese că, oricât de bine cunoștea dialectul local, nu putea să se dea drept băștinaș. Nu avea tocmai accentul potrivit și, mai mult ca sigur, nu cunoștea tot ce ar fi cunoscut cineva născut și crescut în zona aceea.

— Galbira? se miră individul cu straie albastre, ce părea a fi șeful bandei. Ești cam departe de casă…

— Păi, am lucrat într-un atelier de făcut șei, îi explică Faber. Însă în ultimul timp afacerile au mers tare prost, iar meșterul nostru a hotărât să oprească un timp activitatea atelierului. Așa că mi-am căutat de lucru și am găsit o slujbă la o caravană ce se îndrepta spre Ierihoon. Însă acum două nopți am adormit pe cămilă și am căzut din șa. Eram atât de obosit încât nu m-am trezit – asta probabil și pentru că am căzut pe o movilă moale de nisip. Iar când, în cele din urmă, m-am trezit, caravana se îndepărtase… Am încercat s-o ajung din urmă, dar la un moment dat s-a pornit vântul, iar urmele după care mă ținusem au dispărut… și m-am rătăcit în pustiu. Umblu de nebun de două zile, sunt flămând, însetat și obosit.

— Păi, drăgălașule, după cum puți, cred că erai beat mort când ai căzut de pe cămilă! rânji individul în veșminte albastre. Probabil că te-ai trezit după multe ore, când caravana ajunsese departe… Îți cred povestea, dragă Razelmun din Galbira. Și mi-ar plăcea să te luăm în ceata noastră. Numai că, vezi tu, noi suntem nouă inși și avem doar nouă cai. Adică nu avem niciun

animal în plus. Iar după cum arată picioarele tale, nu cred că ești în stare să te ții după noi…

— Atunci lăsați-mă aici, mormăi tribunul Faber. Dați-mi niște apă și o bucată de pâine și vedeți-vă de drum…

— De ce să irosim apă și mâncare pentru cineva care nu-i în stare să plătească pentru ele? se minună individul în albastru, ce se comporta din ce în ce în ce mai mult ca un șef al bandei. Mă gândesc să-ți dăm, totuși, o șansă…

— Și ce vreți să fac? se grăbi Faber să joace rolul omului disperat că se îneacă, ce se agață de orice pai.

— Să te lupți cu unul dintre oamenii mei. Dacă o să-l omori, calul lui îți va aparține și vei putea să mergi împreună cu noi. Dacă o să te omoare el, atunci n-o să mai ai nevoie nici de cal, nici de apă. Ai priceput?

— Da. Am de ales?

— Nu. Ori o să lupți, ori o să fii ucis.

— Și cu ce arme o să luptăm?

— Cu ce aveți fiecare. Văd că tu ai un pumnal.

— Dar oamenii tăi au săbii. Ce șansă are un om înarmat cu un pumnal în fața unuia care are o sabie? Nu-i cinstit!

— Serios? În loc să-mi mulțumești că-ți dau o șansă… Balima, taie-i capul! Am pierdut destulă vreme aici, cu amărâtul ăsta îmbrăcat în zdrențe atât de împuțite, că nici măcar un cerșetor nu le-ar vrea!

Unul dintre ciracii individului în albastru – un bărbat solid, urât, cu o cicatrice ce-i dunga obrazul – își scoase sabia și se apropie de tribun, gata să-l descăpățâneze. Faber nu așteptă să vadă ce intenții avea cu adevărat: se ridică și prinse pumnalul în mâna dreaptă. Individul urât, căruia șeful lui îi spusese Balima, ridică săbioiul, pregătindu-se să-l despice de latgan.

În clipa aceea, în care banditul era dezechilibrat, tribunul Faber aruncă pumnalul, cu toată puterea. Arma zbură prin aer, parcurse distanța destul de scurtă dintre cei doi și se înfipse în inima tâlharului cu cicatrice. Tovarășii lui rămaseră atât de uimiți – se vedea clar că mintea lor nu concepuse o asemenea rezolvare a situației –, încât, pentru moment, nu scoaseră niciun sunet. Primus Concordius Faber profită de înmărmurirea lor de-o clipă și se mișcă fulgerător: smulse pumnalul din pieptul banditului, îl șterse de sânge pe hainele mortului, apoi ridică de pe nisip sabia scăpată din mână de răposatul Balima.

— N-a fost o luptă cinstită! bombăni zgomotos unul dintre tâlhari. A fost vorba de o luptă cu sabia și cu pumnalul! N-a spus nimeni că vagabondul ăsta avea voie să arunce cu pumnalul lui caraghios!

— Așa am crezut și eu, spuse rânjind sinistru șeful în veșminte albastre. Nu-i nicio problemă. Reluăm lupta de la început. Numai că, de data asta, eu o să fiu arbitru și o să stau cu arcul pregătit. Deci, străine, dacă o să mai faci vreo figură cum a fost aia cu aruncatul pumnalului – chestie care ni s-a părut tuturor necinstită –, o să te alegi cu o săgeată între ochi. Ai priceput?

— Adică vouă vi se pare necinstit să arunc pumnalul de la distanță, dar vi se pare corect ca un om secătuit de puteri și plin de răni să lupte înarmat cu un pumnal împotriva unuia care are o sabie?

— Bineînțeles! îl asigură plin de-o veselie cruntă șeful bandiților. La urma urmei, ți-am dat o șansă. Nu-ți ajunge? Puteam să te omorâm, pur și simplu, fără să-ți dăm posibilitatea să te aperi. Oricum, în momentul ăsta ai și tu o sabie. Îți dăm voie să o folosești. Cine dorește să lupte cu străinul ăsta încăpățânat?

— Eu! se oferi unul dintre indivizi.

— Ba eu! se grăbi un altul să-l contrazică.

Șeful privea cu mândrie elanul ucigaș al oamenilor săi – pentru că se grăbiseră toți să se ofere să-l căsăpească pe vagabondul găsit în pustiu – și, în cele din urmă, decise:

— Sigard! Hai să vedem ce-ți poate pielea!

Numitul Sigard păși lângă șef, încântat că fusese ales. Era un individ de statură medie, cu o figură cam tâmpă.

— Fă-l bucăți, Sigard. Și termină-l repede, că am pierdut destulă vreme în văgăuna asta.

Tribunul Faber se întreba cum să procedeze. După modul în care se mișca Sigard, era clar că individul nu avea habar nici măcar de noțiunile elementare ale luptei cu sabia. Și, în general, nu avea nici cea mai vagă idee despre nobila artă a războiului. Adică orice recrut latgan cu o instruire sumară putea să-l omoare de vreo douăzeci de ori, înainte ca tipul să-și dea seama ce i se întâmplă. Deci nu adversarul reprezenta problema de luat în calcul, ci șeful bandiților, care-și potrivise săgeata în coarda arcului cu gesturi menite să atragă atenția asupra sa.

Tribunul se gândise că n-ar fi nicio tragedie dacă s-ar alege cu

o săgeată în spate, iar apoi ar fi părăsit acolo, în vâlceaua aceea unde găsise de mâncare și plante a căror sevă îi potolea setea. Însă, după câte bănuia el, canaliile alea nu s-ar fi mulțumit să-l omoare, ci, mai mult ca sigur, s-ar fi apucat să-i spintece trupul, făcându-i dificilă reînvierea.

Adică era mai bine să supraviețuiască luptei…

Deocamdată, își propuse să lungească înfruntarea cât mai mult și să stea cu ochii în patru, gata să profite de orice ocazie favorabilă.

Sigard era atât de convins de propria-i superioritate, încât în momentul în care șeful lui dădu semnalul începerii luptei, nu stătu pe gânduri și se repezi să-l atace pe străin, cu o lovitură atât de puternică, încât, de l-ar fi nimerit, l-ar fi despicat în două.

Numai că străinul se aplecă un pic, ca și cum ar fi glumit, iar lovitura cea nimicitoare trecu pe lângă el.

— Hai, Sigard, fă-l bucăți! îl îndemnară tovarășii săi, care nu remarcaseră nimic deosebit.

Sigard le făcu semn să stea liniștiți, că o să rezolve imediat problema, apoi se năpusti din nou asupra vagabondului.

De data aceasta, tribunul Faber nu se mulțumi să se ferească de sabia banditului. O lovi cu propria sabie, într-un mod ciudat, abia atingând-o, dar atât de puternic, încât arma zbură din mâna lui Sigard și se duse, învârtindu-se, să se înfigă într-o movilă de nisip.

Banditul rămase holbându-se uluit la mâna sa, nevenindu-i să creadă că era goală. Expresia de pe figura sa era mai tâmpă decât de obicei.

Faber profită de situație și-și propti vârful sabiei în gâtul adversarului său.

— Stai! răcni șeful banditilor. Să nu cumva să îndrăznești să omori un om dezarmat printr-o întâmplare stupidă! Iar tu, Sigard, ține sabia ca lumea și luptă-te cum se cuvine, nu o arunca după vrăbii! Hai, du-te și ia-ți arma și luați-o de la început!

Tribunul Faber înjură în gând. Ideea sa – de a-l dezarma pe Sigard și de a pune capăt luptei fără să-și omoare adversarul – părea sortită eșecului.

Rămânea valabilă cealaltă variantă: să-l omoare pe Sigard cât mai iute.

Însă, după cum merseseră lucrurile până atunci, indivizii erau fie prea proști, fie prea ticăloși ca să accepte un asemenea rezultat al luptei. În cazul cel mai bun, aveau să-i propună un alt adversar. Tribunului Faber i-ar fi convenit o asemenea soluție: chiar și în halul de epuizare în care era, ar fi putut să-i învingă pe bandiți, indiferent dacă ar fi luptat cu toți deodată sau cu fiecare în parte. Însă nu avea nicio șansă dacă indivizii ar fi început să tragă cu arcurile în el...

Deocamdată, se decise să revină la tactica inițială: să prelungească lupta cât mai mult timp cu putință, sperând într-o intervenție miraculoasă a zeilor...

Sigard se duse bombănind, își recuperă arma și se întoarse furios, decis să termine lupta cât mai iute. Faber se feri cu ușurință de loviturile lui, pară câteva doar de dragul artei, îl înțepă ușor în piept și în burtă pe individ (având grijă să nu-l rănească grav, căci nu știa cum avea să reacționeze arbitrul cu veșminte albastre), apoi lansă o succesiune de atacuri furioase, care vârâră groaza în Sigard și-l făcură să o ia la goană, încât numai urletele furioase ale șefului său îl făcură să se întoarcă să lupte. Numai că, din momentul în care se convinsese că străinul cel jegos era un luptător redutabil, Sigard era preocupat doar de un singur lucru: cum să stea cât mai departe de acesta, în așa fel încât să nu-și supere șeful prea tare.

După un timp, banditul obosi de atâta alergătură și se retrase într-un cotlon, cu spatele apărat de o stâncă, aruncând priviri ce se doreau fioroase, dar care nu reușeau decât să fie îngrozite.

Tribunul Faber nu împinse lucrurile mai departe. Se fâțâi un pic prin fața adversarului său, scoțând tot felul de urlete și amenințări, care se părea că plăceau spectatorilor, având în vedere că asta era cam tot ce pricepeau ei dintr-o luptă cu săbiile, și trăgând de timp.

Numai că socoteala lui nu ținuse seama de planurile șefului bandei, care se plictisi și răcni:

— Gata, încetați cu circul ăsta! Sigard, ești un prost și jumătate! Nu mi-am închipuit că nu ești în stare să omori un bețiv mort de foame și de oboseală! Este cineva care crede că poate să-i vină de hac ăstui răpciugos în doi timpi și trei mișcări?

De data aceasta, nu se oferi nimeni. Or fi fost bandiții proști de felul lor, dar nu chiar atât de proști încât să nu-și dea seama

că golanul acela rătăcit prin deșert cunoștea mai multe despre lupta cu sabia decât oricare dintre ei.

— Așa gândeam și eu, mormăi cu o veselie sumbră șeful bandei. Bine. Să punem capăt distracției chiar acum și să ne vedem de treburi, că am pierdut prea mult timp de pomană!

Și individul în straie albastre ridică arcul, gata să-și trimită săgeata în trupul tribunului Faber. Ceilalți bandiți, inclusiv Sigard, se grăbiră să-și înhațe arcurile, ca să-și ajute șeful.

Însă niciunul dintre ei nu apucă să tragă.

Se auziră niște șuierături ușoare, și din vârful dunelor înconjurătoare zburară săgeți colorate în roșu, cu pene galbene, săgeți care se înfipseră cu precizie în piepturile și în gâturile bandiților. Apoi, în clipele următoare, de pe movilele de nisip coborâră în grabă, dar într-o tăcere înspăimântătoare, un grup de războinici în veșminte galbene și cu legături de cap roșii. Aceștia avură grijă să se asigure că bandiții muriseră și făcură acest lucru în cel mai simplu mod cu putință: tăindu-le capetele.

Tribunul Faber rămase locului, strângând în mână mânerul sabiei (fiind însă convins că nu avea mari șanse în fața nou-veniților, ce păreau a fi războinici mult mai pricepuți decât adversarii lui de până atunci).

Unul dintre războinicii în galben, care după armele mai împodobite și veșmintele mai bogate părea a fi șeful cetei, se uită la tribun și-i spuse:

— Lasă sabia aia, că nu-ți folosește la nimic. Am văzut că te pricepi să lupți. Și am văzut că nu ești de prin partea locului. Nu știu ce gânduri ai și ce urmărești, dar deocamdată îți propun să ne ajuți într-o bătălie ce s-ar putea să fie importantă și pentru tine: vrem să ucidem un nemuritor!

Tribunul Faber avu impresia, la început, că nu auzise bine. Apoi că străinul știa cine era și-și bătea joc de el. După aceea își spuse că războinicul îmbrăcat în galben nu avea cum să-l cunoască. Așa că decise să accepte oferta străinului, cu condiția ca acesta să-o suplimenteze cu câteva lămuriri.

Ca urmare, se strădui să facă pe miratul:

— Cum să Ucideți un nemuritor? Dacă e nemuritor, înseamnă cu nu moare, deci nu poate fi ucis! Și voi, cine sunteți? Zei care ați luat înfățișare de oameni? Căci numai zeii pot îndrăzni să-și propună să ucidă un zeu!

Individul în galben râse și-i spuse, binevoitor:

— Străine, o să-ți dăm toate explicațiile necesare. Dar, pentru început, ce-ar fi să facem cunoștință? Eu sunt Zabadela, conducătorul ales al tribului pamborilor, cândva o seminție măreață și importantă în partea asta a lumii, iar acum doar o amintire a măreției trecute.

— Sunt bucuros și surprins să-l cunosc pe conducătorul pamborilor, răspunse uimit tribunul Faber. Bineînțeles că am auzit de voi, dar, ca majoritatea oamenilor acestor vremuri, am crezut că-i vorba doar de o legendă ce nu are legătură cu viața cea adevărată. Eu sunt doar un om umil, mult mai prejos decât cel în fața căruia mă aflu...

— Străine, râse Zabadela, dacă aș fi crezut că ești un oarecare Razelmun din Galbira nu m-aș fi ostenit să-ți salvez viața. Îngrijitori de cămile se găsesc pe toate drumurile. Așa că-ți propun să ne spui cine ești cu adevărat. Pentru că mânuiești sabia mult mai bine decât ar putea s-o facă un ucenic dintr-un atelier de făurit șei, dintr-un orășel pârlit precum Galbira. În plus, accentul tău nu seamănă niciun pic cu cel al galbirenilor. Aș zice, fără să mă tem că mă înșel, că pare, mai degrabă, ca fiind cel al unui latgan care încearcă să imite (dar fără mult succes) vorbirea băștinașilor galbireni. După halul în care arăți, mă îndoiesc că ești vreun spion latgan. Latganii au grijă de oamenii lor, te-ar fi strecurat în mijlocul unui grup în care să treci neobservat și în care să fii protejat. Așa că presupun că ești un dezertor. Adică un om fără țară, fără neam și fără zei. Iar noi vrem să-ți oferim ocazia să-ți găsești o patrie sau, dacă dorești, să faci rost de niște argumente cu ajutorul cărora să reușești să fii primit înapoi în rândul latganilor. Asta depinde numai de tine și de ceea ce îți dorești. Deci, pentru început, ce-ar fi să răspunzi încrederii pe care ți-o arăt cu o încredere pe măsură și să ne povestești cine ești cu adevărat?

Tribunul Faber gândea în mare viteză, așa cum făcea întotdeauna în momentele de pericol. Nu putea să recunoască cine era, nici nu putea să ignore spusele lui Zabadela, pentru că pamborul dăduse dovadă de un simț deosebit al observației. Așa că decise să spună doar atât cât se putea, fără să-și pună misiunea în pericol:

— Mărite Zabadela, ai mare dreptate. Sunt latgan de felul meu și mă numesc Decimus Terentius Asinus. Am fost soldat în legiunea Maragita, iar acum doi ani m-am certat cu centurionul

meu pentru o târfă ordinară, recunosc. Ne-am bătut și l-am rănit destul de grav. Bineînțeles că pentru o asemenea ispravă am fost condamnat la moarte. Însă am reușit să evadez și să fug peste graniță. M-am înrolat în armata lui Zerophirus, iar după înfrângerea acestei oștiri de către trupele irochepete, am rătăcit de colo colo, încercând să-mi găsesc un rost. Nu are sens să vă plictisesc cu povestea jalnicelor mele aventuri. Important e că mi-am pierdut toți banii, am fost jefuit și părăsit în deșert, să ajung hrană vulturilor pustiei. Spre norocul sau ghinionul meu am fost găsit de bandiții aceia, care voiau să mă omoare doar de dragul de a mă omorî, pentru că nu aveau ce pradă să ia de la mine…

— Bine, prietene Asinus, râse conducătorul pambor. Sunt convins că ne vei povesti în curând mai multe, după ce te vei convinge că avem intenții bune.

Însă, până una, alta, leapădă zdrențele alea de pe tine, că puți înfiorător! Qorime, caută-i niște haine mai potrivite noului nostru prieten! Iar tu, Pakin, vezi ce poți să faci cu picioarele lui!

Tribunul Faber să grăbi să dezbrace veșmântul murdar, iar Qorime, un bărbat între două vârste, cu figură tristă, îi aduse niște haine luate de la bandiții morți. Nu erau nici foarte elegante, nici foarte curate, dar arătau (și miroseau) mult mai bine decât cele pe care le purtase până atunci.

Pakin era un individ cu barbă lungă, albă, dar cu ochi foarte tineri și plini de viață. Îi făcu semn latganului să se așeze pe o piatră, apoi, cu degete pricepute și blânde, îi desfăcu bandajele improvizate.

— Tare ciudată treabă! exclamă el. Rănile astea par să se vindece singure, cu o viteză pe care n-am mai întâlnit-o! Cred că n-am mare lucru de făcut, decât să dau o mână de ajutor lecuirii acesteia atât de miraculoase.

Și vraciul – sau ce va fi fost – îi spălă tăieturile de pe tălpi cu un lichid albicios, apoi le unse cu o alifie verzuie. După care înfășură picioarele tribunului cu niște fețe improvizate, rupte din veșmintele bandiților morți.

— Deocamdată, asta-i tot ce pot să fac! exclamă el. O să examinez din nou rănile, după ce o să ajungem în tabără, pentru că acolo am alifii mai bune și fețe mai curate.

Tribunul se simțea mult mai bine, doctoriile vraciului îi potoliseră durerea, așa că acceptă cu bucurie calul oferit de

Zabadela și călări alături de acesta către tabăra noilor săi prieteni, dornic să afle în ce belea nimerise de data asta. De cum urcase în șa, Pakin îi dăduse să soarbă dintr-o ploscă în care era apă călâie, în care turnase câteva picături dintr-un lichid violet (pe care îl ținea într-un flacon cioplit în piatră verzuie). Băutura îi înlăturase senzația arzătoare de sete și-i muiase buzele și cerul gurii, transformându-le, ca prin minune, în bucăți de carne capabile de senzații. Apoi vraciul îi întinsese o bucată de lipie și o mână de curmale, îndemnându-l să le mănânce.

— Deocamdată, după cât ai suferit de sete, nu-i bine să pui în gură pastramă sau brânză uscată, că sarea din ele o să-ți jupoaie cerul gurii. Mănâncă niște pâine și câteva curmale, iar după ce o să ajungem acasă, o să te ospătăm așa cum se cuvine.

Tribunul Faber îl ascultase, dornic să-și revină cât mai iute în puteri. Ronțăise lipia, ce începuse să se usuce, însă asta nu însemna că era mai puțin gustoasă, și scuipase sâmburii curmalelor în nisip. Nu știa ce conțineau picăturile acelea violet (foarte aromate și plăcute la gust, de altfel…) că-l cuprinse de îndată o somnolență năucitoare și adormi în șa. Poate că picăturile vraciului nu aveau nicio vină și somnul era doar efectul oboselii indescriptibile ce-l copleșise după atâtea zile de alergat fără încetare prin deșert…

Oricum, adormi, dar rămase în șa ca prin minune, într-o oarecare măsură datorită calului, ce avea un pas liniștit și egal, dar și datorită lui Pakin, care avea grijă să-l sprijine de fiecare dată când avea nevoie.

Grupul de călăreți merse fără grabă, dar și fără să piardă vremea, de-a lungul unor cărări invizibile pentru străini. Tribunul Faber se trezea din când în când și descoperea că se înserase sau că era miez de noapte, sau că răsăriseră zorii, sau că soarele ardea cu ură și înverșunare… De fiecare dată, vraciul de lângă el îi dădea să mănânce (de obicei, pâine și curmale, sau smochine) și să bea apa călâie pe care o avea în ploscă.

Apoi, după un timp, tribunul nu mai simți nevoia să doarmă. Probabil că organismul său agonisise cantitatea de odihnă de care avea nevoie. Ca urmare, Faber rămase drept în șa, privind curios în jur.

Erau în miezul zilei, soarele îi bătea drept în creștet, iar

convoiul lor (mulți cai, câteva cămile și vreo trei catâri, încărcați cu provizii) înainta pe un câmp neted și pustiu, ce părea că se întinde către toate marginile zării.

La un moment dat, călărețul ce mergea înaintea tuturor, ca un soi de cercetaș, scoase un șuierat, iar cavalerii traseră de dârlogi și opriră animalele. Cercetașul le făcu semn să aștepte, dispăru după niște stânci, dar reapăru peste câteva minute, făcând semn că totul era în regulă. Convoiul se puse din nou în mișcare și pătrunse într-o vale îngustă, ce se întindea dincolo de stâncile în spatele cărora pătrunsese omul din fruntea sa.

Tribunul Faber descoperi, surprins, că valea aceea se transformă curând într-un canion atât de strâmt, încât caii erau siliți să meargă unul în spatele altuia. Apoi trecătoarea deveni întunecoasă – lumina soarelui nu mai pătrundea până jos – și, în cele din urmă, partea de deasupra fu acoperită de o placă groasă din piatră, iar valea se transformă într-un tunel. La capătul acestuia se afla o poartă grea, din zăbrele din metal groase, împletite. În spatele ei stăteau gărzi înarmate cu lănci lungi și cu arcuri. Santinelele îi cercetară pe nou-veniți la lumina unor facle și, după ce se asigurară că totul era în regulă, îi lăsară să treacă. Aceștia merseră un timp prin bezna tunelului, apoi în fața lor apăru o geană de lumină, care deveni tot mai puternică… până când se pomeniră într-o piață întinsă, mărginită de clădiri de tot felul (unele mari și impresionante, temple și palate, altele obișnuite, adică magazii, prăvălii și locuințe). Clădirile acelea aveau ceva comun: fuseseră săpate în stâncile ce înconjurau piața. De fapt, piața în sine era o groapă imensă săpată (de oameni sau de vremuri) în piatra deșertului. Iar cei care folosiseră adâncitura aceea drept locuință și ascunzătoare își cioplisеră casele în piatra din jur. În centrul pieței se găsea un bazin dreptunghiular, plin cu apă limpede. Probabil că bazinul acela era alimentat de izvoare subterane, pentru că apa mirosea a prospețime și sănătate. În jurul lui existau o serie de albii cioplite în piatră, care erau folosite pentru adăpatul animalelor, spălatul rufelor și diferite alte activități, astfel încât apa din bazinul central rămânea întotdeauna curată și sănătoasă.

Odată ajunși în piață, călăreții descălecară și-și predară animalele unor tineri – probabil grăjdarii tribului care le îngrijiră, le șterseră de nădușeală, le adăpară, le duseră în grajdurile

săpate undeva, în niște străduțe laterale, și le hrăniră. Între timp, cei abia întorși fură ajutați de localnici să se spele și să-și schimbe hainele murdare de praf și de transpirație.

Abia după aceea, tribunul Faber fu invitat de gazda sa, Zabadela, conducătorul pamborilor, să-l urmeze în locuința sa, să mănânce și să se odihnească. Îmbrăcat în straie curate, galbene, cu o legătură roșie de cap și cu papuci stacojii, tribunul Faber nu se deosebea prea mult de cei din jur. Cei doi erau însoțiți de vraciul Pakin și de încă trei, patru pambori. Sala în care pătrunseră era răcoroasă și destul de întunecoasă, pentru că lumina pătrundea doar prin spațiul lăsat pentru intrare. În centrul ei se afla o masă joasă, largă, înconjurată de divane scunde și perne înalte. Oaspeții își găsiră locuri în care să stea comod, iar până să înceapă să fie aduse bucatele, Pakin profită de ocazie ca să facă o ultimă verificare a rănilor de la picioarele tribunului.

— Ciudat! exclamă el. Se pare că efectul alifiilor mele a fost mai puternic ca niciodată, pentru că rănile sunt vindecate complet!

Pentru orice eventualitate, vraciul unse tălpile tribunului cu o alifie albă, ce mirosea a ceară de albine și a flori de zambilă, fără a le mai înfășura în fețe, sfătuindu-i doar să țină picioarele ridicate până se zvântă.

Între timp, câteva fete zvelte, înveșmântate în rochii galbene, lungi și largi și cu capetele înfășurate în marame roșii, începuseră să umple masa cu farfurii și tacâmuri.

Primele feluri erau alcătuite din niște legume coapte sau fierte, frecate cu untdelemn sau pastă uleioasă, condimentate ușor cu ceapă proaspătă, usturoi sau ierburi aromate. Plantele acelea – necunoscute în lumea latganilor – erau deosebit de gustoase (sau modul în care fuseseră gătite le făcea astfel), iar tribunul Faber se înfruptă cu plăcere. Abia acum începea să simtă cu adevărat cât de foame îi era.

Apoi fetele aduseră niște platouri mari, din faianță, pline cu tot felul de tocane, amestecuri îmbietoare de cărnuri fierte îndelung, până când se frăgeziseră îndeajuns, așezate pe un pat de legume gustoase și aspectuoase.

După ce comesenii se îndopară cu cărnuri bine aromate, fu adus un miel la proțap, pe care mesenii îl onorară după cum se cuvenea. Spre mirarea lui Faber, la masă se bău moderat, un

vin acrișor și aromat, ce se potrivea de minune cu cărnurile grase de vită sau oaie.

Apoi, când toată lumea se îndopase și începuse să picotească (spre deosebire de ospețele latganilor, la care lumea pălăvrăgea de zor, pamborii vorbeau puțin în timpul mesei, mâncatul fiind considerat un lucru care merită să i se acorde toată atenția), fetele aduseră câteva tăvi cu plăcinte dulci, cu miere, nuci și curmale, sau creme cu lapte și brânză proaspătă, bine însiropate cu sucuri dulci de plante sau cu zeamă de curmale.

După un timp, nimeni nu mai era în stare să guste măcar o îmbucătură, iar Zabadela oftă plin de regret și decise să pună capăt ospățului.

— Prietene Asinus, avem multe de discutat, vreau să-ți explic anumite lucruri și să îți las libertatea de a alege dacă vrei să lupți alături de noi sau să-ți urmezi un drum propriu. Însă pentru asta trebuie să fii cu mintea limpede și bine odihnit. Așa că acum vei fi condus în camera ce ți-a fost rezervată, ca să dormi pe săturate. Iar apoi, vom discuta, ne vom sfătui și vom decide împreună.

Cu acestea, conducătorul pamborilor se ridică, iar ceilalți îl imitară îndată. Faber fu condus într-un iatac plin de-un semiîntuneric răcoros și liniștitor, unde îl aștepta un culcuș moale, alcătuit dintr-un cearșaf curat, întins peste un maldăr de ierburi aromate. Se întinse și adormi, înainte să-și dea seama că-și așezase capul pe pernă.

Se trezi, după un timp, și-și dădu seama că somnul îi fusese îndelungat și netulburat, pentru că afară începuse să se însereze. Se ridică din culcuș și ieși din încăpere. Descoperi că Zabadela era în piață, înconjurat de sfetnicii săi, cu care discuta diferite treburi. Văzându-l pe latgan, le făcu semn celorlalți să amâne discuțiile pentru mai târziu.

— Prietene Asinus, vreau să-ți povestesc câte ceva despre tribul meu.

— Și, sper, și despre nemuritorul care trebuie ucis, își manifestă curiozitatea tribunul Faber.

— Cele două povești sunt strâns legate între ele, râse Zabadela. Hai, vino, să stăm undeva, mai retrași, ca să nu ne întrerupă nimeni povestea.

Și, spunând acestea, conducătorul pambor îl conduse într-un umbrar izolat, așezat într-un coridor săpat între două clădiri

monumentale. Acolo erau perne comode și o măsuță cu dulciuri de toate felurile, precum și vase pline de infuzii din plante aromate. După ce se așezară și-și clătiră un pic gurile cu lichidele îndulcite și, după ce gustară din prăjituri, mai mult ca să poată lăuda priceperea bucătarilor, Zabadela își drese glasul și începu:

— Povestea mea începe cu multe mii de ani în urmă, cam pe vremea când în Țara Hatti începuse construcția primelor piramide. Într-un mod ciudat, în același timp se iviseră independent și fără o explicație plauzibilă – doar poate că așa fusese voia zeilor – și alte civilizații. Poate nu toate aveau puterea economică și statală a hattienilor, dar reprezentau un mare pas înainte față de lumea haotică și sălbatică de dinainte. Oamenii descoperiseră legile, ordinea și solidaritatea, descoperiseră bincuvântările civilizației și, mai încet sau mai repede, după cum îi țineau puterile și înțelepciunea, se străduiau să le fie bine. Sigur, oftă pamborul, bogăția și puterea atrag lăcomia și dorința de a-i asupri pe cei mai slabi… și astfel, înțelepciunea învățaților și regilor s-a materializat și în cunoștințe oculte, care să permită folosirea puterilor lumii subterane pentru a-i subjuga pe vecini… Și astfel, s-au ridicat imperii ce s-au luptat între ele, până când toate s-au prăbușit, iar în urma lor n-au rămas decât legende aproape de neînțeles despre state incredibile. Cu excepția Țării Hatti, care a reușit să supraviețuiască în jurul piramidelor construite în perioada sa de glorie, celelalte imperii au fost acoperite de pulberea uitării… Noi, pamborii, am fost la începuturi una dintre civilizațiile întemeietoare. Am conceput sisteme de legi care stau la baza tuturor sistemelor din lumea modernă. Am creat epopei și tratate, am avut înțelepți și filosofi – adică, în ciuda faptului că astăzi suntem doar un trib minuscul din pustiu, care trăiește retras, încercând să-și păstreze ființa –, am avut rostul nostru în existența lumii. Însă atunci când înțelepciunea și moderația au fost înlocuite de violență și de împilare, noi ne-am retras în ascunzătorile construite în adâncul pustiului, dornici să supraviețuim și să așteptăm vremuri mai bune. Și, după cum au evoluat lucrurile, credem că am făcut bine. Existăm ca popor după atâtea mii de ani, deși nu mai avem rolul fruntaș avut cândva…

Conducătorul pambor oftă și tăcu, îngândurat, iar tribunul

Faber nu găsi niciun cuvânt care să i se pară potrivit acelui moment. Așa că tăcu și el.

După o tăcere îndelungată ce devenise, cumva, stânjenitoare, Zabadela își drese glasul și continuă:

— În decursul timpului, poporul meu s-a obișnuit cu ideea că-i un popor mărunt, care și-a avut rolul lui în mersul lumii și și-a îndeplinit acel rol în mod onorabil, adică nu are de ce să se rușineze cu faptele sale. Însă, într-un mod foarte bizar, în decursul vremurilor a apărut un soi de teorie care susține că lumea este amenințată de un pericol îngrozitor și că singurii care o pot salva suntem noi. Ceea ce este mai interesant... este... cum să-ți explic, prietene Asinus... este că noi vom salva omenirea, însă nimeni sau aproape nimeni nu va cunoaște acest lucru și nu ne vor fi recunoscute meritele, nu ni se va mulțumi și nu vom fi răsplătiți în vreun fel.

— Adică veți avea satisfacția că ați făcut o faptă bună și dezinteresată, concluzionă latganul.

— Exact, dragă prietene, oftă Zabadela. Totuși, înainte să-ți explic ce vreau de la tine, să-ți povestesc despre legenda care ne bântuie de atâtea mii de ani. În vremurile acelea îndepărtate, când deșertul din jurul nostru era plin de viață, fiind străbătut de fluvii bogate, pe care timpul le-a secat, și populat de neamuri întreprinzătoare și iubitoare de pace, au apărut o serie de state ce s-au întins către zări, devenind imperii bogate, puternice și dornice să-și impună stăpânirea asupra vecinilor. Unul dintre aceste imperii a fost Regatul Takumeh, care-și ridicase o capitală mândră într-un loc numit Zaaroba, pe valea cea bogată a fluviului Zaarob. Regatul Takumeh a fost un stat puternic, cu meșteșugari și negustori iscusiți, iar produsele sale se vindeau în toate țările din jur. Locuitorii lui erau respectați și admirați. Însă atunci când pe tron a urcat regele Inutomeh, vecinii au început să se teamă. Pentru că Inutomeh nu era doar un rege înțelept, bogat și cu o armată puternică. El era și un vrăjitor extrem de priceput. Era cel mai puternic dintre vrăjitorii din acea lume și, după cum se spunea, descoperise modul în care se putea întoarce din lumea morților, mult mai puternic decât fusese în timpul vieții. În acest fel, urma să devină stăpânul întregii omeniri. Puterea sa ar fi fost egală celei a zeilor, pentru că, întorcându-se din moarte, ar fi devenit nemuritor și nu l-ar fi putut ucide nimeni. Și, înzestrat cu asemenea puteri, ar fi adus

asupra întregii lumi nenorociri incomensurabile și indescriptibile.

Pamborul se opri, își dăți gura cu o infuzie parfumată, înghiți câteva prăjituri mustind de miere, oftă satisfăcut, apoi își continuă povestea:

— Legenda a circulat în rândurile noastre mii de ani, aproape neschimbată. Sincer vorbind, credeam cu toții că-i doar o poveste din bătrâni, care trebuie tratată cu un dram de respect, ca toate lucrurile din vechime, dar fără să-i acordăm o atenție deosebită. Însă în ultima vreme s-au auzit niște zvonuri atât de ciudate, încât am considerat că trebuie să le verificăm. Trebuie să-ți spun că, printre altele, supravegheam cu multă grijă activitatea barobarilor. În primul rând pentru că e un trib prădalnic, alcătuit din jefuitori mișei, cu care nu s-ar însoți oamenii onorabili. Adică e bine să știi ce au de gând și încotro se îndreaptă, ca să poți să iei măsuri de apărare. Dar, în afară de aceasta, sunt cuprinși și ei în sistemul de legende și datini care împânzesc pustiul ăsta puțin locuit, că ajungi să crezi că în deșert sunt mai multe tradiții și obiceiuri bizare decât oameni vii. Și, n-o să-ți vină să crezi, barobarii se consideră păstrătorii tainelor care îl vor ajuta pe Inutomeh să devină stăpânitorul nemuritor al lumii. Însă niciunul dintre triburile ce se trag din vremurile îndepărtate nu a acordat o importanță prea mare aiurelilor cu care barobarii își susțineau pretențiile la un rol de seamă în viitorul omenirii. Dar, cu toate astea, cercetașii noștri au descoperit cu uimire că războinicii barobari s-au strâns într-o armată puternică și incredibil de bine organizată, lăsând împreună cu femeile, bătrânii și copiii doar un număr redus de luptători. Undeva, în străfundurile pustiului, s-a întâmplat ceva teribil, pentru că războinicii barobari au pierit cu toții, iar familiile lor s-au retras în fortărețele lor ascunse, pregătindu-se să se apere de un dușman necunoscut sau să aștepte vremuri mai bune, când tinerii din trib vor deveni războinici de temut. Am încercat să aflăm ce s-a întâmplat și, în primul rând, dacă ce se întâmplase ne privea în vreun fel sau era doar o problemă a barobarilor. Am pus cap la cap informații disparate, adunate din diferite surse, care de obicei nu aveau niciun fel de legătură între ele, deci nu se puteau influența reciproc... și concluzia a fost că trebuie să acționăm fără întârziere. Am descoperit că un sclav mut – numit Tarabilus – căpătase glas din senin și că, lucru demn de mirare, credea că fusese, pentru un timp, întruparea

regelui Inutomeh! Nu știm din ce motive regele părăsise acel trup, dar sclavul încerca să găsească mormântul lui Inutomeh, deoarece, se pare, sufletul regelui-vrăjitor putea să pătrundă în trupul sclavului dacă acest Tarabilus ar fi atins vreun os al scheletului regesc sau un obiect ce fusese înmormântat alături de acesta și se impregnase de esența sa sufletească. Însă sclavul, care fusese nebun atunci când trupul lui fusese preluat de Inutomeh, nu-și aducea aminte unde se găsea mormântul acela... Atunci, într-un mod bizar, am aflat că un individ oarecare, un hoinar al deșertului, curier și caftangiu, un oarecare Taravik, oferise la vânzare, prin intermediul unui bancher onorabil și cunoscut, un inel străvechi (pe care cunoscătorii l-au identificat ca provenind din vremea regelui-vrăjitor). Deci existau mari șanse ca adevăratul descoperitor al rămășițelor lui Inutomeh să fie acest Taravik. Și, ca să păstrăm secretul mormântului – măcar cât timp aveam nevoie să-l distrugem și să facem imposibilă revenirea la viață a lui Inutomeh –, am decis să-l ucidem pe Taravik, înainte să apuce să destăinuie taina sa altcuiva. L-am urmărit în străinătățuri, iar oamenii noștri cei mai buni s-au străduit să-l omoare. Au dat greș ca prin minune și am înțeles că individul e protejat de puteri înalte. Asta nu înseamnă că nu ne vom strădui în continuare...

Zabadela tăcu din nou, mușcă dintr-o prăjitură scăldată în miere, sorbi din infuzia de mentă, oftă și-și continuă istorisirea.

— Deci știm, în acest moment, că regele-vrăjitor a încercat să se întoarcă din morți și că a reușit. Nu cunoaștem ce motiv l-a împiedicat să obțină puterea deplină. Știm însă că, pentru moment, întoarcerea sa va fi destul de dificilă, pentru că nu se va bucura de sprijinul competent al barobarilor. De va reveni la viață, va trebui să explice unui grup de adepți ce ritualuri trebuie să săvârșească, pentru a obține puterea pe care și-o dorește. Asta înseamnă că, după ce a reînviat, va fi vulnerabil ca orice om obișnuit și va putea fi ucis. Însă uciderea sa trebuie să se petreacă iute, înainte să apuce să se transforme într-un monstru periculos.

— Păi, spuse tribunul Faber, deschizând în cele din urmă gura, lucrul ăsta nu mi se pare prea greu, din moment ce regele se va întrupa într-un trup obișnuit, poate chiar în cel al sclavului nebun, în care a mai locuit. Adică vrăjitorul va fi singur, fără

niciun ajutor, fără nimeni care să-l păzească și să-i fie alături…

— Ah, ce bine ar fi să fie așa, zâmbi cu tristețe conducătorul pamborilor. Dar, după cum ți-am povestit, deșertul e înțesat cu legende, care au supraviețuit mii de ani în mijlocul nisipului și al pietrelor… N-am apucat să-ți povestesc nimic despre tiritei…

— Ăștia cine mai sunt?

— Tiriteii? Niște neică nimeni! Niște amărâți, care trăiesc făcând negoț mărunt, păzind caravane și crescând capre! Idioții ăștia au legenda lor, care, n-o să-ți vină să crezi, e legată de reînvierea lui Inutomeh! Numai că, din punctul lor de vedere, regele-vrăjitor e un erou, care o să-i ajute să urce printre neamurile de soi ale lumii! Vezi tu, prietene Asinus, barobarii, oricât de bandiți sunt ei acum, au o anumită măreție, au fost neam de conducători și e normal să dorească să fie din nou alături de stăpânul lor. Însă tiriteii sunt neamuri de slugi, fără niciun soi de merit, care vor să profite de o conjunctură favorabilă…

Pamborul tăcu brusc, ca și cum i-ar fi trecut prin minte o idee șocantă, la care trebuia să mediteze un timp. Se gândi, apoi spuse, oarecum uimit de ceea ce gândise:

— Ce chestie ciudată! N-am crezut niciodată că lucrurile curg într-o direcție care arată că tiriteii au și ei dreptatea lor! Căci acum, încercând să-mi fac ordine în gânduri, mi-am dat seama că nemernicii ăia mărunți au acționat, pe furiș și fără să-i bage cineva de seamă, conform intereselor lor ascunse! Am știut anumite lucruri, dar nu le-am acordat atenția cuvenită și așa am pus în pericol moștenirea neamului nostru. Fiindcă spionii noștri din Terimeea – Terimeea e peticul răpciugos de pământ în care trăiește nefericitul numit Taravik – ne-au anunțat că un grup de tiritei se tot învârte în jurul porților orașului, ca și cum ar aștepta informații din partea vreunui locuitor al urbei! Este posibil – da, este posibil, nu spun că-i obligatoriu să fie așa, dar e posibil – ca ticăloșii ăia minusculi să fi încheiat vreo înțelegere cu acel Taravik, în vederea identificării mormântului regelui Inutomeh. Nu mă aștept ca un curier fără multă educație să fi priceput ceva din misterele lumii, nici să fi aflat secrete ale ținutului de dincolo, așa că sărmanul curier poate să fi fost atras pe calea pierzaniei fără să-și dea seama în ce s-a implicat. Oricum, e clar că trebuie să intervenim de urgență și să trimitem un grup bine înarmat care să-i surprindă pe tiritei și să-i ucidă, înainte să-l

readucă la viață pe regele-vrăjitor.

— Bine, spuse tribunul Faber, se pare că ajungem, în sfârșit, la rolul pe care urmează să-l joc eu în toată această poveste.

— Exact, prietene Asinus. Rolul tău care, aparent, nu e foarte important, este mult mai subtil decât crezi. Nu-i vorba doar de faptul că ești un luptător priceput, care ne vei ajuta în bătălia cu tiriteii (și cu cine știe cine se va găsi să le dea o mână de ajutor). Nu, importanța ta este legată de faptul că aparții unui anume neam, iar noi avem nevoie de reprezentanți ai unor popoare care au motive să lupte alături de noi ca să se salveze de amenințarea regelui-vrăjitor. Trebuie să-ți arăt ceva, care să te convingă că-ți spun adevărul.

Și conducătorul pambor se ridică, porni pe un coridor săpat în stâncă și-i făcu semn latganului să-l urmeze. După vreo douăzeci de pași, pătrunseră într-o sală imensă, cu pereții acoperiți de sculpturi. În ea lucrau mai mulți meșteri, care scoteau la iveală, cu multă grijă, basoreliefuri și plăci cu inscripții, ce fuseseră acoperite de praf ce se pietrificase în decursul timpului.

— Acesta este altarul zeului cu multe nume, îi explică în șoaptă Zabadela. A fost ridicat la începuturile istoriei noastre, apoi vremurile grele și aspre ce s-au abătut asupra noastră au făcut ca templul să fie ascuns sub pietre. Apoi poporul nostru a uitat de această fortăreață și de templul din ea… până când le-am redescoperit pe amândouă cu câteva zeci de ani în urmă. Iar inscripția la care lucrează meșterii noștri ne-a reamintit de obligațiile pe care le avem față de zei și față de oameni. O să încerc să-ți traduc fragmentul care a fost scos deja la iveală. După cum vezi, inscripția e autentică și foarte, foarte veche, deci putem avea încredere măcar în faptul că provine din alte vremuri, adică nu-i o născocire modernă.

Meșterii își încetară activitatea, lăsându-l pe conducătorul lor să-i arate inscripția străinului care-l însoțea. Zabadela începu să citească destul de cursiv, semn că parcursese textul de multe ori și că îl cunoștea destul de bine. În principiu, inscripția spunea lucruri care-i erau, de acum, cunoscute tribunului Faber. Anunța reînvierea lui Inutomeh și înșira o listă de popoare ce aveau să piară, în urma vrăjilor regelui reînviat din morți. Printre popoarele acelea erau multe străvechi, precum hattienii sau boromeii, dar și unele apărute mai de curând în lume, precum

latganii.

— De unele neamuri nu am auzit, mărturisi Zabadela. De exemplu, nu știm cine sunt gotolanii...

— Gotolanii sunt un trib barbar, alcătuit din oameni înalți, cu părul bălai, care au apărut așa, din senin, în partea de nord a imperiului latgan, îi explică tribunul Faber. Sunt un trib nou, alcătuit doar de vreo douăzeci-treizeci de ani, așa că nu-mi explic cum de știa de existența lor autorul inscripției...

— Păi, nici latganii nu apăruseră în lume atunci, căci inscripția asta are vreo două mii de ani, iar Civis-ul a fost întemeiat acum șapte sute de ani, spuse gânditor Zabadela. Adică textul ăsta, ascuns în piatră, dezvăluie o taină ce merită luată în serios. Oricum, în partea finală a textului – cea la care lucrează încă meșterii noștri – se spune că putem lupta cu mai mult succes împotriva lui Inutomeh, dacă vom avea alături de noi reprezentanți din cât mai multe popoare a căror existență e amenințată de regele-vrăjitor...

În clipa aceea, semiîntunericul din grotă se lumină subit și tribunul Faber auzi un glas cunoscut:

— Dacă ți-aș fi spus toate astea direct, m-ai fi crezut? Nu, sunt convins că nu m-ai fi crezut și că mi-ai fi cerut tot felul de dovezi. Acum n-ai decât să faci ce crezi că-i mai bine, pentru tine și pentru patria ta.

Tribunul Faber oftă și-i spuse pamborului, care, bineînțeles, nu auzise nimic din scurta conversație cu zeul a latganului:

— Am priceput și accept să lupt alături de voi. Spuneți-mi doar cu ce vă pot ajuta...

5

— Bine că am scăpat de grijile pe ziua de azi, oftă Taravik. O să ne ducem acasă și o să ne odihnim, pentru că mâine pornim la drum și nu se știe când și cum vom ajunge din nou înapoi... Dar, bunul meu prieten, de ce ești atât de gânditor? Că nu ți s-a întâmplat nimic mai rău sau mai penibil decât de obicei. Trebuie să recunoști și tu că în privința situațiilor penibile în care reușești să ajungi bați orice record, ești campionul caraghioslâcului! Cine altul ar fi reușit să se cace pe el, speriat de un pisoiaș mai mic decât pumnul meu? se hlizi Taravik, încercând să ajungă cu gura până la cele două urechi.

Kostik se uită urât la el și încercă să se plaseze într-o poziție

care să-i permită să-i tragă lui Taravik o lovitură zdravănă de copită, însă acesta avea un simț al supraviețuirii ieșit din comun și reuși, fără să facă vreun efort deosebit, să evite poziția periculoasă, fără măcar să-și dea seama că trecuse printr-un moment de cumpănă. Ca urmare, Kostik decise să-l țină de vorbă și să pândească în continuare momentul potrivit în care să se răzbune.

— Nu știu dacă ai remarcat, începu el cu un ton filosofic, care-l făcu pe Taravik să-și dea seama că urmează o expunere îndelungată, despre un subiect mai mult decât interesant, dar civilizația omenească are un adevărat cult al fecalelor…

Nici nu era nevoie de mai mult ca să-l facă pe Taravik să uite de toate cele din jur și să-și dedice toată atenția spuselor pegasului.

— Păi, n-am remarcat, mormăi el, dar asta poate să se întâmple din cauză că în ultimul timp am colindat prin locuri puțin populate, în care am avut de-a face cu puțini oameni, deci nu prea am simțit miros de fecale. Așa că nu m-ar deranja dacă mi-ai explica în ce fel se manifestă acest cult al fecalelor, pentru că eu, un biet curier tâmpit și fără prea multă educație, nu-mi aduc aminte de niciun templu dedicat dejecțiilor, fie ele omenești sau ale altor făpturi.

— Dacă tu nu-ți amintești, nu înseamnă că nu există, se rățoi pegasul, care ajunsese într-un impas.

Din cauza faptului că era pegas, deci beneficia de o memorie cu o capacitate mult mai extinsă decât cea a oamenilor, Kostik nu avea imaginație și nu-și putea închipui lucruri pe care nu le aflase de undeva. Putea să înșire zi și noapte lucruri auzite sau despre care citise, dar nu era în stare să-și închipuie o poveste nouă. Și, de data asta, se lansase pe un teren periculos: ca să-i distragă atenția lui Taravik, mormăise ceva despre un subiect inventat ad hoc, iar acum nu știa cum să continue povestea, ca să-l facă pe curier să fie atent la vorbele, și nu la copitele sale!

— Sunt convins că există și abia aștept să-mi explici despre ce-i vorba, îl liniști Taravik. Nu te grăbi. Eu am răbdare. Și nu trebuie să te apuce năbădăile, că-ți tremură piciorul drept, de parcă te-ai pregăti să-mi tragi o copită… Vezi să nu te lovească damblaua…

De data asta, pe Kostik chiar îl apucară năbădăile, mai ales că Botik ieși din sânul lui Taravik și începu să se strâmbe la el, ca și

cum i-ar fi spus:
— Poate că-i prostești tu pe alții, dar cu mine n-ai nicio șansă, marțafoiule!
Furios, Kostik se uită în jur și descoperi că ajunseseră pe străduța pe care locuiau. Iar ceea ce văzu îl făcu să uite și de copita pe care voia să i-o tragă lui Taravik, și de cultul fecalelor. Pentru că strada era plină de o mulțime tăcută, strânsă în fața porții gospodăriei Marieței.
O mulțime ce părea că așteaptă ceva.
Așa că pegasul șopti, destul de mirat, sau poate chiar speriat:
— Dragă Taravik, am un sentiment ciudat... de parcă s-ar fi întâmplat ceva rău sau urmează să se întâmple ceva rău...
Curierul nu păruse, până atunci, să se aștepte la ceva îngrijorător, dar îngrijorarea sinceră din glasul pegasului îl făcu să privească bănuitor mulțimea. O văzu pe Marieța stând în fața porții, însoțită de fetițe și de calfele ei (ca și cum ar fi vrut să oprească o năvală o curioșilor în propria-i curte) și se mai liniști un pic.
Îi rânji soaței sale cu gura până dincolo de urechi, dar râsul îi trecu de îndată când văzu că Marieței nu-i ardea de zâmbit. Mai mult, femeia se grăbi să-i iasă iute în cale și, aflată la o oarecare distanță de mulțime, îi șopti printre dinți soțului ei iubit:
— Taravik, dragule, arată-le comoara și după aia Cară-te cu ea unde vrei, dar să n-o aduci în casa noastră, că trebuie să ne gândim la viitorul copiilor noștri, care s-ar putea să nu mai aibă niciun viitor dacă o să continui să te ții de tâmpenii!
— Femeie, potolește-te un pic și explică-mi despre ce-i vorba, că nu înțeleg nimic!
— Că nu înțelege el, nu-i de mirare, se vârî în vorbă și Kostik, dar nici eu, cât sunt de deștept, n-am reușit să pricep care-i motivul îngrijorării tale, dragă jupâneasă!
— Se vede că v-a bătut soarele în cap, bezmeticilor! Hai să vă explic, că gânditul și înțelesul sunt treburi tare grele în ziua de azi! Tot orașul știe că zeul cel negru i-a dăruit lui Kostik, adică, după drepturile oamenilor și animalelor inteligente, așa cum sunt ele stabilite în pravila lui Thoedrakis, i-a dăruit lui Kostik și stăpânului său asociat, în părți egale, pentru că unui pegas nu-i este îngăduită averea personală, fiind un animal care nu poate semna documente și înțelegeri bancare, dar, fiind o ființă inteligentă, nu poate fi lipsit în totalitate de gestiunea bunurilor

câștigate prin munca și inteligența sa…

— Ce frumos vorbești, jupâneasă, își exprimă admirația Kostik.

— Și ce-i de mirare, prostule? Tu ce-ți închipui, minte de berbec, că afacerile se fac fără să cunoști legile? Deci tot orașul știe că voi doi ați căpătat un cadou tare prețios și a venit să-l vadă.

— Și știu toată povestea? se îngrijoră Kostik.

— Chestia cu băligatul? Păi, asta e atracția principală! rânji Marieța. Dar pe mine nu mă îngrijorează faptul că lumea vrea să vadă cadoul prețios. Pe mine mă îngrijorează faptul că printre cei care s-au strâns în fața porții mele sunt indivizi pe care nu i-am văzut niciodată și despre care aș putea să jur că nu-s locuitori ai urbei noastre. Taravik, dragule, te rog din suflet: arată-le comoara și în văzul tuturor du-te cu ea la Morbik și roagă-l să depună aurul într-unul din depozitele pe care le are el într-un templu, într-un loc aflat în siguranță, iar cu prima ocazie să vândă bălegarul de aur și toate celelalte, că noi suntem oameni modești și nu trebuie să stăm cu sufletul la gură că putem fi jefuiți și uciși de bandiți, pentru că zeului cel negru îi arde de glume!

Taravik se uită la Kostik, Kostik se uită la Taravik, apoi răspunseră într-un glas:

— Am înțeles, să trăiți!

După care se apropiară de mulțime, iar Taravik scoase din sacul prins de șaua lui Kostik bucata de pânză în care înfășuraseră obiectele căpătate de la zeu. Le scoase la iveală și, ținându-le în palme, se apropie de mulțime, ca să fie văzute. Bineînțeles că avu grijă să le arate în primul rând fetițelor și ajutoarelor Marieței, apoi se plimbă printre cei strânși în fața curții sale, lăsându-i pe toți să se holbeze în liniște.

Botik își zărise surioarele (care, ca de obicei, stăteau lângă cele două fetițe, Amira și Argira) și sărise fără teamă de pe umărul lui Taravik și se refugiase alături de pisicuțe, apoi se apucase să le miorlăie ceva, ca și cum le-ar fi dat un raport amănunțit al celor petrecute.

Marieța stătea cu ochii în patru, gata să sară ca o cloșcă în ajutorul acelui membru al familiei ce s-ar fi aflat în pericol, dar nu fu nevoie de intervenția ei. Lumea se mulțumea să privească și, lucru ciudat, să miroasă balega din aur, ca și cum ar fi dorit

să se asigure că nu era bălegar adevărat, ca și cum n-ar fi crezut că putea exista o reproducere atât de amănunțită și de perfectă a unui bălegar. Cât despre mătura și fărașul de aur, acestea erau admirate și ele, dar nu la fel de mult ca bălegarul.

Oricum, privitorii încercau să aprecieze cantitatea de aur a darului și majoritatea considerau că-i vorba de cel puțin două ocale, adică o cantitate foarte mare de metal prețios.

În cele din urmă, Taravik anunță:

— Dragi prieteni, ne bucurăm că ați admirat împreună cu noi darul zeului, slăvit fie numele său!

— Slăvit fie numele său! repetară cu toții, într-un singur glas.

— …dar locul unor asemenea obiecte este într-un templu, așa că le vom duce de îndată la bancherul Morbik, cunoscător al locurilor sfinte în care pot fi depozitate asemenea comori. Dacă vă face plăcere, vă invităm să ne însoțiți până la bancher. Veți putea admira obiectele pe drum și, poate, și în timp ce vor fi depuse în templul pe care-l va alege prietenul nostru Morbik!

Bineînțeles, propunerea fu primită cu urale și, spre liniștirea Marieței, lumea se luă după Taravik și Kostik, părăsind străduța (ce redeveni liniștită, ca de obicei).

Taravik merse încetișor, ținând pe palme cârpa în care fuseseră înfășurate obiectele din aur, iar pe cârpa aceea, curată, de altfel, erau expuse, ca într-o procesiune organizată de un templu, darurile lui Khator. Oamenii stăteau înșirați de-a lungul drumului, liniștiți și discutând între ei în șoaptă, mulțumindu-se să privească și, eventual, să miroasă minunățiile.

Când ajunseră în apropiere de locuința bancherului, Taravik descoperi, cu uimire, că Morbik îi aștepta în fața casei, însoțit de vreo douăzeci de vlăjgani, înarmați până-n dinți și purtând uniformele de gardieni ai templului lui Pararik. Curierul își dădu seama că averea sa avea să fie în siguranță, pentru că nimeni nu îndrăznise vreodată să jefuiască templul lui Pararik. Nu numai pentru că acest zeu avea o mulțime de paznici răi și nemiloși, ci îndeosebi pentru că zeul însuși era rău, ranchiunos și răzbunător, care abătea blesteme crunte asupra celor care îl supărau în vreun fel.

Când ajunse în fața bancherului, Taravik se opri, iar Morbik începu să cuvinteze cu glas puternic, ca să fie auzit cât mai bine de cei prezenți.

— Dragi concetățeni, sunteți martori ai momentului în care

prietenii noștri, Kostik și Taravik, făpturi inteligente, atât de inteligente încât nu știi care-i mai inteligent, omul sau pegasul…

— Păi, nu-i nicio îndoială în privința asta, rânji cineva dintre cei care asistau, toată lumea știe că singura care e inteligentă din familie e jupâneasa Marieța!

Taravik se grăbi să zâmbească, încântat, și să-l vâre undeva (într-o șoaptă pe care a auzit-o tot cartierul) pe glumeț, chestie care provocă o îndelungă ilaritate printre cei prezenți.

— După cum cere obiceiul, vom cântări de față cu martori, adică în fața domniilor voastre, darul ce ni se oferă spre păstrare.

De îndată, din clădire ieșiră patru calfe ale bancherului, care purtau o balanță foarte fină. Puseră pe un talger obiectele pe care le ținuse pe palme Taravik, iar pe celălalt talger așezară cu grijă greutăți oficiale, cu simbolurile tezaurului municipal.

După ce verificară de mai multe ori, Morbik anunță rezultatul:

— Greutatea totală a obiectelor este de două ocale și douăzeci și patru de dramuri, adică patru dramuri peste două ocale și jumătate!

În clipa aceea, unii dintre privitori începură să țopăie de bucurie, iar alții să înjure de zor, cât mai spurcat cu putință. Abia atunci Taravik își dădu seama că mulți dintre cei din jur pariaseră în legătură cu greutatea darului zeiesc și că unii câștigaseră o grămadă de bani, iar alții pierduseră.

În clipa următoare, cei din stradă plecară să-și vadă de treburile lor, ca și cum singurul eveniment demn de interes avusese deja loc și nu mai urma nimic ce merita urmărit.

— Dragă Kostik, să-mi spui ce vrei să fac cu banii ce ți se vor cuveni, după ce o să vând tot aurul ăsta… Dacă, bineînțeles, ai apucat să te gândești la așa ceva…

Kostik se gândise, pentru că nu stătu pe gânduri și începu să turuie:

— Banii vor fi împărțiți în trei părți egale. O parte vor fi folosiți pentru a se alcătui o zestre pentru fiicele bunului meu prieten, Taravik, adică pentru fetițele Amira și Argira.

— Fetele mele n-au nevoie de zestrea ta, se rățoi Taravik, că avem și noi destui bani.

— Taci din gură, prostule! îl repezi Kostik. Fii și tu deștept o dată în viață și așteaptă să vezi ce zice Marieța. Și dacă ea zice că nu-i bine, atunci așa să fie!

Taravik mârâi ceva de neînțeles, dar o lăsă mai moale, pentru că era mai sigur să nu se certe cu Marieța.

— Și cu restul banilor, ce intenții ai? se interesă Morbik.

— Cu a doua treime vreau să se alcătuiască un fond din care să fie îngrijite pisicile aduse de Taravik și de mine din Țara Hatti, adică Botik, Tarene și Karene, și urmașii lor, astfel încât pisicile să fie întotdeauna bine îngrijite în urbea noastră. Ai ceva de zis? se întoarse Kostik către prietenul său.

— Bineînțeles că am, mârâi Taravik, dar am să aștept să mă sfătuiesc și cu soața mea iubită.

— Bine, atunci să îți spun, jupâne Morbik, ce doresc să faci cu ultima treime. Vreau să alcătuiești o rezervă pusă bine la păstrare, care să fie folosită peste mulți, mulți ani, când un anumit pegas, pe care îl știi, va fi bătrân și bolnav și nu va mai reuși să-și câștige existența la fel de ușor ca în ziua de azi.

— Bravo, jupâne Kostik! exclamă bancherul. Înțelept și generos, ca întotdeauna! O să dureze câteva zile până o să întocmesc toate actele, dar stai liniștit, o să fie fără cusur și o să respecte întru totul dorințele dumitale! Acum e rândul tău, jupâne Taravik.

— Eu n-am apucat să mă gândesc la bani. O să mă sfătuiesc cu Marieța, că ea se pricepe mai bine la afaceri și, oricum, fiind soața mea, e mai bine și mai cinstit să-i cer și ei părerea…

— Păi, atunci o să ne întâlnim peste o zi, două, o să mai discut și eu cu jupâneasa… Acum vă rog să mă iertați, dar vreau să depun comoara în tezaurul templului lui Pararik…

Și, fără alte vorbe, Morbik le făcu semn calfelor sale să ia obiectele de aur și porni, urmat de numitele calfe și de soldații zeului, către locul în care urma să ascundă aurul.

— Bine că s-a terminat, oftă Taravik. Ce zi ciudată! Credeam că n-o să se întâmple mare lucru, că o să facem o vizită protocolară lui Khator și cu asta basta… și vezi și tu: alergăm de colo până colo, de parcă ne-a lovit strechea!

— Hai spre casă, oftă și Kostik. Mi-e foame, mi-e sete și mai că-mi vine să mă trântesc în mijlocul străzii…

— Nu vrei să ne oprim în piață, să mâncăm ceva și să bem o bere rece?

— Nici vorbă! se grăbi pegasul să refuze ispita, deși se vedea că îl tentase propunerea. Nu-ți dai seama că Marieța ne așteaptă cu nerăbdare, dornică să afle cum s-a încheiat toată

povestea?

— Tare deștept ești, măi, Kostik! Ce m-aș face fără tine? Sigur că ai dreptate, sigur că Marieța ne așteaptă cu masa pusă și cu urechile ciulite! Abia aștept să ajung lângă ea!

Și cei doi porniră la drum, cu gândul la masa întinsă ce-i aștepta. În timp ce mergeau, Taravik spuse, gânditor:

— Nu prea am avut răgaz să mă gândesc la spusele tale, în legătură cu cultul fecalelor...

— Da? mormăi bănuitor pegasul.

— Dar am avut așa, o idee subită: poate că noi, oamenii, nu ne dăm seama că avem un cult pentru fecale, dar alte ființe inteligente, care au alte obiceiuri și alte tradiții, s-ar putea să ne judece altfel...

— Ideile tale subite sunt foarte interesante, zise Kostik, însă recunosc că nu le înțeleg aproape niciodată...

— Că să mă înțelegi, trebuie s-o iau de departe, de foarte departe...

— Cât de departe? rânji pegasul, convins că Taravik voia să spună că trebuia să înceapă cu lucruri petrecute cu multă vreme în urmă, dar că, așa cum îi era obiceiul, nu-și găsise cuvintele potrivite.

— Păi, zise Taravik, dacă mă gândesc bine, trebuie să fie cam vreo zece mii de leghe, adică dincolo de deșert, dincolo de munții dinspre răsăritul deșertului, dincolo de pădurile fără de sfârșit de după munții ăia... și după păduri urmează un pustiu cum nici nu-ți închipui că există... și după toate astea, care s-ar putea să fie la o distanță și mai mare de zece mii de leghe – că eu doar am străbătut distanța aia, n-am stat s-o măsor...

— Deci înțeleg că-i vorba de ceva din tinerețea ta aventuroasă, se hlizi pegasul.

— Mă bucur că ai priceput totul atât de iute, se bucură Taravik. De obicei înțelegi ceva mai greu, de-mi vine să-ți dau un pumn în cap, să-ți fac ordine în gânduri. Deci, după cum îți spuneam, după atâtea obstacole, ajungi în împărăția Botalang, cea mai mare împărăție din lume și cu atât de mulți locuitori, încât nu există un număr care să exprime mulțimea lor și, oricum, se spune că locuitorii din Botalang sunt mai mulți decât cei din restul lumii. Și, probabil că, dacă n-ar fi înconjurați de pustietăți greu de străbătut, ar fi cotropit tot restul omenirii.

— Și oamenii ăia au un cult al fecalelor? întrebă Kostik, lovit

subit de boala pegașilor, curiozitatea.

— Dacă or avea, eu nu am văzut nicio dovadă, îi strică bucuria Taravik. Însă mulțimea aceea de oameni are nevoie de mâncare, iar pământul e secătuit, pentru că nu-i lăsat să se odihnească. Așa că locuitorii de acolo se străduiesc să îngrașe pământul, folosind fecale omenești, care-s foarte prețuite pentru că au un efect de nebănuit!

— Ce interesant! exclamă Kostik. Însă, dacă-mi dai voie, nu mi se pare un lucru foarte ciudat, pentru că găsești locuri în care oamenii își folosesc propriile fecale ca îngrășământ mai aproape de noi, prin ținuturile bazozoilor sau ale tareținilor…

— Chiar așa! exclamă Taravik. Și mă mir că mi-am adus aminte de ceea ce am văzut cu foarte multă vreme în urmă, în ținuturi îndepărtate, când, după cum bine ai spus, am văzut asemenea lucruri în vecinătatea noastră…

— Dar, dacă ne gândim și mai bine, rânji încântat Kostik (fericit pentru că preluase controlul discuției, iar ideea aberantă cu care încercase să capteze atenția lui Taravik se dovedise plină de succes), dovezi despre folosirea fecalelor putem să vedem, în fiecare zi, chiar și în gospodăria jupânesei Marieța!

— Ce spui tu acolo? mârâi Taravik, devenind brusc suspicios.

— Păi, nu strânge ea găinațul de la păsări și bălegarul de la mine și de la celelalte animale și transformă toate fecalele alea în compost, cu care îngrașă pământul straturilor cu flori și cu legume?

Taravik rămase cu gura căscată – și rămase așa multă vreme. Era evident că spusele lui Kostik îl surprinseseră, adică adevărul acelor spuse era atât de evident, încât nu putea decât să-l recunoască, numai că nu se gândise niciodată că un asemenea adevăr putea fi posibil.

În cele din urmă, Taravik închise gura, se uită un moment spre cer, apoi mormăi:

— Măi, Kostik, chiar ești deștept! Sincer vorbind, toată povestea asta cu fecalele mi se păruse o aiureală, o poveste ca să mă fraierești, însă acum m-ai convins că ai dreptate. Dacă mă gândesc bine, de când oamenii cultivă pământul (adică și în cazul cerealelor, copacilor de tot felul, de la măslini la curmali, și tot felul de legume și zarzavaturi), au folosit întotdeauna balega tuturor animalelor ca să îngrașe pământul. Adică, dacă ne gândim bine, noi, oamenii – și alături de noi animalele ce trăiesc

lângă noi –, suntem niște mâncători de rahat! Știi, dragă Kostik, mă bucur că tu, în calitate de mâncător de iarbă, ești un mâncător de fecale mai mare decât mine. Ceea ce mi se pare corect, pentru că de aia îți merge gura mai bine decât mie, fiindcă mănânci mai mult rahat decât mine!

— Măi, Taravik, n-am înțeles niciodată de ce sunt prieten cu tine! Faci niște glume mitocănești și nu știi să te porți! Mă mir că Marieța te mai îndură! Și dacă mă gândesc bine…

În timp ce Kostik se pregătea să-i trântească o porcărie, iar Taravik își vârî mâna în sân, mângâindu-l pe frunte pe Botik, care răspunse încântat cu un tors subțirel, dar foarte melodios (gest care nu avea nimic inutil în sine, ci era menit să-i reamintească pegasului că nu trecuse mult timp de când se băligase în public), deci în timp ce cei doi buni prieteni se uitau încruntați unul la celălalt și se pregăteau să-și spună drăgălășenii, se pomeniră că îi întâmpină o voce nerăbdătoare:

— În sfârșit! Bine că ați terminat, că aveți treabă! Urgentă!

Taravik, care era mort de foame, dar, mai ales, de sete, apucă să mormăie:

— Vreau o bere rece…

— Dragule, o să primești zece beri reci și un urcior cu vin, plus un pui fript, dar acum avem treabă.

Botik fugi de la sânul lui Taravik și se duse lângă surorile lui (care, la rândul lor, stăteau în poala celor două fetițe).

Taravik oftă, se așeză pe-o brazdă și întrebă:

— Unde vrei să ne ducem și cui trebuie să-i luăm capul?

Marieța se liniști văzându-și soțul atât de ascultător, se așeză și ea pe brazda alăturată și începu să povestească:

— Ții minte că în primele zile de după venirea fiicelor noastre am încercat să le distrăm cu ce aveam prin casă?

— Sigur… răspunse Taravik, care nu avea o ținere de minte prea grozavă…

De fapt, dacă se gândea bine, trăsese un pui de somn…

— Și, la un moment dat, ne-am uitat prin cutia cu lucrurile aduse din Țara Hatti…

Kostik tresări și exclamă:

— De chestia asta îmi aduc aminte foarte bine!

Jupâneasa Marieța îl privi cercetător pe sub sprâncene:

— Ia spune, prietenul nostru cu o memorie perfectă, ce-ți aduci aminte?

— Într-un plic făcut dintr-o bucată de pânză de in se găseau șapte semințe negre, cu o formă ciudată, cumva răsucite, cumva rotunde…

— Bravo, pegasule!

— Însemnul de pe plic spunea că semințele ar avea legătură cu zeița Amareiw…

— Într-adevăr, exclamară Marieța și slujitoarele ei, nimic nu se compară cu memoria unui pegas! Însă, continuă jupâneasa, un pegas nu poate să știe decât ceea ce nu i-a fost ascuns. Așa că, dragă Kostik, n-ai de unde să știi ce s-a întâmplat cu semințele acelea.

Pegasul se uită uimit la femei, descoperind o situație cu care nu se mai întâlnise până atunci.

— Da, recunoscu el, nu știu ce s-a întâmplat în continuare cu semințele acelea ciudate. Dar asta nu înseamnă că nu mor de curiozitate să aflu.

— Povestește-i, Avarik, îl îndemnă Marieța pe bătrânel, iar acesta abia așteptase îndemnul (sau învoirea) pentru că începu să istorisească imediat, folosindu-și glasul istovit de vremuri:

— Cu vreo șaptezeci de ani în urmă, adică pe vremea tinereții mele, am fost trimis de maestrul meu din acele vremuri, ilustrul Bobulink, să învăț anumite secrete din valea Hatti, în legătură cu cultivarea anumitor soiuri de ceapă aromată, care îi plăceau foarte mult stăpânului de atunci al orașului nostru.

Bineînțeles că am aflat tot ce doream, mai ales că hattienii nu aveau nimic de ascuns și ne arătau tot ce doream să aflăm. Însă, dacă tot puteam să tragem cu ochiul la toate celea, nu ne-am ferit să aflăm și alte lucruri, nu numai despre ceapa aromată. Am descoperit că hattienii nu țineau secrete modurile în care produceau flori, fructe sau diferite plante pentru uzul sau plăcerea zeilor. Fiecare grădinar era în stare să satisfacă orice cerință a oricărui zeu, iar asta ajuta la echilibrul și armonia universului. Noi, cei veniți din Terimeea, am tras cu ochiul, dar nu ne-am băgat unde nu ne fierbea oala, pentru că hattienii nu-și ascundeau secretele, dar asta nu însemna că nu existau secrete și că era mai bine să nu-ți complici prea mult existența… Oricum, voiam să vă povestesc că, la un moment dat, am avut de-a face cu un grădinar mititel, care era preot al zeiței Amareiw. Și cu această ocazie am văzut cum arată florile dedicate zeiței. Mai mult, am aflat și cum se cultivă aceste flori

și ce trebuie făcut când le cultivi. Semințele se plantează și se udă cu apă fierbinte, apoi sunt ținute la umbră... e o poveste întreagă, complicată, dar mie mi-a plăcut la nebunie! Adică mă atrăsese ideea de a deveni și eu un mic preot-grădinar al lui Amareiw. Însă, continuă bătrânul după un moment de gândire, ca și cum s-ar fi întrebat dacă are rost să continue și ce efect va avea continuarea povestirii sale, lucrurile s-au complicat atunci când am descoperit că zeița hattiană exista și în Terimeea! Așa că am renunțat la ideea de a rămâne printre hattieni și m-am întors în Terimeea. Oricum, când am descoperit semințele din plic, mi-am amintit de vremurile tinereții și am decis să încerc să cultiv florile respective în țara noastră. Pentru că am vrut ca gestul meu să fie un omagiu adus zeiței care este echivalentul nostru al zeiței hattiene! Căci această zeiță este însăși Pelina! încheie cu o expresie dramatică bătrânul, iar efectul vorbelor sale fu cutremurător.

— Adică, întrebă Kostik, cu o profundă neîncredere, vreți să spuneți că avem aici, în grădina asta obișnuită, o jertfă, un omagiu – sau ce va fi fiind, căci mintea mea nu poate concepe o definiție corectă –, care trebuie înmânat de urgență zeiței înțelepciunii, o zeiță retrasă și pe care puțină lume o cunoaște și o înțelege?

— Da, oftă Marieța. Știm doar că avem două flori ciudate, înflorite, dacă poate fi vorba de înflorire într-un asemenea caz, o a treia gata să înflorească și două abia înmugurite. M-am trezit cu ciudățeniile astea după ce-ți plecat voi cu balega voastră, iar Avarik – lasă că o să plătească el pentru toate! — mi-a povestit abia după plecarea voastră în ce belea suntem cu toții!

— Și știe cineva cum trebuie înmânate florile astea zeiței? întrebă Taravik, de parcă ar fi căzut din cer.

— Dar cine din familia asta discută cu zeii? se miră Marieța. Eu, o biată grădinăreasă? Cine-i toată ziua invitat la temple și se îmbată cu preoții?

— Și ce vrei să fac? întrebă Taravik, convins că n-are ce să pățească din partea vreunei zeițe. Zi, bătrâne, că tu ne-ai băgat în belea! Există un mod de a acționa? Tu, Kostik, care ești deșteptul deștepților, ce scrie în cărțile tale? Ce trebuie să fac? Ce trebuie să zic?

Nimeni nu spuse nimic.

Taravik se enervă.

— Dați-mi florile alea nenorocite! răcni el, iar pisoii fugiră în fundul curții.

— Din câte îmi aduc aminte, zeiței nu i se oferă decât florile cu inflorescența completă, adică a treia trebuie să aștepte, îndrăzni să șoptească Avarik.

— Atunci înfășoară-le într-o foaie de biganț pe alea două și dă-le încoace până nu încep să fac fărâme tot ce-i în jur!

Cele două flori arătau atât de bizar, încât Taravik se potoli imediat. Erau alcătuite, parcă, dintr-o împletitură de funigei și cristal, cu o sclipire de culori pale, de-o minunăție imposibil de descris și care impresiona ochiul doar în trecere.

— Singurul obișnuit să discute cu zeii! mârâi încă o dată Taravik, dar Marieța se liniștise, pentru că se convinsese că soțul ei avea să-și ducă misiunea până la capăt. Ca de obicei. Tu ce faci acolo? se rățoi curierul spre bunul lui prieten. Tu nu ești obișnuit să discuți cu zeii? Că abia te-ai băligat în fața unuia!

Kostik nu înțelegea ce era cu toate nevricalele alea. Trebuiau date niște flori într-un templu. Mare lucru! Așa că se ridică liniștit.

— Nu mai da din mâini, îl domoli el pe Taravik, că o să rupi florile. În locul tău le-aș pune într-un coșuleț elegant, din crenguțe de transbilk...

Marieța prinse ideea din zbor, iar peste două minute Taravik mergea liniștit de stradă, cu coșulețul în mână și cu pegasul după el.

— Dacă ai scoate limba din gură, ai semăna cu un câine, se strădui Taravik să-i spună o amabilitate lui Kostik.

— Dragule, potolește-te că am ajuns în fața templului, îi șopti pegasul.

Taravik își ridică privirea. Trei trepte înalte, cioplite în piatră albă, păreau a despărți lumea pământească de cea a zeiței. La capătul treptelor, acolo unde începea semiîntunericul încăperilor rezervate lumii divine, stăteau două preotese îmbrăcate în veșminte de-un alb luminiscent, care îl priveau de sus pe Taravik. Îl priveau de sus cu oarecare dispreț, ca și cum s-ar fi întrebat dacă bărbatul ăla avea habar unde a nimerit.

Taravik nu era omul care să se sinchisească de-o privire, mai ales din partea unei femei, așa că decise să-și vadă de treabă, pentru că altfel avea să-i arunce Marieța o privire...

— Prearespectate slujitoare ale zeiței, își începu el discursul,

punând un genunchi pe treapta de jos a templului, am adus un modest omagiu pe care dorim să-l oferim întrupării înțelepciunii...

Kostik își spuse, mustind de invidie:

— De unde găsește individul ăsta fără educație și fără minte formulele astea de adresare care îi permit să aibă de-a face cu persoane care-i sunt superioare?

— Omule, se pare că nu știi unde ai nimerit! se răsti una dintre preotese. Aici nu au ce căuta bărbații! Strânge-ți catrafusele și șterge-o înainte să ne punem mintea cu tine!

Printre calitățile lui Taravik se numărau încăpățânarea și hotărârea de a duce lucrurile la bun sfârșit. Așa că nu se grăbi să se ridice și rămase locului, decis să se gândească un pic la ceea ce avea de făcut. Că dacă se întorcea acasă fără să-i dat florile zeiței, numai bine nu avea să-i fie...

Între timp, cea de-a doua preoteasă îi făcuse semn primeia să se potolească, iar aceasta, botoasă cât se poate, încetase bombănelile.

Taravik rămas în genunchi, auzi, din senin, un soi de muzică bizară – muzica sferelor cerești, ar fi spus cineva cu un alt nivel de cultură. Ridică privirea și descoperi că între cele două preotese se deschisese un soi de culoar ce se prelungea spre interiorul templului, un coridor ce părea că se întinde spre infinit. Pereții acelui coridor nu păreau alcătuiți din materie, ci dintr-un soi de vibrație ce îi deosebea de ceea ce era în jur...

La capătul acelui coridor ce exista fără a exista stătea zeița.

Nu putea fi altcineva.

Era o femeie ce impresiona nu atât prin dimensiuni, pentru că nu părea mai mare decât o femeie obișnuită. Dar cum puteai să-ți dai seama de dimensiunile obișnuite ale unei femei aflate la capătul unui coridor ce se termina în alt univers?

Avea pielea de-o albeață celestă, iar trăsăturile, ce arătau mai degrabă maturitate decât tinerețe, radiau echilibru, liniște, seninătate, răbdare, meditație și, în general, orice atribut care poate fi legat într-un fel de înțelepciune.

Zâmbetul ei convingea întregul univers că inteligența este izvorul vieții și că viața poate fi condusă cu bine numai de zeița care stăpânește inteligența.

Taravik, năpădit de senzații care îi erau străine, rămăsese pe treapta templului, neștiind prea bine ce să facă. Din spusele

Marieței, reținuse un singur lucru: trebuia să-i dea zeiței florile acelea ciudate. Așa că ridică un pic capul, îndrăznind să se uite cu coada ochiului spre destinatara darului.

Zeița îi văzu gestul – ce fel de zeiță ar fi fost de i-ar fi scăpat un asemenea amănunt –, zâmbi în felul ei fermecător, iar coridorul dintre cele două lumi se scurtă într-o fracțiune de secundă. Pelina ajunse în fața lui Taravik, care continua să stea respectuos în genunchi, se aplecă și-l sărută pe curier pe creștet.

Taravik simți, în clipa aceea, un sentiment de fericire indescriptibil. Avu impresia că i se deschiseseră izvoare către secretele universului, fără ca prin asta să fi fost năpădit de ambiții și dorințe. Aflase doar că în lume există lucruri minunate și că-i suficient să știi că există așa ceva.

Zeița făcu un semn, iar preotesele ei luară coșul din mâinile lui Taravik, care oftă ușurat. Femeile desfăcură foile ce înfășurau florile, Pelina luă câte una în fiecare mână, apoi se refugie imediat în capătul coridorului din alt univers. Acolo, florile se transformară în obiecte ce nu aveau nimic cu lumea pământeană, niște capodopere de armonii, culori inimaginabile privirilor omenești și, în același timp, generând muzici greu de identificat.

— Prietene Taravik, spuse zeița, tu și cu soața ta mi-ați făcut o mare, mare bucurie. Au trecut mulți ani de când n-am primit în acest lăcaș simboluri ale zeității mele. Însă în templul meu nu pot pătrunde decât femeile. De aceea, corect ar fi fost ca darul să-mi fi fost înmânat de jupâneasa Marieța. Dar florile erau pe cale să-și răspândească puterile irosindu-le inutil în lume, așa că intervenția ta, prietene Taravik, a fost bine-venită, și-ți mulțumesc din suflet. Îți rămân îndatorată.

Taravik, încântat că totul se terminase cu bine, atinse treapta templului cu fruntea.

— Să facem ordine deplină în lucruri, spuse Pelina cu voce calmă, plină de înțelepciune, iar apoi să ne vedem fiecare de treburile noastre. Dragă Taravik, după cum ți-am spus, credința mea are de-a face numai cu femeile. N-ai de ce să te superi, dar o să te rog să te întorci acasă și s-o trimiți aici pe jupâneasa Marieța. Grabnic. Am multe sarcini pentru ea. Să vină împreună cu pisicuța numită Tarene. Mulțumesc pentru flori, jupâne Taravik. N-o să te uit!

Taravik mai atinse o dată treapta templului cu fruntea, dar când ridică privirea, cele două preotese dispăruseră, iar ușa cea veche a clădirii era închisă.

Se lămuri că-și terminase treburile acolo, îi făcu semn lui Kostik s-o ia din loc și fugiră amândoi spre casă. Pătrunseră pe poartă de parcă ar fi fost mânați de furtună, iar Taravik se grăbi să dea raportul:

— Găsit zeiță, predat florile, Pelina mulțumit, pupat Taravik în creștet, ordonat jupâneasa Marieța să se prezinte grabnic – atenție, grabnic – în fața ei, împreună cu pisicuța Tarene. Nu cunosc motivul.

Marieța rămase cu gura căscată – era prima dată când era convocată de o zeiță –, dar nu apucă să spună ceva, pentru că pisicuța îi sări în brațe, miorlăind nerăbdătoare.

Așa că o luă spre poartă.

— Fusese vorba de niște bere rece… gemu Taravik, căruia i se uscase nu numai gura, ci și gâtlejul, după emoțiile unei zile pline de evenimente. Și ni se făgăduise și de mâncare…

Kostik nu așteptă vreun răspuns și făcu un gest pe care nu-l făcuse niciodată: luă pur și simplu o varză din coșul cu mărfuri pregătite pentru a doua zi de dimineață și începu s-o ronțăie. Servitoarele începură să mormăie, indignate, iar Taravik întrebă:

— Mi-e ce-mi dați? Tot o varză sau doar un castravete?

Aflată în drum spre poartă, Marieța făcu un semn cu mâna, iar servitoarele ei se puseră în mișcare.

Câteva se repeziră și scoaseră din fântâni urcioare cu bere cufundate în apa rece. Iar după zăngănitul din fântână, se părea că acolo mai erau și urcioare care-și așteptau rândul… Alte servitoare deschiseră în grabă capacul cuptorului, scoțând de acolo lipii fierbinți și, special pentru Taravik, un pui fript. Iar altele aduseră o iesle plină cu ierburi aromate și frunze dulci, așa cum le plac pegașilor.

Cei doi nu pierdură vremea și începură să se îndoape, că, vorba ceea, în zori plecau la drum și nu se știa dacă-i aștepta pe undeva vreo bere – caldă sau rece…

În timp ce bărbații făceau ceea ce le place lor cel mai mult, adică se îndopau și se bețiveau (în ciuda opiniilor unor naivi necunoscători ai adevărurilor lumești), Marieța fugea de zor, dornică să-i dovedească zeiței că era demnă de încrederea acesteia.

Ajunse fără întârziere în fața templului, care părea pustiu, ca de obicei. Se opri în fața intrării, fără să știe ce să facă mai departe, dar în clipa aceea porțile se deschiseră, iar din spatele lor izbucni o lumină ciudată, de culoarea razelor de lună, dar de puterea soarelui de primăvară.

Marieța se simți atrasă de lumina aceea, care o chema fără cuvinte. Pisoiul ghemuit lângă gâtul ei, un ghemotoc de căldură moale, îi transmise o încredere neașteptată și o făcu să pășească fără teamă către izvorul de lumină. Pătrunse în ciudățenia sidefie ce părea a avea o densitate materială, în ciuda faptului că puteai trece prin ea, făcându-și loc cu trupul. Simți că niște brațe puternice, dar moi – brațe de femei obișnuite să trebăluiască, nu să lenevească –, o prinseră cu grijă și o îndrumară prin sidefiul ce începuse să se dilueze într-o substanță mai puțin materială…

…apoi, brusc, cu un pocnet bizar, lumina ciudată și aspectul nepământean al celor din jur dispărură subit, iar Marieța se pomeni într-o sală – ei, nu chiar una modestă, dar obișnuită.

Totul deveni de-un alb pur, iar Marieța își dădu seama că doamna care stătea pe jilțul de alabastru, flancată de două preotese, era însăși zeița. Se prăbuși în genunchi, cuprinsă de adorație. Momentul acela, copleșit de religiozitate, fu risipit de Tarene, care sări de pe umărul stăpânei sale și se duse, alergând și săltând, către rochia zeiței. Se cățără în poala acesteia, cu viteza și îndemânarea tipice pisicilor, apoi se instală acolo și începu să toarcă.

Pelina începu să râdă.

— Cred că-i cazul să renunțăm la formalități. Știi cine sunt, iar eu știu cine ești, jupâneasă Mariela. Soarta a făcut să nu se întâlnim până acum, deși avem multe interese comune. În primul rând, am nevoie de florile mele – și ești singura care le-ai cultivat vreodată în partea asta a lumii.

— Poruncește, puternică zeiță, gemu Marieța, care era convinsă că delirează.

Zeița și însoțitoarele chicotiră, iar Marieța se pomeni așezată pe o sofa comodă, aflată în fața altor trei sofale la fel de comode. Asista la o reuniune a unor doamne din lumea bună, care o tratau ca pe o egală!

Și, ca să fie convinsă de acest tratament, una dintre preotese îi întinse o farfurie plină cu dulciuri, invitând-o să se servească.

Parcă într-un vis, Marieța luă o bucată de aluat înmiresmat și o vârî în gură. Vâltoarea copleșitoare a simțurilor care fu declanșată imediat îi umplu ochii de lacrimi.

Zeița întinse mâna, totul se potoli, iar cele patru femei pălăvrăgiră un timp, ca niște vechi prietene.

— Deci din consiliul înțelepciunii fac parte, după cum este normal, numai femei, îi explica Pelina Marieței. Totuși, din considerente care țin de organizarea administrativă a cetății, primarul este membru de drept al consiliului acestui oraș. Asta nu înseamnă că are drepturi depline, pur și simplu ne informează despre ce se întâmplă, iar noi îl sfătuim cum e mai bine să acționeze.

— Și eu... ce caut în acest consiliu? întrebă speriată Marieța. Nu-s deloc înțeleaptă și nu mă pricep decât să cultiv niște legume și niște flori...

— Păi, cu asta vei începe, o liniști zeița. Mi-ai adus cele două flori, care îmi sporesc puterile. Datoria ta e să ai grijă să primesc în fiecare săptămână câte două flori – nici nu-ți dai seama ce efecte benefice vor avea asupra cetății!

Marieța, biata de ea, nici nu îndrăznea să respire. Nu-i lucru simplu să te trezești amestecat în planurile nemuritorilor!

— În acest moment, în grădina ta există o plantă aproape gata să înflorească și două abia îmbobocite. Vei lăsa planta aflată în faza mai avansată să înflorească și veți aduna, tu sau grădinarul tău, semințele. Celelalte două plante vor fi lăsate să înflorească în liniște, iar florile îmi vor fi aduse mie. Adică trebuie să primesc în fiecare săptămână câte două flori. Din semințele strânse, vei avea întotdeauna două plante gata să înflorească – așa o să-mi primesc florile aducătoare de puteri și cel puțin una pregătită să ne dea semințe. Ai înțeles?

— Da, mărită Pelina. Două flori săptămânal, de înmânat chiar zeiței, și plante care să ne asigure oricând semințe!

— Bravo, Marieța! Mâine-dimineață, după ce-ți termini treburile în grădină și în piață, te așteptăm aici. Nu ținem ședințe speciale. Ne adunăm pentru scurt timp, încercăm și găsim soluții folositoare tuturor... Vino alături de noi și vei învăța multe...

Zeița o sărută pe frunte, apoi lumina sidefie umplu din nou încăperea.

Marieța se trezi în fața templului, cu pisoiul torcându-i pe

umăr.

Nu era convinsă că avusese de-a face cu ceva real.

Rămăsese cu ideea că avea de făcut ceva în legătură cu niște flori – ceva foarte important.

Și avea să facă exact așa cum i se spusese.

6

Taravik dormea pe spate, cu brațele întinse în lateral, ca și cum ar fi fost răstignit. Sforăia în stilul lui caracteristic, de se zguduia căsuța. Însă locatarii bojdeucii erau atât de obosiți, încât nu le păsa de trombonul lui Taravik.

Marieța dormea cu capul pe umărul lui Taravik, iar sforăitul ei părea delicat și muzical, în comparație cu intonațiile războinice ale soțului ei.

Fetițele stăteau întinse deasupra lor, cu capul pe pieptul Marieței și cu picioarele pe burta lui Taravik, respirând ușor, ca un început de adiere din zori.

Iar deasupra tuturor, întinși peste piepturile subțirele ale copilelor, torceau încetișor și liniștitor pisoii, ce păreau a aduce prin prezența lor liniște și pace.

Totul se desfășură un timp după acest canon ce părea imposibil de modificat, apoi avu loc o transformare pe cât de bruscă, pe atât de subită: Taravik se puse în mișcare!

Nu se știe ce-l trezise, probabil mecanismul vreunui ceas intern pe care, probabil, nici el nu știa să-l controleze.

Oricum, curierul se mișcă precum umbra unei umbre, se extrase de sub cei cățărați pe trupul său fără să-l deranjeze pe vreunul și lăsându-i să-și continue somnul netulburați.

Cu mișcări experte, Taravik își scoase de sub pernă și de sub pat armele – fără de care nu-și imagina existența – și, simțindu-se un bărbat întreg, se strecură afară din căsuță.

Acolo îl aștepta Kostik, care, trezit probabil de un ceas intern identic și bine reglat după cel al lui Taravik, pregătindu-se de un drum lung, făcea ceea ce trebuia făcut într-o asemenea împrejurare: se adăpa din plin.

Cei doi, umbre printre umbre, se strecurară pe poartă, traseră zăvorul în urma lor și porniră pe străduțele pustii, fără să facă niciun zgomot.

În timp ce mergeau, Taravik își puse noua sa cămașă din zale,

un cadou din partea Marieței, atât de frumos încât nu se îndurase să-l refuze. Cămășile din zale turibunde erau făcute dintr-un aliaj necunoscut în restul lumii, aliaj ce avea culoarea verde și era foarte rezistent la orice fel de lovituri (cu lancea, săgeata, sabia sau alte arme tăioase sau ascuțite). Sigur că o asemenea cămașă era foarte scumpă, iar Taravik, zgârcit de felul lui, făcuse un tărăboi cumplit (chiar dacă în sinea lui fusese încântat de cadou), însă Marieța îi explicase că au bani suficienți pentru o asemenea cheltuială, că oricum cămașa din zale cea verde e o investiție bună pentru că o să-l apere mult mai bine decât salteaua din lână (pe care oricum o dăruise unor cerșetori, pentru că era atât de hărtănită că nu mai putea fi cârpită) și încheiase discuția propunându-i să-i cumpere și un coif potrivit, tot din metal verde, dar cu panaș roșu.

Bineînțeles că, așa cum se așteptase jupâneasa, Taravik n-ar fi renunțat la coiful lui imens din bronz, în formă de găleată, pentru nimic în lume, iar ideea de a umbla prin pustiu cu un coif fistichiu și cu panaș strident colorat i se părea o insultă adusă întregii bresle a curierilor.

Așa că se mulțumiseră amândoi cu cămașa din zale (mai ales că Taravik era foarte conștient de avantajele acesteia) și acum prietenul nostru o trase peste cap, își prinse casca imensă din bronz în curele, aruncă peste cămașa din zale o mantie neagră și încălecă. Kostik își continuă drumul cu pași de catifea și, cât ai zice „butoiaș cu bere”, se pomeniră în fața porții, unde garda de noapte aprindea niște făclii, dând semnalul că se apropia momentul în care se va permite intrarea în cetate. Curierul se salută cu străjerii – erau cunoștințe vechi, iar Taravik era unul dintre clienții lor frecvenți.

Cei doi prieteni trecură dincolo de ziduri, iar umbrele deșertului se întinseră după ei, ca și cum ar fi vrut să-i cuprindă în îmbrățișarea lor sau să le destăinuie ceea ce ascunseseră de ceilalți.

Taravik era obișnuit cu o astfel de comportare a pustiului și i se părea normală față de cei care, într-un fel, făceau parte din el.

Apoi, după sfârșitul efuziunilor inițiale, umbrele pustiului redeveniră ceva mai discrete, se împărțiră în fragmente mai mult sau mai puțin distincte, cu înțelesuri aparte sau, pur și simplu, fără niciun înțeles.

Kostik se opri, așteptând îndrumare din partea călărețului său. Însă nici Taravik nu știa încotro s-o ia. Așteptă, ascultând liniștea pustiului.

Apoi o umbră desprinsă dintre umbre, fără a înceta să rămână o umbră, șopti:

— Bună dimineața, jupâne Taravik. Ai fost punctual la întâlnire…

— Punctualitatea este caracteristica de bază a curierilor, zâmbi beznei Taravik. Ce fel de curier ar fi acela care n-ar duce coletele acolo și în momentul în care le așteaptă clienții?

— Adevăr ai grăit, îi răspunse bezna, iar după glas se vedea că vorbitorul zâmbea. Eu sunt Tarebodin și am fost însărcinat de mai-marii mei să conduc aspectele vizibile ale acestei expediții, pentru că sunt convins că îți dai seama că întreaga poveste e complicată și implică forțe ce nu doresc să fie cunoscute.

— Da, da, răspunse cu glas înțelept Taravik. Oi fi eu doar un curier, dar sunt în stare să-mi dau seama de subtilitățile vieții.

— Foarte bine. Am înțeles că nu s-a discutat tariful serviciilor ce ne vor fi aduse…

— Asta e cea mai simplă dintre probleme, râse Taravik. Eu am tarif fix: cincisprezece bănuți pe zi.

Tarebodin râse cu un râs răgușit.

— Cincisprezece bănuți pentru soarta lumii? Modest tarif, jupâne curier! Însă dacă planurile noastre vor reuși, răsplata va fi pe măsură. Iar de nu vor reuși, cincisprezece bănuți chiar nu vor mai conta.

— Din punctul meu de vedere, spuse cu glas limpede Taravik, avem de-a face cu o misiune foarte simplă: trebuie să vă conduc într-un loc de lângă mormântul lui Blokan și acolo să ascult anumite indicații – la care nu am acces acum – ca să vă îndrum spre un anumit mormânt al unui mare rege și vrăjitor. Și cu asta treaba mea se va încheia.

— Ați auzit, se adresă Tarebodin umbrelor din jur. Locul pe care îl căutăm e în jurul unor ruine cunoscute drept mormântul lui Blokan. La momentul potrivit ne vom întâlni acolo.

Deasupra orizontului se ivise o geană de lumină și Taravik văzu că umbrele ce se mișcaseră în jur erau călăreți înveșmântați în pelerine de culoare închisă.

— Vedeți? le spuse curierul. Ăla e drumul către mormântul lui Blokan. După cum puteți observa foarte ușor, el e în stare bună,

e circulat, deci se poate ajunge ușor la destinație…

— Ce bine ar fi dacă lucrurile ar fi atât de simple, râse Tarebodin. Nu, drumul nu mai e atât de simplu și de lipsit de pericole pe cât crezi, prietene Taravik.

Așa că într-o primă fază ne vom împrăștia în diferite direcții, conform unui plan în urma căruia ne vom întâlni cu toți prietenii noștri și, în același timp, vom evita orice confruntare cu dușmanii. Nu-ți fie frică, pierderea de vreme îți va fi plătită.

Taravik se mulțumi să ridice din umeri.

Tarebodin călărea în fruntea unei mici coloane de indivizi în pelerine negre. Taravik mergea alături de el, în stânga, fără să se amestece în discuțiile dintre angajatorul său și subalternii care tot veneau din partea dreaptă, primeau ordine și se grăbeau să le transmită diferitelor grupe de călăreți ce se iveau în apropiere.

Între timp, pustiul nu mai era pustiu, devenise un vălmășag de indivizi ce se agitau, dar care căutau să se organizeze, să se poziționeze în cadrul unor ierarhii, în cadrul unor structuri, adică în deșert începea să apară o armată, nu o adunătură de aventurieri din pustietăți.

Taravik se pomeni că în spatele său, de fapt, în spatele lui Tarebodin, călăreții se grupau în escadroane sau centurii sau cum le vor fi zicând în limba sau în limbajul armatei din care făceau parte. În ciuda aparentului haos anterior, armata aceea își cunoștea rostul și fiecare călăreț își cunoștea locul. Nu fusese niciun moment vorba doar de o excursie până la mormântul lui Blokan. Nu, lucrurile nu erau atât de simple. În ce belea ai intrat de data asta, Taravik? rămase gânditor și tăcut, cu atât mai mult, cu cât și călărețul de lângă el părea cufundat în gânduri mai mult sau mai puțin sumbre.

Între timp, armata de călăreți în pelerine negre se aliniase în spatele conducătorului ei.

O aliniere perfectă. Mai mult din spirit de frondă, Kostik rămăsese într-o parte, părând cam șleampăt și lipsit de spirit militar.

Armata avea, probabil, un anumit plan de deplasare, pe care însă Taravik nu-l înțelegea. Curierul se mulțumea să rămână în apropierea angajatorului său, în timp ce trupele o luau prin văi înguste sau prin întinsuri largi. Călăreții goneau sau făceau popasuri îndelungate, așteptând doar ei știau ce.

Trecuseră vreo patru zile, iar armia nu se apropiase niciun pic de mormântul lui Blokan. Taravik se întreba ce avea să se întâmple în continuare, pentru că avea impresia că nu avea nimeni nevoie de el.

La un moment dat, Tarebodin începu să fredoneze o melodie. Fredonatul acela păruse un gest fără intenții deosebite.

Dar atrase atenția celor din urma sa.

Pentru că și alți călăreți reluară melodia.

Se vedea că o cunoșteau cu toții.

Se vedea că le plăcea.

Se vedea că le spunea ceva.

În câteva minute, întreaga armată cânta de zor melodia aceea simplă, exagerat de simplă chiar. O cânta cu entuziasm, cu patimă chiar.

Kostik observă, cu o mirare de nedescris, că și Taravik (cu toată lipsa lui de simț muzical) cânta de zor. Fiindcă melodia aceea era alcătuită doar din câteva note simple – era mai degrabă sublinierea unui ritm, nu a unei muzici – și putea fi redată de oricine avea bunăvoință. Decise să nu-și întrerupă prietenul și să-i ceară explicații mai târziu.

Însă ceea ce îl uimi cel mai mult fu faptul că nu numai soldații păreau obișnuiți cu muzica aceea – o muzică de luptă, bineînțeles, pentru că o muzică obișnuită, pentru oameni obișnuiți, nu putea să aibă accentul acela nebunesc și înspăimântător –, ci și caii călăreților.

În prima fază, pegasul nu-și dăduse seama ce i se păruse straniu.

Apoi înțelesese că, fără a fi conduși în mod special, ci în baza unui dresaj bine făcut cu multă vreme înainte, poate cu mulți ani în urmă, caii dansau singuri pe melodia aceea sălbatică ce părea instigatoare la crimă.

Caii făceau patru pași înainte, un pas la dreapta, patru pași înainte, un pas la stânga și tot așa, într-un ritm ce devenea tot mai nebunesc, odată cu răcnetul tot mai puțin muzical al cântăreților. Și totul într-o potrivire perfectă a mișcărilor, a muzicii și a atmosferei nebunești în sine.

Apoi, într-un moment de, să-i zicem extaz, Tarebodin scoase spada și o ridică spre cer.

Întreaga armată, inclusiv Taravik, îi imită gestul.

Kostik înțelese că în starea aceea de delir, armata și-ar fi

urmat conducătorul și ar fi atacat fără nicio reținere orice dușman, indiferent de puterea, numărul și armamentul acestuia.

Însă în fața lui Tarebodin nu exista decât întinderea pustie, iar conducătorul armatei râse încântat de spectacolul pe care-l realizase.

Soldații săi îl urmară, iar ordinea aceea înspăimântătoare se spulberă de la sine, soldații începură să glumească, să mănânce, să-și vadă de treburile obișnuite.

— Ce-a fost asta? întrebă pegasul, care reușise să-și revină cu multă greutate.

Văzuse multe în viața lui îndelungată și petrecută mai mult pe drumuri, auzise multe în acest răstimp, dar în ultima vreme descoperea tot mai multe lucruri a căror existență n-o bănuise.

— Cântecul de luptă al doronilor, îi răspunse Taravik, zâmbind stânjenit.

— Și ce treabă au oamenii ăștia cu cântecul de luptă al doronilor? întrebă exasperat Kostik. Ce treabă ai tu cu cântecul ăsta?

— Cum să-ți explic... Ți-am mai povestit despre tinerețea mea aventuroasă...

— Măi, Taravik, și eu am avut o tinerețe aventuroasă, multă lume a avut o tinerețe aventuroasă, dar am impresia că tu ai cam exagerat!

— Dragule, asta mi-a fost viața. Dar acum te-ai convins că m-am potolit, că de-aia ne înțelegem noi atât de bine.

— N-am priceput nimic din ce-au cântat indivizii ăștia...

— Nici nu cred că aveai ceva de priceput. E un text preluat din vechime, de la un popor care a dispărut de mult timp. E folosit pentru că e simplu și are un efect ciudat, te face să acționezi fără să mai stai și să judeci...

„Un efect hipnotic”, își spuse Kostik, care auzise cuvântul de curând și-și dorea să știe cât mai multe despre înțelesul lui.

— Și ce înseamnă cântecul ăsta, de-i face pe toți s-o ia razna? continuă să întrebe pegasul.

— Aș putea să-ți fac o traducere, răspunse stânjenit Taravik, dar înțelesul nu va fi prea exact. Cântecul ăsta nu are un înțeles precis, e mai mult o senzație... multe vorbe nu le înțeleg prea bine... nu știu cum să-ți explic asta, tu ești specialistul, rânji el nesigur.

— Păi, nu-i nicio problemă, spune așa cum pricepi tu și o să

vedem ce iese, că așa, dacă nu-mi spui nimic, nu înțeleg nimic. Sper că, ajutat de tine, o să înțeleg câte ceva…

— Bine, mormăi Taravik, dar să nu mă pui să cânt. O să-ți traduc versurile, atât cât o să pot, și cu asta basta.

Kostik se cutremură. Nu se gândise să asculte un concert interpretat de Taravik.

— Hai, dă-i drumul, nu mă mai fierbe!

Taravik trase aer în piept și începu:

Așa facem noi
Mergem la război
Și venim înapoi
Să facem copii noi
Care să meargă la război
Să lupte ca și noi,
Să ucidă fără încetare
Cu multă îndemânare.
Neveste, faceți copii!
Să-i învățăm să lupte la război
La fel sau mai bine decât noi…
Ucideți, Ucideți fără milă!

Versurile continuau în același fel, instigând la ucidere, iar Kostik se simți copleșit, cât era el de erbivor, de un sentiment de agresivitate pe care nu-l mai experimentase niciodată. Se cutremură, încercând să se scuture de o asemenea senzație, și-l întrebă pe Taravik:

— Și cine sunt doronii ăștia, despre care eu n-am auzit niciodată nimic, dar o grămadă de războinici din tot felul de triburi din pustiu le cunosc cântecul de luptă și le învață ritualul de pornit la bătălie?

— Din câte se spune, doronii ar fi apărut pe Pământurile Roșii: sincer vorbind, nimeni nu știe cu precizie unde sunt Pământurile astea, dar așa se spune, că acolo ar fi apărut. N-au avut niciodată o țară a lor și au luptat întotdeauna pentru alții. Au fost aliați credincioși și și-au respectat cu strictețe angajamentele. În schimbul ajutorului lor, cereau să li se împrumute terenuri – pentru o generație sau două, ca să-și crească o nouă serie de luptători, apoi părăseau zona și apăreau în cu totul alt colț al lumii, unde o luau de la început. Nu refuzau

niciodată înrolarea temporară în rândurile lor a celor care doreau să participe la războaiele lor, de aceea sunt atât de mulți care știu câte ceva despre obiceiurile lor de luptă. Acum se zice că ar fi încheiat o alianță importantă cu marele Imperiu Verde…

— Păi, ăsta e dincolo de Marea cea Mare…

— E posibil, dragul meu…

Și, în timp ce vorbeau, se țineau după Tarebodin, care discuta cu călăreții ce-l secundau. În jurul lor era o vânzoleală teribilă, oamenii veneau și plecau din toate părțile, fără niciun fel de logică aparentă, însă într-un soi de liniște naturală.

Apoi lucrurile se învârtejiră brusc și, după cum se părea, fără explicație.

Călăreții începură să fugă în toate părțile, să urle disperați, să tragă cu arcurile în toate direcțiile, inclusiv în sus, ca și cum întreaga armată ar fi fost atacată din senin de un dușman necunoscut și neașteptat.

Kostik și Taravik își încetară discuția pașnică și instructivă și încercară să se lămurească. Văzură că pe deasupra călăreților plutea o umbră mare, neagră, în care cei de jos trăgeau de zor cu arcurile.

Se părea că o nimeriseră, pentru că umbra își frânse zborul planat și se prăbuși peste deșert, aruncând cai și călăreți în toate părțile. Oamenii se strânseră în jurul făpturii picate peste ei din cer, cu armele pregătite, gata să năvălească peste ea. Făptura respectivă – evident, o zburătoare imensă – dădea din aripi, din coadă și din picioare, împrăștiind praf în jur și făcând prăpăd printre oamenii și animalele care se apropiaseră prea mult.

Lui Taravik îi fu suficientă o privire pentru a-și da seama cu cine avea de-a face, așa că răcni din toate puterile:

— Ce faceți, nenorociților? Vreți să Ucideți animalul favorit al Negrului Khator?

Pentru că lighioana căzută din cer era chiar Mosolik, balaurlătorul, favoritul zeului care urma să le spună secretului lui Inutomeh.

Toată lumea se opri, cu excepția balaurului, care se zbătea de zor și mugea de durere, având în vedere că se pricopsise cu o săgeată în cerul gurii.

— Tu eșhi, Taravik? Ahută-mă, că moh! Sunt rănith de moarte și mă sufoc!

— După cum îi place să stea cu gura căscată după toate prostiile, nu-i de mirare că se pomenește cu săgeți în cele mai nepotrivite locuri, mârâi Taravik. Stai locului, bezmeticule, până nu te mai calcă cineva pe coadă! Și cască bine botul!

Mosolik se supuse, iar Taravik își propti sandaua de colții din față ai balaurului, apucă săgeata lungă cu ambele mâini și smuci din răsputeri.

Săgeata ieși cu ușurință – nu pătrunsese prea adânc în țesutul puțin cărnos al cerului gurii lui Mosolik –, balaurul își trecu limba peste rană și, în conformitate cu alcătuirea trupească a acestor lighioane, rana se închise imediat.

— Ce căutai pe aici? se minună Kostik. Tu ai alte treburi acum, n-ai ce hoinări prin pustietăți…

— Păi, vă căutam pe voi…

— De ce? deveniră brusc îngrijorați cei doi prieteni. S-a întâmplat ceva? Te-a trimis zeul după noi?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi liniști Mosolik. Aveți răbdare, vă povestesc îndată totul.

Apoi balaurul își îndreptă atenția spre un cal mort din apropierea sa, un cal cu gâtul frânt din cauza prăbușirii imensei fiare zburătoare peste el.

— Pot să mănânc eu calul ăsta? îl întrebă el pe călărețul care stătea alături, pe o dună de nisip.

— N-ai decât. Ce vrei să fac cu hoitul ăsta aici, în pustiu?

Mosolik nu așteptă o a doua invitație. Deschise o gură imensă și înghiți calul cu totul.

— Aș fi preferat să-mi fi lăsat șaua și harnașamentele, oftă proprietarul răposatului animal.

— Nicio problemă, replică Mosolik, care se zgudui un pic, apoi scuipă la picioarele soldatului șaua, frâiele, zurgălăii, podoabele și restul obiectelor care, probabil, îi erau necesare acestuia.

Apoi scuipă și niște potcoave.

— Presupun că mai pot fi folosite. Copitele nu ți le dau, că-s foarte gustoase. E în regulă?

— Da, oftă soldatul.

— Bine. Mulțumesc pentru cină.

— Acum ai de gând să ne spui ce cauți aici? se răsti Taravik.

— Așteaptă să-mi diger mâncarea… mormăi balaurul și adormi de îndată.

Cum ordinea de marș se făcuse praf, Tarebodin dădu ordin să

se întindă tabăra, iar armata să se pregătească de popas. Animalele rănite fură sacrificate, iar din cele moarte fură extrase bucățile de carne ce puteau fi folosite acolo, în pustietatea cu slabe resurse de hrană. Resturile – o mulțime de picioare, copite, căpățâni și alte bucăți puțin apetisante pentru oameni – fură îngrămădite lângă botul lui Mosolik.

Balaurul dormea într-un mod ciudat: nu scotea niciun sunet, de parcă ar fi fost făcut din lemn. Taravik nu-și amintea dacă așa dormea Mosolik de obicei sau dacă asta era o stare aparte. Oricum, la un moment dat balaurul simți mirosul resturilor de carne de lângă botul lui, se trezi brusc, hăpăi ca un disperat toate oasele și pieile acelea, apoi dădu din aripi de trei ori, vârând spaima în cei din jur, după care șopti:

— E cazul să ne vedem de treburi…

— Ce cauți aici? se răsti Taravik, exasperat și îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. M-a rugat jupâneasa Marieța să văd ce-i cu voi. Și, zburând pe deasupra armatei, v-am văzut și am vrut să discut cu voi, ca să știu ce noutăți să transmit acasă. Numai că fricoșii ăia au început să tragă în mine, iar unul m-a nimerit…

— De unde și până unde te-a rugat pe tine Marieța să ne urmărești prin pustiu și să-i spui cum ne merge? Când a mai făcut ea asta?

— Păi, e o aventură întreagă și, dacă aveți răbdare, o să v-o povestesc pe îndelete, că nimeni n-are altă treabă…

— Spune, Mosolik, oftă pegasul, mai ales că povestești atât de frumos…

— Cred că v-am mai spus și altă dată, zeul mă încurajează să fac exerciții și să mă pregătesc pentru momentul apropiat în care o să mă întorc în munții mei…

Kostik și Taravik schimbară priviri pline de interes.

— Așa că părăsesc deseori templul zeului în timpul nopții și zbor pe deasupra pustiului, ca să-mi antrenez aripile pentru deplasări pe distanțe lungi…

Balaurul tăcu o vreme, apoi adăugă:

— Însă nu mă antrenez numai pentru zbor. Profit de orele în care orașul este pustiu, orele în care toată lumea doarme, ca să străbat străzile fără să încurc pe nimeni. Orașul în sine e încântător, dar ziua e aglomerat ca să te poți plimba prin el.

Noaptea e altceva…

Balaurul urlător se gândi un timp, căutându-și cuvintele:

— Sunt multe diferențe. Nu-i vorba numai de aglomerație și de înghesuială. Cea mai mare deosebire constă în praf. Voi nu vă dați seama ce înseamnă praful. În munți și în deșert, solul este pietros, mergi de pe o piatră pe alta, de pe o stâncă pe alta. În oraș, pe străzi se strânge praf, ulițele sunt acoperite de un strat moale, în care ți se cufundă picioarele, gâdilându-ți tălpile… E o plăcere să te plimbi prin moliciunea aceea…

Mosolik tăcu din nou, zâmbi și-și reluă povestea:

— După ce tot orașul adoarme, zbor din vârful templului și merg prin piețele pustii, mă plimb pe străzile ce mi-au rămas numai mie… Știți, e un oraș mare, în care o făptură mare ca mine se poate distra liniștită, fără să deranjeze pe nimeni. La ora aceea, lumea doarme, nu mă vede nimeni. Eu merg și privesc peste garduri, mă uit în case și în curți și rareori întâlnesc vreo privire uimită sau speriată, deoarece oamenii dorm, iar dacă văd ceva, își imaginează că visează. Eu le zâmbesc liniștitor și, cu toate că-s urât de felul meu, după criteriile omenești, știu să mă comport astfel încât totul să fie bine și să nu provoc panică în noapte… Da, e frumos să te plimbi noaptea prin Terimeea…

— Bine, mormăi Taravik, plictisit de dulcegăriile destăinuite de balaur. Am înțeles. Te-ai plimbat prin orașul nostru. Și ce legătură are asta cu Marieța mea?

— Un pic de răbdare. Deci, după cum spuneam, mă plimbam ieri-noapte prin praful moale al orașului… și, la un moment dat, am auzit un zgomot…

— Ce fel de zgomot? se băgă în vorbă Kostik.

— Ca și cum niște animale mici ar fi încercat să se strecoare printre niște scânduri ce astupau o intrare într-o clădire, răspunse balaurul cu un calm molipsitor.

— Ce fel de animale mici? întrebă Taravik, mai mult din instinct.

— Două fetițe și un pisoi.

În clipa următoare, Taravik îl înhățase de gât pe Mosolik și-l strângea de zor.

— Ce fetițe? Ce pisoi?

— Pui și tu niște întrebări cu adevărat prostești! gâfâi balaurul. Sigur că-i vorba de fetițele Amira și Argira și de pisoiul

Karene! Iar dacă vrei să știi mai multe, potolește-te și lasă-mă să vorbesc!

În cele din urmă, mai ales după intervenția liniștitoare a lui Kostik, curierul reuși să afle că balaurul descoperise că fetițele pătrunseseră cumva într-o clădire veche, aparent pustie, deoarece fuseseră chemate acolo în timp ce dormeau de o entitate – o doamnă în vârstă cu pielea roșie, care le transmisese un mesaj în timpul visului, pentru că era prea istovită ca să fie auzită în timpul zilei. Puterile ei slăbite avuseseră efect doar asupra copilelor, pe care le chemase în vis și le atrăsese către sine. Acolo, în templul în ruine, le dăduse o scrisoare pentru mama lor, scrisoare care trebuia neapărat să ajungă la aceasta.

Fetițele, cu un curaj tipic inocenței, nu se speriaseră de ruinele în care fuseseră chemate, nu se speriaseră nici de statuia femeii cu piele roșie care le vorbise, ascultaseră cu atenție ce li se spusese, luaseră scrisoarea și plecaseră spre casă, hotărâte să predea mesajul mămicii lor.

Mosolik le văzuse în timp ce își făceau loc să iasă printre scândurile care blocaseră intrarea în clădire. În prima fază crezuse că-i vreun șoarece sau vreun iepure, adică o pradă, după care văzuse fetițele, pe care le mai întâlnise în câteva împrejurări. Așa că intră în vorbă cu ele și află ce căutau acolo. După ce le trase de limbă, în mod bizar, balaurii se înțeleg perfect cu fetițele, Mosolik se gândi la prietenia sa cu Taravik, la faptul că acesta îi salvase viața de mai multe ori și se oferi să le conducă copilele acasă, în siguranță.

Evident, fetițele, care se pare că obosiseră după cât hălăduiseră în noaptea aceea ca să ajungă în templu, abia așteptară să profite de invitație.

Se cățărară împreună cu pisicuța în capul balaurului, iar acesta le povesti o grămadă de aventuri ale sale, petrecute în locuri despre care fetele nu auziseră niciodată și, probabil, nici nu aveau să mai audă cândva sau de undeva.

Și astfel, încet, încet, mergând prin praful moale, Mosolik și fetițele ajunseră acasă, tocmai când Marieța era gata să facă o criză de isterie descoperind că fetele dispăruseră din pat.

În prima fază a întâlnirii dintre cele două forțe centripete, balaurul se alese cu o tigaie în cap. În a doua fază, fetele se pricopsiră cu câte o pereche de palme la fund. Apoi toți se

liniștiră, fetele înmânară scrisoarea, Marieța află că era din partea Terimei (și se mulțumi să păstreze pentru sine importanța acelui nume, zeiesc sau nu) și-și dădură seama că nu se întâmplase nimic rău.

Abia după aceea mămica îngrijorată îi mulțumi cum se cuvine binefăcătorului care-i salvase copiii de pe drumuri, îi oferi o pulpă de miel și un urcior cu vin… iar apoi Stătură un pic de vorbă, nu prea mult, pentru că zorii se pregăteau să se ridice și nimeni nu avea chef să vadă în drum o lighioană atât de frumoasă precum Mosolik.

În cele din urmă, musafirul decise să se întoarcă la templu, dar făgădui că atunci când va zbura pe deasupra pustietății, va mai arunca o privire să vadă dacă mai poate afla câte ceva despre soarta celor doi prieteni și colaboratori.

Asta a fost tot, încheie Mosolik, cu aerul că nu istorisise nimic ieșit din comun.

— Acum nu-mi rămâne decât să mă întorc în templu, ca să nu se îngrijoreze prea mult preoții și zeul, concluzionă balaurul, iar Taravik și Kostik nu putură decât să fie de acord cu el.

La urma urmei, din moment ce aflaseră ce doriseră, își călcară pe suflet și rugară lighioana zburătoare să transmită acasă că totul era bine…

Mosolik se ridică în văzduh, izbind puternic cu aripile, apoi se îndepărtă către locul în care trebuia să se afle Terimeea.

În urma lor, tovarășii de aventură ai lui Taravik deciseră să nu hălăduie mai departe și să-și întindă chiar în locul ăla tabăra pentru noapte, locul părând liniștit și lipsit de pericolele obișnuite ale deșerturilor semicâmpenești.

Așa că fiecare începu să-și pregătească merindele, să-și aprindă focul, să facă rând la izvor, adică să se ocupe de mulțimea de activități mărunte care trebuie să meargă șnur într-o tabără de luptă.

De obicei, asemenea activități se desfășoară instinctiv, fără să le controleze cineva de la cap la coadă, majoritatea lor fiind simple: cineva se ocupă de împărțit niște lipii oamenilor, niște grăunțe animalelor, activitate ce se desfășoară iute și fără multă bătaie de cap (spre deosebire de armatele numeroase de la câmpie).

Taravik și Kostik își găsiseră un loc liniștit, lângă niște stânci, un loc în care să fie feriți de curentul nopții. Mâncaseră și se

întrebaseră dacă aveau nevoie de foc sau dacă le era suficientă mantia mare, neagră, pe care s-o arunce peste amândoi, urmând să se încălzească unul pe celălalt. Până la urmă, mai mult din lene, renunțaseră la foc, mulțumindu-se să se înghesuie unul într-altul.

Se încălziseră destul de bine și se părea că întreaga tabără fusese cuprinsă de toropeală și de liniște, pentru că prietenii noștri moțăiau, împreună cu camarazii lor de arme…

…când, din senin, se făcură auzite urlete sălbatice, amenințătoare, îngrozitoare și care luau la goană nădejdile.

Taravik nu avu nevoie de alte informații ca să-și dea seama că fuseseră atacați de un dușman care îi pândise îndelung, până când găsise momentul potrivit.

De pe înălțimile din jur zburau săgeți ce îi loveau cu precizie pe camarazii lui Tarebodin, ba, mai mult, grupuri de călăreți în haine de culoare deschisă și cu legături galbene la cap năvăliră către grupurile strânse în vale, încercând să le dea lovitura de grație.

Cei cu veșminte negre se străduiau să se organizeze în timp ce luptau să-și apere viețile. Călăreții se grupau și se regrupau, fugeau și se strângeau după cum considerau că au șanse de a-și salva viața. Se grupau, străduindu-se să-și organizeze rezistența, iar din beznă soseau chiuind călăreți îmbrăcați în culori deschise sau închise, care se aruncau în luptă cu înfocare…

Iar Taravik încerca să-și dea seama alături de cine trebuia să lupte.

Dacă se lua numai după îmbrăcăminte, atunci echipa sa trebuia să fie cea care avea sarcina să interzică accesul la mormântul lui Blokan sau, cel puțin, să îngreuneze acel acces. Pe de altă parte, Taravik urma să-i îndrume pe fârtații săi astfel încât aceștia să găsească și să identifice rămășițele materiale și fizice (adică trupești, rămășițe de schelet, de sânge și alte resturi care să conțină substanța vitală a lui Inutomeh) care să pună capăt urmăririi de veacuri a fantomei, indiferent de păcatele ei.

Pe de altă parte, oamenii lui Tarabodin nu încercaseră niciodată să-și mintă partenerul și să ascundă că-l consideraseră cu puțin timp în urmă dușmanul lor. Așa că taberele fuseseră definite într-un mod echitabil, după cum considerau cu toții,

fiecare știa la ce putea să se aștepte și, după începutul violent al luptei, declanșat probabil de căderea neașteptată din cer a lui Mosolik și de accidentele tragice provocate de acesta, lucrurile nu mai continuaseră cu aceeași intensitate. Dar, după un început cu adevărat vijelios al luptei, povestea părea a nu mai fi ceea ce fusese (sau păruse a fi începutul bătăliei).

Ca urmare, lupta se potolise și, după toate aparențele, urma să se potolească de tot.

Mai mult ca sigur că șefii aveau să se retragă în locuri de apărare cunoscute doar de ei, de unde să-și reia acțiunile când avea să li se pară că a sosit momentul potrivit.

Unele grupuri de călăreți, indiferent de culoarea veșmintelor, își strângeau bagajele fără pic de jenă, convinse că nu au niciun fel de motive de rușine.

Ba chiar erau convinse că nu au motive să nu plece, din moment ce veneau în fața conducătorului grupului și-i explicau acestuia ce intenții au și făceau planuri împreună…

După un timp, fostul câmp de bătălie se transformă într-un teren pe care toată lumea se vânzolea de colo până colo.

Prietenii noștri considerară că-i mai loial să aștepte semnalul lui Tarebodin, care lăsase cea mai mare parte a credincioșilor să plece, dar îi ținuse pe cei mai apropiați lângă el. În spațiul rărit, vorbele se auzeau mult mai limpede indiferent dacă erau rostite de oamenii lui Tarebodin sau de aventurierii din diferite triburi, ai lui Zabadela.

La un moment dat, Kostik, cu auzul lui fin, prinse o scurtă discuție între Zabadela, șeful dușmanilor lor, și unul dintre adjuncții acestuia, un tip cu piele albă, ce părea a fi din vestul continentului – chiar semăna foarte mult cu un latgan.

— Eram convins că-l văzusem înainte, dar nu-mi aminteam în ce situație. Nu-mi dădeam seama că în înfățișarea pe care o avea acum îi lipsea ceva – și avea ceva nou, care înlocuia ceea ce îi lipsea acum.

— Zalele cele verzi și elegante atrag atenția asupra cuiva care deține arme noi și moderne. Nici nu te-ai gândi că individul a fost până de curând purtătorul unor resturi imunde, dar foarte eficiente. Probabil că a dat recent de bani sau a vrut să-și schimbe înfățișarea cam bătătoare la ochi sau i-a făcut cineva un cadou care să-l ajute în muncă…

— Oricum, zâmbi Zabadela, nimeni nu s-a gândit că sub

purtătorul cămășii de zale verzi se ascundea celebrul încasator de săgeți al saltelei din Țara Hatti. Și totuși, cum de ți-ai dat seama, când noi ceilalți nu am reușit?

— După coif, răspunse calm latganul Asinus. În anumite împrejurări, care chiar nu vă privesc, am tras cu arcul în coiful individului, iar coiful lui de bronz are o lucrătură unică, foarte specială, foarte veche și foarte solidă.

Râseră cu toții, fără răutate, pentru că asta era soarta aventurierilor ca ei, să aibă arme mai bune sau mai improvizate. Important era că se foloseau de ele.

— Să revenim la treburile noastre și să încercăm să le rezolvăm cât mai iute.

— Ce vrei să spui?

— Păi, individul e singurul care știe secretul mormântului. Dacă îl omorâți, nu mai există nimeni care să cunoască secretul respectiv, care, astfel, va rămâne secret, după cum vă doreați…

Kostik și Taravik se priviră îngrijorați.

— Cred că-i cazul s-o tulim de aici…

Între timp, latganul și Zabadela chemară ajutoare, apoi își căutară de zor niște arme pe măsura adversarilor pe care intenționau să-i omoare. Latganul găsi într-un morman un ciocan imens din piatră, cu vârf triunghiular. Zabadela alesese o măciucă cu șapte laturi, din bronz alb. Șeful tribului chemase doi frați, Miks și Niks, cu securi din piatră cioplită sumar. Mai veniseră Niconor, cu un ciocan dreptunghiular, și vreo cinci, șase luptători de rând, cu arme rudimentare, dar obișnuite prin zonele deșertice.

Cei doi văzură preparativele dușmanilor, iar Kostik șopti fără să-i mai pese dacă era auzit sau nu:

— Hai să fugim!

Nu mai fu vorba de nicio fugă. Oamenii lui Zabadela tăbărâră pe ei, având ca țintă principală coiful lui Taravik, pe care îl izbea fiecare cu ce avea.

La un moment dat, izbiturile se sincronizară, în ciuda loviturilor de sabie ale curierului și ale celor de copită ale pegasului, ce se împotriveau din răsputeri, și loviră cupola de bronz cu un zăngănit ce reuni întreaga putere de zdruncinare a forței atacatoare.

Din când în când, Taravik, care era un luptător iscusit, dădea câte o lovitură fericită și scotea din circulație luptători de mâna

a doua.

Un timp, prietenii noștri se bucurară de ajutorul unor camarazi de-ai lor, care traseră cu arcurile în dușmani, o chestie destul de eficientă.

Apoi lucrurile începură să se încurce.

În luptă se năpusti cu avânt deosebit, Tabbar, un individ drăguț și incredibil de frumos pentru meseria pe care o avea și care lupta cu o armă făurită dintr-un os din vechime, găsit într-un zăcământ de pietre foarte dure. Osul ăla se potrivise ca formă, căci altfel n-ar fi putut să-l cioplească. Se potrivise și-l luase ca atare, iar de atunci avusese o armă invincibilă!

Deci Tabbar izbise marginea coifului, iar marginea coifului se îndoise, ca și cum toată lumea vede bronz gros îndoindu-se pe stradă!

Și din îndoitură începuseră să iasă scântei…

Taravik realiză că se întâmpla ceva grav.

Se ridică în picioare.

În clipa aceea, latganul care părea că știe prea multe îi dădu o lovitură groaznică în țeastă cu ciocanul lui de piatră.

Taravik îl apucă de mâini, astfel încât să nu-l mai poată lovi încă o dată, și-l trânti cu toată puterea de o stâncă zgrunțuroasă și colțuroasă din apropiere.

Latganul fu strivit de stâncă, de sub trupul său începu să curgă sânge din belșug, dar toți ceilalți erau prea ocupați cu Taravik ca să se uite careva la camaradul lor.

De îndată ce coiful imens de bronz începuse să se îndoaie sub izbituri, ceata de viteji părea hotărâtă să-l dea gata pe Taravik laolaltă cu arma lui vrăjită. Se înghesuiau care mai de care să lovească, nespus de mânioși.

Cu timpul, curierul avea tot mai puțină vlagă să riposteze. Cât despre bidiviul lui, doar pielea rezistentă la arme îl împiedicase să fi fost sacrificat deja.

Într-o aglomerare de arme vechi, greu de imaginat și, cu certitudine, înzestrate cu puteri magice, succesiunea de lovituri curgea, pentru că nici atacatorii nu știau cât o să mai țină puterea armelor lor.

Așa că se grăbeau, se tot grăbeau…

Izbeau, izbeau din nou.

Se împingeau între ei, să fie cel potrivit la locul izbiturii.

Și, bineînțeles, nu avu succes cel deștept, ci cel plăcut privirii,

adică Tabbar cel arătos care plasă o lovitură într-un moment în care coiful era izbit simultan atât de două, trei ciocane din piatră, de măciuci din bronz și alte arme, din care, apucă pegasul să remarce, lipseau cu desăvârșire obiectele de fier.

Deci, în momentul întâmplător în care atâtea obiecte de lovire se abătură asupra unui singur obiect de apărare, acesta cedă, după cum era normal să se întâmple.

Coiful, ajuns la incandescență din cauza căldurii înmagazinate, explodă aruncând bucăți în toate părțile și provocând daune mai mari inamicilor prin distrugerea sa decât printr-o rezistență pasivă.

Două bucăți mai importante (de care atârnau inelele de prindere a coifului de umeri sau de brațe) se desprinseră din coif și căzură pe jos.

Taravik se aplecă, le luă, le vârî în traistă – toată lumea se întrebă cum de traista nu luă foc – și spuse, fără a se adresa nimănui anume:

— Mi-ați distrus bunătate de coif. Îmi sunteți datori cu un coif nou.

— Îți suntem datori, mârâi Zabadela, făcându-le semn oamenilor săi.

Aceștia, care lăsaseră armele pentru o clipă, se pregătiră să-l dea gata pe Taravik.

Într-un fel, zăbava lor era de înțeles, pentru că imaginea lui Taravik cel lipsit de coif era îngrozitoare. Explozia căștii încărcate de magie îi arsese părul și pielea capului și a feței, curierul arătând de parcă ar fi fost jupuit de viu.

Sângele îi curgea din zeci de răni pe care nu i le pansa nimeni. Oricum, dușmanii care îi înconjurau nu se gândeau să-i oblojească rănile groaznice, ci să-i dea lovitura de grație și să pună capăt conflictului.

Stând alături de prietenul lui și încercând să gândească limpede măcar câteva clipe, Kostik nu se putea împiedica să-și spună că, deși se împiedicase măcar de șapte ori pe zi în coiful cel vechi și urât, nu-și imaginase măcar o clipă că urâțenia aia gemea de magie. Și dacă și-ar fi imaginat, ce-ar fi făcut? Ar fi pupat coiful cel urât de fiecare dată când l-ar fi văzut?

I-ar fi adresat rugăciuni, fățiș sau pe furiș?

Oricum, coiful de bronz, cu magia lui, își făcuse datoria și-și apărase stăpânul – atât cât îl ținuseră puterile – și-l apărase

sacrificându-și existența. După sistemul de valori al pegasului, acesta era un lucru demn de admirație.

Însă situația în care se aflau el și Taravik era una diferită.

Erau înconjurați de dușmani care încercau să-l ucidă pe curier (l-ar fi ucis ei și pe pegas, dacă ar fi știut că un asemenea lucru e posibil), iar singurul combatant dintre ei – adică Taravik – era, practic, scos din luptă din pricina rănilor ce-i fuseseră provocate de explozia căștii.

Mintea plină de cunoștințe, dar nu prea analitică, a pegasului nu găsi decât o singură soluție și se grăbi să i-o transmită prietenului său:

— Să fugim!

Taravik, cu mintea încețoșată, recunoscu totuși cuvintele familiare care corespundeau celor mai multe dintre activitățile sale, și răspunse:

— Păi, tu o să fugi, totul e să mă scoți dintre ăștia!

— O să ne descurcăm, mormăi Kostik, care începu să-și facă planurile de luptă.

„Doi în dreapta, par cam greoi, ar fi o soluție s-o iau spre ei și să-i ocolesc, apoi să fug cât mă țin picioarele…

Numai că din spate vine un grup de arcași puși pe harță…”

În stânga era ceata principală a inamicilor.

„Chiar că ar fi o lovitură să treci prin mijlocul șefilor…”

Pofta de planuri a lui Kostik se întrerupse brusc când grupul condus de Zabadela porni la atac.

Fără să scoată vreun sunet, vreun îndemn, războinicii se puseră în mișcare într-un acord deplin.

Kostik își dădu seama ce-i aștepta și șopti:

— Fugim!

— Dă-i drumul!

În aceeași clipă, pegasul țâșni din loc ca un ogar, adică alergând cu pântecul lipit de pământ.

Taravik, care, în ciuda loviturilor primite în cap, rămăsese destul de lucid, iar în ceea ce privea vechile tradiții și obișnuințe de serviciu, nu pierduse chiar nimic din cele pe care le avea în memorie, identifică imediat locul unei eventuale întâlniri cu bidiviul lui și făcu un salt disperat, cu ultimele puteri, către locul respectiv.

Ajunse în locul propus, se prinse de coama pegasului și se întinse pe gâtul acestuia.

Bineînțeles, și dușmanii își dăduseră seama de intenția lor, iar locul de întâlnire fusese lovit – simultan cu încălecatul lui Taravik – de o mulțime de săgeți.

Efectul acestora fusese redus: cămașa de zale verzi a lui Taravik și pielea lui Kostik făcură față fără nicio dificultate unor asemenea intenții răuvoitoare.

Singura țintă care suferise din greu fusese căpățâna curierului caftangiu.

Urechile acestuia arătau ca niște verze zdrențuite, iar pielea de pe față, ca o tocătură cu care se jucaseră niște copii răi și fără minte, și fără prea multă imaginație.

Kostik alerga din răsputeri, alerga ogărește, lipit de pământ.

Fugea așa cum numai un pegas știe s-o facă. Sărea cu eleganță peste dune, peste stânci, peste râpe.

Însă oriunde fugea, dușmanii îl așteptau, pregătiți să-i doboare călărețul.

— Ehe, ce bună ar fi acum una din râpele noastre, oftă cu gura plină de sânge Taravik.

— Păi, dacă ar fi bună, nu-i nicio problemă, am găsit una. Însă mă întreb dacă avem vreo șansă să ieșim din râpa aia…

— Adică dacă sărim în râpă, murim. Iar dacă nu sărim, murim cu certitudine…

— Și ce propui?

— Să sărim.

— Atunci, facă-se voia zeilor. Să sărim.

Kostik făcu ceea ce nu făcuse niciodată: închise ochii și sări.

Taravik nu închise niciun ochi. Avea înaintea ochilor o înșiruire de pete fără niciun pic de sens și nu-i lipseau cheful sau puterea să încerce să le găsească un strop de înțeles.

Așa că pentru el saltul în gol nu însemnă nimic.

Oamenii lui Zabadela văzură că pegasul dispăru după o dună, calculară traiectoriile posibile și socotiră locul în care putea să apară curierul purtat de pegasul său…

…și așteptară.

…și așteptară.

Și așteptară până când frumușelul Tabbar – căci, lucru pe care nu-l știe toată lumea, frumușel nu înseamnă și prostuț – spuse:

— E ceva ciudat la mijloc. Trebuia să fi apărut de multă vreme. Mă duc să cercetez.

Și Tabbar se duse în spatele dunei. Cercetă un timp, apoi își strigă oamenii:

— Mungrunz! Glumbuz! Aduceți niște funii și niște făclii!

Veniră de îndată cu toții în jurul lui, nu numai servitorii pe care îi chemase.

Văzură că în piatra pustiului se deschidea o crăpătură îngustă și periculoasă, abruptă, cu margini netede, adică dacă ai fi căzut acolo, șansele de a ieși erau foarte reduse.

Undeva, în adâncime, curgea cu zgomot ce se auzea până la suprafață un șuvoi puternic de apă.

Deci, dacă nu-ți rupeai oasele căzând, atunci zeii aveau grijă de tine cu ajutorul apei.

Tabbar atârnă niște făclii până la suprafața torentului, dar nu văzu vreun semn că ar fi scăpat cineva sau ceva.

Atunci unul dintre vânătorii săi, Glumbuz, se lăsă el însuși pe funii și cercetă pe îndelete vizuina subterană.

Nimic.

Apa ieșea chiar de sub piatră și trecea mai departe, frecându-se de stratul de piatră de deasupra. O ființă ce respira aer nu putea să treacă pe acolo.

Glumbuz ieși și povesti ce văzuse cu ochii lui și pipăise cu degetele sale.

Abia atunci urmărirea celor doi fu considerată încheiată, iar moartea lor fu trecută pe lista celor certe, chiar dacă nu puteau fi declarate oficial.

Conducătorii de triburi își strânseră oamenii și se îndreptară către locuri în care să se sfătuiască în liniște și, în primul rând, să verifice veridicitatea știrilor.

Iar alții să verifice o eventuală neveridicitate a respectivelor știri.

Chestie de interese și de speranțe.

De ceea ce aștepta fiecare pentru viitorul copiilor lor.

Discuțiile îndelungate din jurul focurilor, din noaptea aceea, duseră la o concluzie cvasigenerală: Taravik era un șmecher atât de mare, încât scăpase, cu siguranță, și de data asta!

Așa că fură cu toții de acord să mai aștepte o zi, două, înainte de decizia finală.

...

Peste încă o zi, în coclaurii râpei în care se aruncaseră Kostik și Taravik răsună o voce nervoasă:

— Nu-i nimeni aici? Unde ați dispărut cu toți? Ieșiți la iveală până nu-mi pun mintea cu voi și vă fac bucăți!

— Îndurați-vă de noi și faceți-ne bucăți, mărite zeu, că nebunul de Igosirus și-a pierdut mințile și nu te mai înțelegi cu el!

— Igosirus! Ce sarcină ți-am dat eu? Cum ai dus-o la capăt? Ia fă bine și apari în fața mea!

O mică zguduitură arătă că Negrul Khator încercase să-și materializeze statuia de granit, dar că nu avea spațiu suficient.

— O să ies afară și o să vă aștept acolo. Dacă mai trageți de timp, vă fac fărâme!

Peste câteva secunde, Khator stătea într-o poieniță plină de flori, la ieșirea dintr-o peșteră din care curgea un izvor limpede, liniștit și răcoros.

În fața lui, pe iarbă, stătea întins, într-o poziție oarecum indecentă, un individ între două vârste.

Bărbatul avea o figură plăcută, dar deformată de ură și invidie.

— Salutare, Igosirus! îi spuse cu bunăvoință Khator.

— Să mă pupi în cur! îi răspunse cu dispreț Igosirus.

În clipa următoare, zeul cel negru se ridică de pe jilțul său de piatră și-i trosni o pereche de palme zeului minor.

— Așa discuți tu cu mine, bâzdâganie? Nu-ți dai seama că pot să te zdrobesc într-o clipă?

— Și ce dacă? Zdrobindu-mă, îl vei vindeca mai repede pe Taravik?

— Rosarik, tu ești mai aproape, trage-i câteva perechi de palme!

Preotul cel dolofan se supuse cu încântare.

— Degeaba mă bateți, strigă cu entuziasm Igosirus, n-o să căpătați niciun bolnav vindecat până n-o să fiu pupat în cur!

După alte câteva palme din partea lui Rosarik, zeul minor – căci, după cum decurgea discuția și după ce făcuse cât fusese singur cu Kostik și cu Taravik, era un zeu vindecător – Igosirus nu se lăsă până nu-și explică sistemul de tarife și taxe.

Beneficiarul principal al vindecării – adică, în acest caz, zeul Khator – era dator ca, după vindecarea în două zile a lui Taravik și a lui Kostik (avea el nevoie de ei peste două zile, asta era o treabă ce-l privea pe Khator, nu și pe altcineva), să-l pupe în cur pe Igosirus.

Bineînțeles că Igosirus se alesese cu o chelfăneală zdravănă, dar asta nu-l împiedicase să continue să-și recite tarifarul.

Beneficiarii secundari ai vindecării – adică, în acest caz, Taravik și Kostik – erau obligați să-l pupe în cur pe vindecător imediat ce vor fi declarați sănătoși.

Spre uimirea celor care stăteau pe pajiștea înierbată din fața izvorului ce ieșea dintre stânci, Taravik declară că, în ceea ce îl privește, este de acord cu clauza pupatului în cur.

— Iubitule! exclamă Khator, nu-i nevoie să te înjosești.

— Nu-i nicio înjosire, râse Taravik. În meseria mea pupi mâini, picioare, tălpi, călcâie, genunchi, coate, umeri și tot felul de părți ale trupului, după cum e considerat mai respectuos și mai politicos în partea aceea a lumii că trebuie să te porți față de client. Am pupat mâini sau picioare care miroseau mult mai rău decât un cur. Dacă atât consideră Igosirus că merită pentru vindecarea mea și pentru favoarea pe care i-a făcut-o lui Khator, atunci își apreciază foarte slab eforturile. Eu aș fi dat mai mult pentru că mi-a salvat viața.

— Omule, i se adresă Rosarik lui Igosirus, că zeu nu pot să-ți spun, n-ai minte suficientă ca să fii un zeu, fie și unul minor, nu-ți cunoști interesul și nici interesele celor din jur. Ai putea să aduci printre cei ce te servesc bunăstare, belșug și mulțumire sufletească pentru binele făcut semenilor. În loc de asta, le oferi lipsuri, disprețul celor care îi cunosc și regrete de tot felul…

— Pupă-mă în cur! îi ripostă cu obrăznicia sa tradițională Igosirus.

— Gata, am terminat cu gluma! se enervă Khator. Am nevoie peste două zile de Taravik, în stare funcțională. Dacă Taravik nu-i vindecat…

— O să fie vindecat, dădu din mână Igosirus, disprețuitor. Și o să mă pupe în cur.

Khator explodă, într-un nor de furie. Îl apucă pe Igosirus de un picior și începu să dea cu el de toți pereții grotei. Apoi dădu cu el de pământ, îl călcă în picioare și răcni, plin de ură:

— Am încetat discuția! Mâine vin să-l văd pe Taravik! Dacă nu-i în regulă, te arunc în fundul Infernului! Ca să-ți faci treaba, îți fac un spital lângă templul meu.

— Și o să lucrezi sub controlul oamenilor noștri, adăugă preotul lui Khator.

Zeul se întoarse spre Rosarik și-i ordonă:

— Să ridici niște corturi-spital pe terenul liber din spatele templului. Să aibă în față o inscripție: VINDECĂM ORICE, INCLUSIV MAHMUREALA. Să-l întrebați cum se face un asemenea templu-cort-spital pe Eugemundus, că a mai ridicat vreo zece. Ba nu, vorbesc chiar eu cu el.

Zeul tăcu pentru cei din jur, timp de vreo zece minute.

— Am rezolvat totul. Eugemundus preia temporar conducerea spitalului. Cu singura condiție la care mă așteptam: Igosirus să înceteze cu prostiile. Deocamdată i-am pus niște frâie psihice, să nu mai deranjeze armonia din lăcașul de tratament. Iar Eugemundus a făgăduit să discute și cu colegii cu priceperi la boli mintale să-i dea o mână de ajutor ca să găsească niște căi medicale prin care să-l potolească, fiind vorba despre un coleg cu adevărat priceput și cu un talent aparte în domeniul lui de activitate...Ah, adăugă el, am rezolvat și cu celălalt personal necesar. I-am convins pe Tarl, Ubre, Inigomad, i-am convins pe frații Broads, pe Uouba și echipa sa de pansamente și cum le-o fi zicând la operațiunile lor, o să ne ajute un timp Gapaga, până o să avem o farmacie proprie, și mulți, mulți alții... Apoi se adresă în mod direct lui Igosirus: Ai priceput câte am făcut pentru tine? Dacă ești deștept, poți să ajungi cel puțin un zeu de nivel mijlociu.

— Să mă... încercă Igosirus să răspundă în modul lui obișnuit, dar cuvintele i se opriră în gât.

— Așa, așa, se bucură Khator.

— Să mă... mai încercă o dată Igosirus, care își dădu seama în sfârșit ce i se întâmplă și începu să scuipe.

— Hai, luați-vă bagajele și pacienții de aici, că avem treabă! ordonă zeul, apoi se întrerupse brusc.

— Taravik primise de la soața lui o minunată cămașă cu zale. Ce-ați făcut cu ea?

— Am lepădat-o într-un cotlon, mărturisi Igosirus. Era prea grea s-o car după mine.

— Du-te imediat după ea, că te jupoi de viu!

Zeitatea cea minoră luă o formă de pește și sări în râul din fața sa, apoi începu să înoate spre izvoarele acestuia – de avea izvoare, dacă nu, spre locul din care venea apa.

După câteva minute, peștele se întoarse, târând după el minunatele zale verzi, cadoul neprețuit al Marieței.

— Bine, acum putem să plecăm, oftă satisfăcut Khator cel

Negru din tronul lui de bazalt.

Mica pajiște din fața izvorului dispăru, peisajul redeveni cel obișnuit.

Și în timp ce zeul și însoțitorii săi zburau spre Terimeea, Khator, care nu-și găsea astâmpăr, întrebă:

— Toată ziua asta a fost un adevărat balamuc. Cum de-au ajuns odoarele mele pe mâna lui Igosirus? Unde mi-au fost mințile? Începe tu, Rosarik, că erai în vecinătatea mea când s-a declanșat șirul ăsta de acțiuni țicnite.

— Păi, începu marele preot, eu stăteam la picioarele zeității tale, gata să te servesc de îndată, ca orice servitor ascultător…

— Da… și ce bine stăteam noi…

— Și cum stăteam așa, fericiți și liniștiți, a apărut Pergik…

— Pergik ăsta e băiat bun, aduce știrile de ultimă secundă, dar e cam pesimist, aduce îndeosebi știri rele…

— Păi, dacă astea-s știrile!

— Bine, bine, zi mai departe.

— Deci sosește Pergik, răcnind ca de obicei: voi stați și vă distrați, iar Taravik și Kostik sunt omorâți chiar în clipa asta!

Rosarik tăcu câteva secunde, pentru efectul dramatic, apoi își continuă povestea:

— Bineînțeles, a urmat ce te așteptai să urmeze: panică, disperare, căutarea grabnică a unei soluții într-o problemă ce părea fără soluție. Până când cineva a rostit cuvântul magic: Igosirus.

— Și cine l-a rostit? întrebă amenințător zeul.

— Eu, recunoscu cu nonșalanță Rosarik.

— Pot să știu de ce? rosti amenințător Khator.

— Pentru că era singura soluție, mărite și atotputernice. Nu aveam timp de zăbovit. Nu puteam opri timpul în loc, ca să avem răgazul să alegem cea mai bună soluție. Evenimentul era dintre cele cu desfășurare fără posibilitate de blocare a timpului, candidați nu aveam decât unul capabil să rezolve problema – și, ca să mărturisesc cinstit, la ora aceea nu cunoșteam niciun fel de alte amănunte care să mă facă să mă mai gândesc în privința candidatului. Ca urmare, l-am adus pe Igosirus în fața mea și i-am explicat ce vreau.

„Se rezolvă”, a răspuns ipochimenul. „Se rezolvă dacă mă pupați în cur.”

În clipa aia mi s-a părut o glumă bună, am râs împreună cu el

și l-am mai întrebat:

„Cum îi scoți pe băieți de acolo?”

„Transformându-i. În viermișori de apă, care să treacă prin crăpăturile râpei. Apoi o să-i unesc pe fiecare într-o entitate exact cum a fost, dar asta abia după ce-i scot la lumină. N-aveți frică, totul o să fie bine, dacă mă pupați în cur. Acum mă scuzați, am treabă, băieții sunt gata să se înece.”

Și asta a fost totul, mărite zeu, ne-am văzut fiecare de treabă, convinși că de Taravik și de Kostik se ocupă cineva priceput.

— Și chiar s-a ocupat cineva priceput, comentă zeul. Le-a salvat viața prietenilor noștri, le-a acordat îngrijiri sanitare de urgență și a reparat o mare parte din scăfârlia lui Taravik…Și știe cineva ce s-a întâmplat în coclaurii ăia din adâncuri? întrebă zeul, de parcă ar fi fost pegas.

— Păi, știe, bineînțeles, răspunse Kostik. Cineva care a fost de față.

— Ai dreptate, jupâne pegas. Îmi pare rău că îți tulbur amintirile cu grozăveniile prin care ai trecut…

— Nu am avut timp să fiu tulburat de evenimente. Au fost atât de fulgerătoare, iar amenințarea morții a fost atât de puternică, încât n-am avut timp să-mi dau seama că trăiesc o grozăvie…

— Impresionant, bombăni zeul, care nu era obișnuit cu stilul de a povesti al pegasului. Dar n-ai vrea să ne povestești ceva concret?

— Păi, povestea e destul de simplă: noi cădeam în prăpastie, că altă soluție nu găsiserăm. Și în momentul în care ne-am cufundat în apa rece care ne-a înghețat mintea, creierul, oasele și sângele, am auzit în rămășița de minte care mai funcționa undeva – chestia asta e o adevărată minune, chiar aș dori să aflu cum funcționează – o voce micuță, care mi-a șoptit: „Nu-ți fie frică, n-o să te îneci, totul e să ai încredere în mine. O să te transformi într-o mulțime de Kostiki mici, dar care n-or să mai fie pegași, transformarea se va face doar pentru un timp, nu-i cazul să te sperii, la sfârșit totul va fi ca la început. Ai priceput?”

„Da”, m-am grăbit eu să-i răspund vocii mititele.

„Atunci”, a zis ea, „să faci totul exact cum îți spun eu și va fi bine.”

În clipa următoare am simțit cum forma mea de pegas s-a dizolvat în apă, iar mintea mea a rămas în trupul unui soi de

vierme de apă, lung de-o palmă.

„Ține-te după mine”, îmi șopti un alt vierme, luminiscent.

Și m-am luat după el, descoperind că, în ciuda formei pe care abia o căpătasem, mă pricepeam să-mi folosesc trupul cel nou. Mi-am dat seama că viermele de apă care mă conducea comunica în același timp și cu mulțimea de vietăți care fuseseră, cu puțin timp înainte, Taravik și Kostik.

— Și care erau speriate zdravăn de ceea ce li se întâmplase și convinse că trebuie să fie ascultătoare, dacă doresc să scape cu bine, interveni și Taravik.

— Asta cam așa era, recunoscu și Kostik. Însă Igosirus era priceput în ceea ce făcea. Ne-a condus, cele două cârduri de șerpișori de apă, într-o mică peșteră liniștită, cu pereții acoperiți de alge scurte, printre care circulau insecte minuscule, și ne-a explicat că acolo puteam să ne odihnim fără frică și să ne hrănim (și ne-a arătat și ce puteam să mâncăm, în starea în care ne aflam). Și ne-a tot condus și a avut tot timpul grijă de noi, ca o cloșcă de puișorii ei. Așa că, fără supărare, mărite zeu, nu mi-a plăcut că l-ați bătut pe Igosirus, el și-a făcut datoria exemplar față de pacienții săi. Ne-a salvat viața și, după aceea, ne-a dus undeva, la o ieșire din grotă, unde i-a redat lui Taravik înfățișarea și a început să-i curețe rănile și să le coasă.

— Și cu tine ce-a făcut? se interesă, curios, zeul, ce păruse foarte impresionat de mărturia plină de simțire a lui Kostik.

— Pe mine m-a rugat să-i fiu de ajutor. Adică mă transforma într-un șarpe de apă – sau mai mulți, după cum era cazul – și mă trimitea după plante de la suprafață sau alte lucruri necesare lui Taravik. Eu zic că ne-am înțeles foarte bine…

— Interesant. Sper să aveți dreptate și mâine seară să fie totul pregătit de înfruntarea cea mare. Pentru că altfel riscăm prăbușirea întregii lumi într-o catastrofă generală…

Zeul tăcu un pic, îngrijorat, iar apropiații săi păreau să îi împărtășească îngrijorarea.

— Dacă tot trebuie să ne îngrijim de toate amănuntele, unde sunt harnașamentele lui Kostik? Pegasul trebuie să apară la punctul de întâlnire arătând exact ca de obicei.

— Păi, după cum e normal, harnașamentele mele au rămas sub apă. În momentul în care m-am transformat în șerpișori, harnașamentele au căzut de pe mine, iar Igosirus le-a împins într-un cotlon, unde să nu fie zărite cu ușurință de cel care ar fi

intrat în apă.

— Păi, atunci treaba e ca și rezolvată, o să apelăm la Hatahamf, o să-i explici tu, cu memoria ta de pegas, unde sunt ascunse lucrurile, iar el o să se cufunde și o să ni le aducă.

Și peste câteva minute, din străfundul apelor râpei ieși la iveală o lighioană cu piele umedă și doar cu un simulacru de față. Avea mai multe brațe, toate încărcate cu piese de harnașament.

Aruncă tot calabalâcul la picioarele zeului și-i spuse:

— Aveți tot ce-ați cerut. Eu trebuie să plec de urgență, până nu mi se usucă pielea și plămânii.

Și Hatahamf dispăru, retrăgându-se, probabil, într-o lume mai acvatică.

Alaiul zeilor ajunsese în Terimeea.

Lângă templul elegant al lui Khator apăruse un cort la fel de elegant, care purta în față o inscripție caligrafiată perfect:

SPITALUL LUI EUGEMUNDUS ȘI IGOSIRUS.
VINDECĂM ORICE,
INCLUSIV MAHMUREALA

Apăruseră deja câțiva clienți, care discutau cu preoții de la intrare – bineînțeles, printre ei erau câțiva indivizi mahmuri, care cereau în gura mare vindecarea definitivă de mahmureală, în timp ce preoții le explicau că așa ceva ar fi contrar intereselor bolnavului.

— Ce știți voi de interesele bolnavilor! le strigară cu dispreț respectivii bolnavi.

Numai că atunci apărură zeii, iar bețivii scandalagii se risipiră în toate părțile.

Kostik se duse direct la salonul izolat, din fundul spitalului, în care Igosirus și colegii săi, invitații de marcă ai zeului Khator, lucrau de zor să-i refacă scăfârlia lui Taravik.

Se părea că minunea solicitată de Khator era pe cale să se înfăptuiască.

— Să așteptăm ziua de mâine, oftă pegasul și să vedem ce ne mai aduce și ea…

7

Tribunul Faber se trezise lent, simțind cum îl trage cineva

afară dintr-o mare de durere ce-i străbătea fiecare bucățică a corpului.

Asta însemna nemurirea, își spuse el, dar se corectă imediat: numai arareori, când aceasta îi corecta efectele muririi. Dacă n-ar fi existat efectele acestea neplăcute, n-ar fi existat o mulțime de alte momente, fericite...

Îl durea îngrozitor spatele, în ciuda faptului că simțea că bucățile de os și mușchi se puneau la locul lor și se cârpeau, devenind întregi, prin priceperea magiei.

Oricum, nu avea altceva de făcut, decât să rabde și să mulțumească zeilor că-i mai ofereau o șansă.

După un timp, durerea se mai atenuă și tribunul Faber încetă să mai simtă pârâiașul de sânge ce i se scursese de-a lungul spatelui.

Asta însemna că rănile i se închiseseră.

Se uită în jur. Oamenii plecaseră, urmându-și șefii.

Adică oamenii vii, așa cum avea să fie și el în scurt timp.

Așa că trebuia să se poarte ca un om viu.

Încercă să se miște.

Reuși chiar să se ridice în picioare și lepădă de pe sine cojocul îmbibat de sânge în care era îmbrăcat.

Sub cojoc purta o cămașă din in, zdrențuită zdravăn în urma izbirii sale de stâncă. O lepădă și pe ea.

Nu-și imaginase că barbarul ăla cu coif din bronz avea o putere chiar atât de mare: îl ridicase în brațe ca pe un țânc și dăduse cu el de stâncă, de parcă treaba aia ar fi fost o joacă de copii. Și, după cum o făcuse, pentru sălbaticul ăla chiar fusese o joacă de copii.

Căută un cadavru mai puțin hărtănit și-i luă mantia albă cu dungi galbene.

Câmpul, plin de morți, părea pustiu, dar ochii săi, obișnuiți să fie mereu la pândă, descoperiră umbre care se furișau. Le urmări mai atent și-și dădu seama că erau siluete de bătrâni (bărbați sau femei) care strângeau obiectele celor căzuți. Una dintre muierile acelea, o babă cu mutră fioroasă, îl văzu că mișcă și încercă să-l străpungă cu o lance. Tribunul Faber se feri (îndemânarea îi revenea pe măsură ce organismul i se refăcea) și aruncă, la rândul lui, cu o lance în cotoroanță. Având în vedere că latganul chiar știa să arunce cu o lance, baba fu rănită grav și-și dădu duhul în timp ce scotea niște urlete ca de

fiară sălbatică. Astfel că întreaga haită de prădători de noapte (sau de seară, că nu se înnoptase încă) renunță pentru moment la jaf și preferă să fugă.

Tribunul Faber consideră că era cazul să facă același lucru.

Găsi două lănci, scotoci prin câteva traiste, strângând câte ceva de mâncat și de băut, apoi porni încetișor la drum.

După un timp, găsi o dună orientată cu fața spre apus, luminată din plin de soarele care se culca. Nisipul era cald... iar Faber își făcu un culcuș în el, acoperindu-se cu mantia și cu pulberea caldă, lăsând doar o deschizătură îngustă, ca să vadă și să respire.

Chestia cu văzutul fusese prevăzută mai mult din obișnuință, pentru că oboseala fu mai puternică decât orice obișnuință.

Tribunul Faber se aranjase foarte bine în cotlonul său cald... și adormi de îndată.

Se făcea că se găsea undeva, într-un soi de grădină împrejmuită de un grilaj din bare de metal.

Nu-i plăcea că era într-un asemenea spațiu și se cățără peste gard. Reuși să treacă în cealaltă parte. Numai că grilajele continuau spre capătul zării. Îl cuprinse disperarea la gândul că era într-o închisoare fără capăt.

Zăbovi un timp, examinând împrejurimile, apoi descoperi că gardurile erau din ce în ce mai scunde, deci te puteai cățăra tot mai ușor pe ele și erau mai ușor de sărit.

Se mai liniști și decise să se odihnească un timp, înainte de a porni mai departe.

Se întinse pe nisip – care mai era cald, în ciuda faptului că în jur se întinsese întunericul – și adormi.

Simți niște mâini moi care-l mângâiau pe frunte, în timp ce o voce blândă îi șoptea:

— Am vrut întotdeauna să sărut buzele unui bărbat viteaz și să-i ling sudoarea rezultată din faptele lui vitejești...

Faber se uită, oarecum speriat, la ochii negri care îl priveau de aproape și exclamă, uimit:

— Dar tu ești o vulpiță de deșert! Ce treabă ai tu cu bărbații oamenilor?

— Niciuna, bărbat frumos și viteaz ce ești! Dar mâine o să aibă loc sfârșitul lumii. Și atunci, de ce nu mi-aș satisface o fantezie nevinovată, care nu face rău nimănui? Vrei să spui că ți-am făcut rău cu ceva?

— Nu… recunoscu Faber fără prea mult chef.
— Te-a speriat faptul că ți-am vorbit în limba ta?
— Mi s-a părut ciudat, dar nu pot să spun că m-am speriat…
— Atunci, să te ajute zeii să treci cât mai ușor prin încercările de mâine!
Și vulpița îl mai linse o dată pe gură și dispăru în beznă.
Tribunul Faber rămase în mormanul lui de nisip, care era cald încă, și atunci realiză că deșertul mirosea îmbietor.
Din câte își dădea el seama, dintr-o parte venea mireasmă de albăstrele, iar din cealaltă, de trandafiri minusculi de pustie.
Numai că nu era vremea lor de înflorit.
Și aromele acelea cu adevărat îmbătătoare erau însoțite de o melodie, stranie, tristă și înduioșătoare.
— Ce s-a întâmplat? își exprimă tribunul mirarea, cu glas tare.
— Nu știi? se uimiră câmpurile cu flori. Mâine e sfârșitul lumii și ne-am gândit că-i păcat de atâtea flori, să se irosească degeaba, fără să vadă lumea și fără să le vadă lumea!
Și florile își Continuară cântecul, pe care tribunul Faber nu se ostenise să-l asculte până în acel moment:

MÂINE E SFÂRȘITUL LUMII ȘI NIMIC
DIN CE VA FI NU MAI CONTEAZĂ.

Melodia era atât de tristă, încât Faber nu mai rezistă sentimentului ce i-l trezea.
Se ridică din culcușul lui din nisip și se îndepărtă de câmpul cântător.
Pustiul era pustiu, adică nu vedeai niciun locuitor, niciun animal… iar Faber merse liniștit, doar cu gândurile sale despre nemurire, viitorul imperiului latgan și despre posibilitatea de a-și construi o viață personală, fericită și liniștită…
Apoi, pustietatea începu să nu mai fie la fel de pustie.
De undeva, din adâncurile beznei, apărură făpturi ciudate, îmbrăcate în petice negre care fluturau în jurul trupurilor lor scheletice.
La început îi dădură ocol de departe lui Faber, apoi unele dintre ele, mai curajoase, veniră direct spre el, încercând să-l prindă de mâini, să-l muște.
Faber se feri și le lovi cu lancea. Din trupul lighioanelor sări praf, iar făpturile fugiră, îngrozite.

Tribunul văzu în depărtare focuri de tabără și decise să caute adăpost lângă ele, indiferent din ce tabără a fi fost stăpânii lor.

Fugi, urmărit un timp de monstruozitățile nopții, până ajunse la un foc, iar când se apropie strigă:

— În numele zeilor atotputernici, vă rog să-mi dați adăpost și protecție, în noaptea asta a ciudățeniilor!

— Acesta e jupânul Asinus! se bucură bărbatul de lângă foc, ce părea a fi conducătorul taberei: era chiar Zabadela! Mă bucur că te regăsim, jupâne Asinus, pentru că sunt convins că mâine-dimineață vom avea mare nevoie de tine. Mărturisesc cinstit că nu știu ce grozăvenii ne vor ieși în cale, dar sunt convins că nu ne va fi ușor și că orice mână de ajutor ne va fi de folos!

Și, în timp ce vorbea, Zabadela se apropie de Faber, cu gândul să-l îmbrățișeze.

Însă se opri brusc:

— Ce-i cu praful ăsta pe tine?

— Înainte să ajung la adăpostul focului tău, am fost atacat de niște femei fantomatice. Le-am lovit cu bățul unei lănci și din trupul lor a ieșit praful ăsta…

— Se pare că au fost niște zâne negre ale beznei. Hai să scuturăm praful ăla în foc, că nu-i aducător de bine…

Zabadela, ajutat de tribunul Faber și de niște slujitori, scuturară mantia în foc, iar praful care se scurse din ea se aprinse într-un mod spectaculos, aruncând scântei colorate în toate părțile, însoțite de un miros grețos, și bubuind din greu.

— Eu zic să renunțăm cu totul la mantie, propuse unul dintre sfetnici, că găsim noi alta pentru camaradul nostru de arme.

Zabadela nu mai stătu pe gânduri, iar mantia spurcată fu cuprinsă imediat de flăcări.

Apoi câțiva servitori îi spălară trupul lui Faber de ultimele resturi de praf blestemat, iar Zabadela hotărî să-i asigure oaspetelui condiții de odihnă și de hrană, încât să fie pregătit pentru bătălia de a doua zi – de va fi fiind să aibă loc vreo bătălie.

Cât ai zice „friptură cu șorici!” lui Faber i se făcu un culcuș moale și călduros, într-o sarică mițoasă proptită de-o dună. În fața culcușului fu aprins un foc de vreascuri strânse din deșert, la care se frigeau bucăți de carne fragedă.

Până avea să se pătrundă bucățile de carne, lui Faber i se puseră în mână o oală cu lapte bătut, o bucată de brânză

proaspătă și o lipie caldă.

Tribunul mâncă, fericit și liniștit.

Apoi adormi, fără să-și dea seama când.

Adormi ca și cum s-ar fi cufundat într-o apă caldă, fără să viseze, fără să se gândească la nimic…

Se trezi odihnit, chiar fericit.

În jur se răspândea o dimineață calmă, cu soare liniștit.

Deșertul din jur era plin de lume preocupată, care trebăluia de zor.

Tribunul Faber se sculă din culcuș și se uită atent în jur.

Câțiva servitori se grăbiră să-l servească de îndată cu brânză proaspătă, cu lapte acru și lipii calde.

Își dădu jos mantia, își curăță trupul cu o cârpă umezită cu apă și-și pregăti armele.

Avea atârnat de gât, cu o curelușă de piele, pumnalul anonim cu care pătrunsese în țara polnilor și care îl slujise până atunci cu atât de multă credință.

Tot de o curelușă de piele își atârnase o altă armă, care în mâinile lui era mult mai periculoasă: un gladium, spada dreaptă latgană, care se folosea doar pentru împuns. Îl găsise obiectul acela într-un morman cu obiecte războinice, într-un depozit al lui Zabdala, și-l ceruse. Companionul lui i-l dăruise, văzând obiectul ruginit și neaspectuos, adică părându-i-se fără valoare și considerând că poate să facă un dar care să nu-l coste nimic… Faber luase gladiumul, îl frecase cu o bucată de gresie și-l transformase într-o unealtă asemănătoare celei ce constituia arma cu care legiunile latgane vârau spaima în dușmani.

Apoi, în dimineața aceea, după ce unse armele și le lustruise, își permise să mănânce.

În timp ce se hrănea, descoperi că suprafața deșertului era acoperită de grupuri de pedestrași – da, nu se vedea nici măcar un călăreț disponibil – care scotoceau prin nisip.

Undeva, spre marginea grupurilor care căutau prin pietrișul pustiei, erau purtate două coșuri imense, unul vopsit în galben, celălalt colorat în verde. Oamenii strângeau diferite lucruri din nisipul pustiului și le puneau în cele două coșuri, după criterii cunoscute doar de ei.

Majoritatea aveau lopeți, greble sau cazmale, cu care scotoceau solul.

Însă aceștia nu reprezentau decât exemplarele banale ale

mulțimii, pentru că printre indivizi se găseau unii înzestrați cu aparatură complicată, cu oglinzi rotitoare și tot felul de gradații ce atârnau spre pământ.

Din când în când, deținătorul unui astfel de aparat se oprea, apăsa pe o manetă, oglinzile începeau să se rotească, iar individul lăsa dispozitivul pe sol și începea să sape.

Se pare că era un dispozitiv de căutat la adâncime, pentru că, după un timp de trudă, cel ce săpa scotea la iveală lucruri prețioase, stârnind entuziasmul privitorilor.

Încet, încet, convoiul de oameni se deplasa scotocind și adunând resturi din nisip.

— Ce se întâmplă aici? întrebă curios și în același timp uimit tribunul Faber.

— Ar trebui să știi că transfigurarea lui Inuhotep în lumea noastră se poate face doar prin contactul cu materia din această lume. Ideea e că atâta vreme cât există materie care a avut de-a face cu trupul lui, această materie îl poate ajuta să se transforme de fiecare dată când îndeplinește anumite condiții. Noi încercăm să strângem acum orice fel de substanțe cu care Inuhotep ar fi putut avea de-a face vreodată în viața sa. Vrem să distrugem substanțele acelea – prin foc, prin zdrobire fizică, în orice fel încât să nu-i mai poată fi de folos vrăjitorului.

— Și de ce sunt două coșuri?

— În realitate, nu contează, un singur coș ajunge. Însă fiecare tabără vrea o pradă mai bogată și mai aspectuoasă. Prin urmare fiecare are coșul său cu succese…

Zabadela ordonă să-i fie adus prietenului său un cal de rasă și, împreună, porniră după oamenii ce scotoceau în nisip.

În coșuri se strânseseră monede vechi, de aur, argint sau bronz; bucăți de os omenesc, cârpe și fragmente de arme sau obiecte casnice – tot ce poate să-ți treacă prin cap (și, mai ales, să nu-ți treacă prin cap că se poate găsi așa ceva într-un pustiu… pustiu). Unele erau vechi, străvechi chiar. Altele păreau destul de noi.

Anumite monede păreau atât de vechi, încât puteau fi de pe vremea lui Inuhotep, altele erau nu numai noi și cu zimții netociți, ci aveau și inscripții care arătau că fuseseră bătute în vremea unor regi recenți sau măcar de dată apropiată.

Însă nimic nu conta, toate obiectele erau strânse în coșuri, fără niciun comentariu.

— Obiectele astea n-ar trebui selectate cumva? întrebă Faber.

— De ce? se miră Zabadela. Oricum vor fi distruse toate. Nu avem de unde să știm cu ce obiecte au avut contact sub pământ și cu ce s-au contaminat. Așa că n-o să riscăm în niciun fel și o să le distrugem pe toate, chiar și pe cele care par noi.

În timp ce mergeau încet, în pasul cailor, în fața lor, în spatele și în toate laturile, oamenii scotoceau prin nisip.

Nu erau numai bărbați și femei în toată firea, ci și bătrâni, adolescenți, chiar și copii. Toți participau la munca aceea de căutare cu entuziasm, chiar cu un soi de veselie.

— Prietene Zabadela, întrebă la un moment dat tribunul Faber, nu pot să-mi explic starea asta de veselie a oamenilor, fie că fac parte din tribul tău, fie că fac parte din cel inamic, știind că urmează să vină sfârșitul lumii. Mărturisesc că eu nu mă simt prea liniștit după semnele văzute în timpul nopții. Dar, poate, au fost doar niște crize de delir și n-au însemnat nimic…

— Dragă camarade Asinus, nu trebuie să-ți faci griji, n-au fost crize de delir, cunoaștem cu toții povestea sfârșitului lumii. Însă mai știm un lucru: dacă trebuie să aibă loc acest sfârșit, noi nu-l putem împiedica în niciun fel. Deci trebuie să ne acceptăm soarta, pentru că ne-am împotrivi inutil.

După ce tăcu un timp, Zabadela adăugă:

— Ceea ce e interesant este că nimeni nu știe, de fapt, ce se va întâmpla și cum ne va afecta pe fiecare în parte. Vor avea loc catastrofe care vor scufunda bucăți de deșert în ocean? Vor năvăli peste noi zăpezile veșnice? Ne vor invada barbarii cei pitici dinspre miazănoapte, cei colorați în violet, care se hrănesc cu carne de om?

— Sau, poate, intră și Faber în jocul lui, ne vor lovi molime care n-au leac sau se vor ivi hoarde imense de lei care vor sfâșia turmele de vite și ne vor osândi la foame… Vom suferi din greu sau totul se va petrece înainte să ne dăm seama ce ni se întâmplă?

— Sau, pur și simplu, lumea va înceta să mai existe…

— Orice e posibil, oftă Faber. Suntem jucării în mâna zeilor și trebuie să așteptăm voia și plăcerea lor…

— Ai dreptate, prietene. Și exact asta o să facem. O să așteptăm voia lor.

Între timp, scotocitorii prin nisip își vedeau liniștiți de treabă, ca și cum ar fi fost un grup care avusese norocul unui nor de

mană ce se așternuse în calea lor și se grăbeau să strângă cât mai multe dintre bobițele hrănitoare, înainte să se pornească un alt nor de vânt, care să le risipească în cine știe ce direcție.

Iar cei doi călăreți își vedeau liniștiți de drum, încercând să glumească pe socoteala catastrofei care îi pândea, fără a reuși să fie cât de cât veseli, pentru că, de fapt, fiecare dintre ei știa că există o șansă infimă ca lucrurile să se termine cu bine – și pentru șansa asta luptau ei și o bună parte dintre oamenii lor – după cum exista și o probabilitate (ceva mai mare) ca totul să se sfârșească prin catastrofa aceea pe care nu puteau sau nu voiau să și-o imagineze.

În timp ce mergeau în pas domol – pentru că nu aveau niciun motiv să depășească mulțimea ce căuta rămășițele strânse în nisip –, din spatele lor se auzi un galop vijelios.

Se întoarseră, presupunând că vine vreo ștafetă, cineva care se grăbea să aducă știri noi și importante.

În urma lor gonea ca disperatul un călăreț cu înfățișare ciudată.

Îl recunoscură, tocmai datorită înfățișării sale ciudate.

Tribunul Faber exclamă, înciudat:

— O să scăpăm vreodată de individul ăsta? Credeam că-i mort!

— Și eu credeam același lucru, șopti îngrijorat Zabadela. Sau te pomenești că și ăsta e nemuritor…

Cei doi se uitară îngrijorați unul la celălalt, apoi se uitară, tot împreună, spre călărețul cu cămașă de zale verzi, călare pe un pegas cu o singură aripă, care se apropia în mare viteză de ei, fără să scoată nicio vorbă.

8

După ce fusese adus în spitalul lui Eugemundus și al lui Igosirus, Taravik dormise neîntors. Bineînțeles că acesta era efectul buruienilor de leac menite să-l țină pe bolnav liniștit, ca să poată să-l trateze medicii, și al vrăjilor vindecătorilor.

Kostik stătuse un timp lângă patul lui Taravik, până când își dăduse seama că mai mult încurca decât ajuta, așa că se lăsase convins să se ducă în grajdurile templului lui Khator, unde preoții îl îndopaseră și-l răsfățaseră.

Marieța apăruse de îndată ce fusese anunțată de zeii minori din spital de sosirea lui Taravik, venise cu câteva dintre fetele

ei, tocmai bune pentru a avea grijă de curățenia bolnavului. Că pe Marieța o luaseră în primire doctorii, care aveau nevoie de plante de leac, pentru că spitalul fiind la început, nu avea de niciunele, iar Marieța știa cine și ce cultivă în domeniul plantelor aromatice și de leac.

Așa că Taravik zăcea, în timp ce Eugemundus și Igosirus cârpeau din greu la țeasta sa atât de bine bumbăcită.

Cei doi vindecători, total deosebiți ca fire, se împăcau perfect și colaborau într-un mod uimitor.

Într-un timp uluitor de scurt, cei doi transformară cele două verze zdrențuite ce atârnau de capul lui Taravik, făcându-le să semene din nou cu urechile mari, dar cu farmec și personalitate ale prietenului nostru curier, și îi redară farmecul senzual al buzelor și al bărbiei…

…și, ceea ce era mai uimitor, îi cârpiră scalpul, care fusese jupuit de lovituri, încât arătase ca o țeastă de bou jupuită.

— Vezi, îi explica încântat de sine Igosirus lui Eugemundus, îmi trebuia rădăcină de păr, ca să fac să-i crească pielea de pe cap. Așa că am luat un petic de piele de pe braț, care atârna – și de care nu era nicio pagubă, că era destulă în jur – și i-am lipit-o pe cap…

— Păi, nu era din alt fel? Cum avea să treacă drept piele de scalp? întrebă Eugemundus.

— Păi, asta e toată șmecheria! râse încântat de sine Igosirus. Înainte de a face lipitura am turnat o substanță care a modificat bucata de piele și a făcut-o piele de scalp! Și am mai turnat o altă substanță și uite ce bine a crescut scalpul cel nou!

— Da, exclamă Eugemundus. A acoperit toată țeasta, ca și cum n-ar fi existat nicio rană! Prietene Igosirus, ești cu adevărat un mare vindecător! Sunt bucuros că lucrăm împreună!

— Și eu, dragă prietene, și eu!

Și continuând în felul ăsta, vindecarea lui Taravik avansa într-un ritm cu adevărat divin.

Pe la prânz, cei doi zei-medici considerară că aspectele exterioare fuseseră rezolvate cu succes, adică Taravik arăta așa cum arătase înainte de tentativa de a fi ucis. Avea tot părul, toate cicatricele și semnele pe care le avusese și după care l-ar fi recunoscut prietenii vechi, negi și toate celea.

Bineînțeles că se pricopsise și cu niște cicatrice noi.

Igosirus se gândise serios să înlăture orice urmă a încercărilor

prin care trecuse curierul, numai că Eugemundus, care cunoștea mai multe despre știința sufletului omenesc, îl sfătui să nu exagereze, pentru că Taravik știa prin ce experiență îngrozitoare trecuse și ar fi putut s-o ia razna rămânând cu impresia că totul fusese o închipuire, un delir provocat de o lovitură accidentală.

Și după cum sublinie foarte bine Eugemundus, zeul avea nevoie de un Taravik lucid, pentru ultima parte a misiunii…

Așa că cei doi vindecători deciseră că, din moment ce erau convinși că din punct de vedere fizic eroul nostru era în deplină formă, ar fi fost bine să-i facă și o verificare a organelor interne și a memoriei, adică a acelor părți care nu se văd pe dinafară, pentru a putea să-i facă un raport corect lui Khator.

Verificarea funcționării organelor interne a fost o afacere de câteva minute.

Unul dintre prietenii vindecătorilor, Termofinus, – inventase o oglindă din apă care putea arăta interiorul pacientului, atrăgând atenția asupra eventualelor nereguli.

În afară de câteva vânătăi, Taravik arăta, și pe dinafară, și pe dinăuntru, sănătos și puternic ca un atlet de circ.

Singura problemă de lămurit era dacă atâtea ciocane, de piatră sau bronz, primite în cap îi reduseseră lui Taravik capacitatea intelectuală sau memoria.

— Păi, să rugăm pe cineva care-l cunoaște bine să-l pună la încercare. Să-i pună niște întrebări la care cunoaște răspunsul și să vedem în ce măsură răspunsurile lui Taravik vor corespunde cu cele ale martorului nostru obiectiv.

— Perfect. Și cine să fie martorul?

— Cine poate fi mai potrivit decât jupâneasa Mariela, soața prietenului nostru?

Eugemundus izbucni în hohote:

— Dragă Igosirus, se vede că nu ești însurat și se vede că nu ai avut de-a face cu sufletul pământenilor! Dacă există o persoană față de care un bărbat ascunde o mulțime de secrete, atunci aceea e nevasta lui, reciproca fiind la fel de valabilă!

— Și atunci?

— Apelăm la un prieten de aventuri, de beții și de destăinuiri.

— Adică?

— Adică, în cazul lui Taravik, vom solicita ajutorul lui Kostik.

— Eugemundus, se grăbi să intervină Termofinus, care își

strânsese oglinda fermecată și o transformase într-o cutie mică, lucitoare, pe care puteai s-o ții în mână, pegasul este un martor perfect, dar care trebuie folosit cu grijă.

— Ce vrei să spui?

— Memoria pegasului e perfectă. Dacă el își va aminti că într-o anumită împrejurare Taravik a mâncat șaptesprezece prune, poți fi sigur că așa s-a întâmplat. Taravik, la rândul lui, va fi în stare să jure pe ce are mai scump că n-a mâncat mai mult de zece – asta dacă își amintește că a mâncat prune, în ocazia respectivă. Asta nu înseamnă nici că minte, nici că memoria sa e afectată. Pur și simplu n-a considerat că subiectul merită băgat în seamă. La urma urmei, ce atâta bătaie de cap pentru niște prune? încheie Termofinus.

Vindecătorii strânși în jurul lui Taravik discutară un timp, până ajunseră la concluzia că pegasul rămânea martorul cel mai corect, însă urma să fie analizate răspunsurile acestuia ținând seama de posibilitățile de eroare umană ale lui Taravik.

După ce stabiliră regulile, îl chemară pe Kostik din grajdurile templului – pegasul, obișnuit să fie băgat în seamă, fu fericit să răspundă solicitării – și-i explicară ce se dorea de la el. Spre surprinderea vindecătorilor, Kostik, obișnuit cu stilul aproximativ al lui Taravik, înțelese imediat cât de corecte ar fi trebuit să fie răspunsurile prietenului său și se arătă mai mult decât dispus să coopereze.

Abia atunci zeii îl treziră de Taravik din transa în care îl cufundaseră în timpul examinării și trecură la treabă.

Descoperiră, cu ajutorul lui Kostik, că Taravik era nevătămat și că, în afara unor mici dificultăți de logică, pe care, după spusele pegasului, le avusese întotdeauna, curierul era disponibil pentru îndeplinirea cu succes a întregii sale misiuni.

— Bine, spuse încântat de sine Igosirus. Dragă Eugemundus, putem considera că ne-am făcut datoria, că ne-am vindecat pacientul și că putem solicita răsplata meritată.

Veni un moment stânjenitor, pentru că vindecătorii știau ce ceruse Igosirus drept plată a serviciilor sale medicale, dar nu știau dacă nu cumva, în urma atâtor întâmplări și evenimente, revenise la sentimente mai bune.

Însă Igosirus avu grijă să lămurească imediat lucrurile.

— Cineva trebuie să mă pupe undeva…

În clipa următoare, Taravik se ridică – așa cum era, gol

complet, numai mușchi și tendoane – și-l luă în brațe pe Igosirus:

— Vrei să spui că m-ai vindecat? Și că acum sunt sănătos?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, ridică veșmântul zeului vindecător până la șold.

Până să-și dea seama cineva ce are de gând să facă, Taravik își lipi buzele de buca lui Igosirus, într-un sărut pătimaș, apoi rosti din suflet:

— Mulțumesc din toate puterile mele de om obișnuit, măreț și înțelept zeu. Asta a fost înțelegerea noastră, tu ți-ai ținut-o pe a ta – cea mai grea parte, recunosc, și m-ai adus înapoi în lumea celor vii. Eu nu am avut altceva decât să-ți pup o anumită parte a trupului tău zeiesc și fac acest lucru cu multă recunoștință!

Igosirus ascultase discursul lui Taravik cu uimire, apoi, când curierul îi dădu drumul, se lăsă să cadă pe podeaua spitalului și începu să plângă.

Plângea cu lacrimi imense, sincere, pe care nu și le putea stăpâni cu niciun chip.

— Iată, încerca el să spună printre sughițuri, că există pacienți recunoscători, care consideră că nu există nimic rușinos în a-i mulțumi celui care le-a salvat viața și sănătatea! Nu mai am nevoie de alte dovezi de recunoștință, pentru că m-am lămurit că există recunoștință, că există înțelegere și că trebuie să ne iubim între noi!

Taravik începu și el să plângă și-l îmbrățișă pe vindecător, pegasul se alătură și el corului bocetelor emoționate…

…o parte din zeitățile vindecătoare de sex feminin nu pierdură ocazia să-și arate sensibilitatea…

…până când se auzi un glas supărat:

— Ce-i aici? A început inundația sfârșitului lumii?

Igosirus își înălță chipul înlăcrimat și privi figura furioasă a lui Khator:

— L-am vindecat pe Taravik!

— Păi, eu aș zice că ăsta e motiv de bucurie, nu de jale și de văicăreală!

— Așa și este, ne bucurăm, nu ne văicărim.

— Și atunci… Stai, un pic, te pregătești pentru momentul în care o să-ți ceri răsplata și știi ce te așteaptă din partea mea!

— Mărite zeu, nu mă așteaptă nimic din partea dumitale, eu mi-am primit răsplata așteptată și meritată, așa că în momentul

de față sunt un zeu minor, dar împăcat cu lumea, cu oamenii și cu zeii, adică mi s-a dovedit că pacienții apreciază faptele mele, că mă iubesc și că așteaptă în continuare alte vindecări la fel de miraculoase!

— Vrea cineva să mă lămurească ce s-a întâmplat?

— Păi, spuse Eugemundus, Igosirus l-a vindecat pe Taravik…

— Îmi dau seama și eu de minunea asta, văzându-l pe viteazul nostru stând țanțoș în pielea goală, în mijlocul unei droaie de zei și de zeițe vindecătoare. Felicitări, Igosirus, nu m-am îndoit niciodată de talentul tău medical! Și acum ce urmează?

— Taravik poate să-și vadă de misiunea pe care i-ați încredințat-o, mărite zeu!

— Perfect! O singură lămurire, înainte să ne vedem de treabă: dacă Taravik a fost vindecat, prostul ăsta de Igosirus de ce se hlizește atât de drăgăstos la mine, de-ai zice că vrea să mă ceară de nevastă?

— Ce idee interesantă! exclamă plin de entuziasm Igosirus. Totuși, mărite zeu, în ciuda dragostei pe care ți-o port, ca tuturor făpturilor din această lume, sunt conștient că iubirea principală trebuie s-o dedic pacienților mei, celor pe care trebuie să-i îngrijesc și să-i readuc în mijlocul oamenilor sănătoși.

Khator se uită atent la zeul minor, apoi îl întrebă pe colegul acestuia, cel ce fusese întotdeauna sănătos la minte:

— Eugemundus, s-a întâmplat ceva în lipsa mea care i-a completat rotițele din cap prietenului nostru comun?

— S-a întâmplat, râse vindecătorul. S-a întâmplat ceva ce Igosirus nu credea că se va întâmpla vreodată: Taravik l-a pupat, scuzați expresia, în fund pe Igosirus, drept mulțumire că l-a vindecat, iar colegul meu și-a dat seama că gestul unui adevărat erou a însemnat o recunoaștere generală a meritelor sale de către oameni și că, de acum încolo, nu mai are nevoie de gesturi atât de scandaloase pentru a i se recunoaște notorietatea.

— Adică a intrat în normalitate. O singură explicație, ca să mă conving că n-am pierdut în altă parte ceea ce am câștigat într-un loc. Taravik, tu, care te-ai luptat cu monștri și cu bandiți, n-ai considerat că te înjosești acceptând să pupi fundul jegos al unui marțafoi ca Igosirus?

— Mărite zeu, în primul rând nu-i vorba decât de o bucată de

piele mai bătătorită de atâta stat pe ea. I se acordă o importanță exagerată. În plus, după cum am mai povestit măreţului zeu, în timpul misiunilor mele de curierat, am avut de-a face cu tot felul de şefişori, cărora trebuia să le sărut mâinile, picioarele, tălpile, genunchii sau alte părţi nobile. Aşa că m-am obişnuit, după cum v-am mai spus, cu pupatul de chestii...

— Iar eu, interveni Igosirus, m-am convins că pupatul de diferite locuri nu înseamnă nimic, vindecarea oamenilor contează!

— Bravo, Igosirus! Bravo, Taravik! Înseamnă că ne putem vedea de treburi, pentru că timpul trece şi sorocul se apropie! Rosarik, urgent o masă mare pentru prietenii noştri!

— Am înţeles că Taravik şi Kostik vor pleca primii...

— Bineînţeles, dar bietul Taravik n-a mâncat nimic de două zile – dacă nu socotim ciocanele din cap – şi are drum lung de făcut. Măcar Kostik a apucat să înghită nişte fân... Deci, cei doi să fie îndopaţi bine şi să li se dea băutură cât să-mi poată urma ordinele (dar nu să cadă cu botul în praf). Executarea!

Rosarik îşi puse imediat în mişcare armata de preoţi, apoi aşteptă ordinele următoare:

— Pregăteşte o masă îmbelşugată pentru vindecători, iar cei doi medici principali, Igosirus şi Eugemundus vor sta lângă mine, pentru că spitalul s-a dovedit un succes şi vreau să aflu ce ajutoare îşi doresc şi în ce fel putem sprijini vindecătorii de pretutindeni. Hai, la treabă!

Taravik era atât de flămând, atât din cauză că nu mâncase de mult timp, cât şi pentru că, fiind ditamai namila, obişnuia să înghită cantităţi mari de hrană, încât rase în mare viteză tot ce i se pusese pe masă.

E adevărat că se găsea la un ospăţ zeiesc, deci calitatea alimentelor era cu totul alta decât cea cu care avea de-a face de obicei (şi în niciun caz nu i-ar fi spus Marieţei că bucatele ei nu s-ar fi comparat cu cele gătite de bucătarii lui Khator, pentru că aceştia n-o depăşeau pe Marieţa, aveau doar condimente şi ingrediente de o altă calitate).

Oricum, Taravik rase tot, în vreme ce Kostik, care se tot îndopase cu grăunţe de soi în grajd – deci era ultrasătul – se mulţumea să ronţăie mofturos câte un fir de salată.

— Văd că oaspetele nostru s-a săturat, spuse încântat de sine Khator, aşa că o să-l trimitem să-şi vadă de treaba lui, iar noi o

să ne vedem de treaba noastră!

Taravik înțelese aluzia fină și se ridică.

Kostik îl imită fără niciun chef.

Făcură câte o plecăciune către zeul din fruntea mesei, apoi plecară, cât mai demni cu putință.

La ieșirea din templu îi aștepta Rosarik, care le dădu câteva indicații pentru drum și-i încurajă.

Apoi Taravik încălecă – destul de greoi, că era îndopat mai mult decât își putea închipui cineva – și o luă încetișor către poarta cetății.

— Ia te uită! spuse unul dintre străjeri. Ăsta nu-i jupânul Taravik? Însă, din câte îmi aduc aminte, Taravik și pegasul său au părăsit Terimeea ieri! Și nicăieri nu-i menționat că s-ar fi întors vreunul dintre ei!

— Prietene, ai perfectă dreptate. Însă nu cred că era Taravik, deși semăna mult cu el. Iar pegasul ăla ai fi zis că-i însuși Kostik cel schilod! Erau amândoi prea încruntați. Păi, a trecut vreodată Taravik pe lângă noi fără să glumească, fără să ne spună o bârfă, ceva?

— Ai dreptate, nu-mi amintesc să fi trecut așa, cu nasul pe sus și fără să bage pe nimeni în seamă!

— Cred că sunt niște artiști de circ, care se pregătesc de un spectacol și au vrut să verifice dacă deghizarea lor e bună.

— E bună, eu aș fi putut să jur că sunt chiar cei doi prieteni…

— Și unde crezi că or să ridice cortul circului?

— Știu și eu? Cred că în piața mică…

Și în vreme ce paznicii stăteau de taclale, Taravik și Kostik grăbeau pasul.

Nu aveau prea mult timp la dispoziție, dar nici distanța nu era prea mare. Călătoriseră deseori până la mormântul lui Blokan.

De fapt, acolo începuseră toate aventurile care îl duseseră pe Taravik la agonisirea unei mici averi, iar pe Marieța la câștigarea (pe merit) a unei anumite poziții sociale bazate pe talentele ei de bună organizatoare și de grădinăreasă pricepută.

Oricum, în pas grăbit, aveau să ajungă la ruinele cunoscute drept „mormântul lui Blokan” cam într-o jumătate de oră.

Acolo aveau să facă tot ce aveau de făcut și după aceea puteau să se întoarcă liniștiți acasă, lângă cei dragi.

Așa că pegasul galopa cu determinare, decis să-și termine treaba cât mai iute și după aceea să se culce printre straturile

cu salată ale Marieței, cu pisoii cuibăriți în coama sa…

Alergând de zor și având în vedere că distanța până la mormântul lui Blokan era scurtă, Kostik ajunse iute din urmă grupurile care scotoceau prin nisipurile pustiei.

Nu se opri, nici nu micșoră viteza, pentru că gonea pe resturile drumului regal, ce rămăsese practicabil, în ciuda trecerii timpului și, mai ales, a unei mulțimi de călători.

Kostik îi ignoră și pe cei doi călăreți, care rămăseseră locului, privindu-i pe nou-veniți.

Doar Taravik, gândind că nu era momentul să piardă vremea cu încăierări inutile, se grăbi să strige o explicație:

— Am venit să vă arăt unde e mormântul lui Inutomeh! Iar după aceea, e treaba voastră ce faceți cu răposatul rege-vrăjitor!

Taravik răcnise din toată puterea pieptului său de taur, dar se părea că nu fusese nevoie de un efort chiar atât de mare, căci în pustiu se întinsese liniștea și curierul nostru ar fi fost auzit chiar dacă ar fi vorbit în șoaptă.

Zabadela și Faber se traseră la marginea drumului, pregătindu-și armele.

Indiferent ce avea să urmeze, nu avea să fie fără vărsare de sânge.

Oamenii lor le observară gesturile și pricepură că vor avea loc evenimente violente și precipitate.

Cei din cealaltă tabără înțeleseseră și ei același lucru și își încredințară cu toții viețile și sorțile în mâinile zeilor.

— Aveți un pic de răbdare, ca mărețul Khator să aibă timp să-mi explice amănunțit locul în care zace regele-vrăjitor! răcni Taravik, de data asta un pic nervos.

Apoi sări din șa și începu să măsoare distanțe ciudate, în direcții bizare, trasând cu sulița semne cabalistice în praf.

Toți cei din deșert așteptau cu sufletul la gură, știind că din clipă în clipă se va întâmpla ceva miraculos și iremediabil.

9

Și, în timp ce toți cei din pustiul din jurul mormântului lui Blokan nu îndrăzneau să respire, Taravik, cu o expresie neobișnuită, care sugera că spiritul îi era controlat de zei – probabil deoarece operațiunile de localizare a lăcașului de îngropăciune a lui Inutomeh erau prea complicate pentru a fi

duse la capăt de un simplu muritor –, ridică lancea și răcni cu glas de leu furios:

— Mormântul lui Inutomeh se află aici!

Și izbi cu lancea în nisip, iar din piatră țâșniră, ca niște trăsnete ce funcționau pe dos, săgeți de foc ce se înălțară spre cer.

Tot deșertul se cutremură violent, oamenii care stătuseră în picioare se prăbușiră în praf, iar o parte din blocurile din piatră care alcătuiau așa-zisul „mormânt al lui Blokan” se rostogoliră către drumul pe care fuseseră cărate cu sute sau mii de ani în urmă.

Cerul se întunecă subit, acoperit de nori iviți de nicăieri.

Nici măcar nu erau nori, ci doar pete de întunecime care voiau să atragă atenția că se întâmpla ceva.

Apoi, o clipă, totul înlemni, oamenii și animalele nu îndrăzniră să respire, praful nu îndrăzni să se împrăștie și rămase în aer, ca niște mici vârtejuri făcute dintr-un soi de metal neinventat încă...

Apoi prafurile și pulberile deveniră obișnuite și se prăbușiră peste cele de pe sol, se amestecară cu acestea și totul reveni la normal.

Și se auzi din nou vocea răcnită a lui Taravik, o voce metalică, un glas ce nu mai avea prea mult omenesc în el:

— Mormântul lui Inutomeh se află aici!

După aceea, curierul ridică lancea deasupra capului și se pregăti s-o înfigă în carnea deșertului.

Pustiul se cutremură, așteptând cu spaimă durerea care-l aștepta.

Oamenii de pe marginea drumului înlemniseră, nu atât de spaimă – căci păreau că ajunseseră dincolo de limitele spaimei –, cât dintr-o curiozitate maladivă, care îi împiedica să acționeze în vreun fel.

Între timp, pe cealaltă margine a drumului, adică vizavi de cea pe care stăteau Zabadela și Faber, apăruseră conducătorii în veșminte negre (cei care îl angajaseră pe Taravik să-i conducă până la mormântul regelui-vrăjitor). Erau Tarebodin și Bocieere, unul dintre adjuncții cu funcții ciudate ai lui Tarebodin.

Cei doi stăteau – ca și Zabadela și Faber – și-l priveau pe Taravik, așteptând cine știe ce minune din partea lui.

Apoi, pe când nu se aștepta nimeni la așa ceva, de undeva,

dintre ruinele mormântului lui Blokan, apăru silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat în zdrențe, care se apropie fără nicio ezitare de Taravik.

Curierul îl privi cu coada ochiului și-i șopti individului:

— Să nu îndrăznești să te mai miști nici măcar cât o unghie jegoasă! Să înlemnești până la următorul ordin!

— Am înțeles, răspunse o voce groasă, deformată, ca și cum cel căruia îi aparținea nu prea era obișnuit să glăsuiască.

Cei patru de pe marginea drumului se întoarseră să-l privească pe nou-venit și unii dintre ei (adică toți, cu excepția tribunului Faber, ajuns în acele locuri de curând) îl recunoscură pe sclavul Tarabilus, cel în care se întrupase pentru o vreme marele rege-vrăjitor Inuhotep!

Asta însemna că momentul întrupării lui Inuhotep într-un trup omenesc se apropia și, odată cu el, tot ce mai implica acea întrupare, poate chiar sfârșitul lumii.

Taravik rămăsese cu lancea ridicată.

Din pământ ieșeau sfârâind scântei ce se îndreptau spre metalul albastru al lăncii.

Toți aveau impresia că așteptau de-o veșnicie izbitura vârfului metalic în sol, în ciuda faptului că toate cele descrise până acum nu duraseră mai mult de câteva secunde.

În cele din urmă, Taravik mai răcni o dată:

— Aici se află mormântul lui Inuhotep!

Și lovi din răsputeri cu lancea în solul pustiului.

Vârful suliței fusese izbit cu atâta putere de pământ, încât lemnul lăncii se cufundă până la jumătate în praful deșertului.

Apoi Taravik încercă să-și extragă sulița din sol.

Încercarea sa fu zadarnică. Se părea că lemnul lăncii prinsese rădăcini în pământ.

În cele din urmă, Taravik se enervă și răcni ca un leu cuprins de turbare:

— Aici e mormântul lui Inuhotep!

Și încercă din nou să smulgă sulița din sol.

La început, nu avu mare succes.

Apoi lancea păru că vrea, printr-o voință proprie, să se desprindă de pământ.

Și făcu o mișcare ascendentă, drept spre cer, ajutându-l pe Taravik în efortul său.

Când sulița cea lungă ieși cam pe jumătate din sol, cei din jur

văzură cu groază că de lemnul armei se ținea un schelet – sau ce mai rămăsese dintr-un schelet – împodobit cu pietre scumpe și podoabe din aur, care curgeau de pe trupul descărnat.

Dând din picioare (ca să se împingă din pământ) și trăgând de lance, stafia răposatului rege ieși din pământ răcnind îngrozitor:

— Eu sunt regele Inuhotep și m-am întors!

Ca și cum cerul ar fi vrut să-i sublinieze spusele, orizontul se întunecă, fu dublat de dungi de beznă amenințătoare, iar din hăurile universului se auziră milioane de voci ale morților, care salutau victoria unuia dintre ei, ceea ce putea fi doar un început demn de a fi urmat și de ceilalți.

Taravik întoarse spatele stafiei care se întindea către cer, într-un amestec de culori orbitoare, apoi se tupila la suprafața ce devenise lipsită de culoare și de consistență a pământului.

Nu-l interesa ce se va întâmpla în continuare.

Îi spuse lui Kostik:

— Noi ne-am terminat treaba. Hai să ne luăm plata și să ne întoarcem acasă, la pisoii noștri.

Și se duse spre Tarebodin și zise cu glas ferm:

— Jupâne, cred că mi-am ținut făgăduiala. Acum vreau doar bănuții mei, ca să mă pot întoarce acasă…

— Ai mare dreptate, prietene, ți-ai îndeplinit obligațiile și îți meriți din plin cei cincisprezece bănuți, spuse el, iar Bocieere, adjunctul lui, se duse la dromaderul de povară ce-l aștepta la marginea drumului și luă un sac greu de piele.

Reuși să coboare sacul și să-l târască până la Taravik.

— Iată, dragă prietene, plata ce ți se cuvine, cele cincisprezece monede.

— Cincisprezece monede care au umplut un sac! Ce fel de monede sunt astea? se minună Kostik.

— Uitați-vă la ele bună calitate.

— Ne uităm, spuse uluit Kostik, dar, în ciuda multelor lucruri văzute în viața mea îndelungată, n-am avut de-a face cu asemenea obiecte. Sigur, îmi dau seama că nu-s bănuți de aramă sau din bronz și că monedele astea sunt bătute din aurul cel mai curat, adică valoarea lor e imensă, și că răsplata care ne este oferită e dincolo de așteptările noastre…

— Nici vorbă, râse Bocieere. Răsplata e mai prejos de eforturile voastre. Cele cincisprezece monede fac parte din tezaurul Babilonului cel străvechi și greutatea lor depășește trei

ocale…

— Oho! exclamară într-un glas Taravik și Kostik.

— Însă cei pricepuți în finanțe și circulația banilor susțin că adevărata valoare a lor constă în finețea lucrăturii și că numai câțiva împărați își permit să cumpere asemenea monede…

— Ne dăm seama că am fost răsplătiți împărătește, oftă Taravik.

— Așa că, le sugeră Tarebodin, fugiți cât mai iute la un bancher de încredere, să pună comoara la adăpost.

— Pentru că, spuse și Bocieene, vedeți că vremurile sunt tulburi și cine știe ce se va întâmpla în următoarea jumătate de oră…

Curierul se gândi o clipă, apoi îndrăzni:

— Sper că nu exagerez prea mult rugându-vă să mă ajutați să găsesc un meșter care să-mi facă un coif asemănător celui pe care l-am avut… spuse el și scoase din sacul de la șa bucățile care-i rămăseseră din coiful său.

— O să ne străduim, făgădui Tarebodin, dar nu cred că acele calități magice ale coifului tău pot fi reproduse întocmai.

— Oricum, o să mă bucur, chiar dacă nu va fi o cască identică!

Taravik nu mai pierdu vremea. Îi îmbrățișă pe cei doi, le făgădui să le stea la dispoziție și pentru alte afaceri și aruncă sacul cu aur în spinarea lui Kostik.

Apoi porniră la trap spre Terimeea, adică atât de repede pe cât putea să alerge un pegas încărcat cu trei ocale de aur și un curier gras și mâncăcios.

Însă Kostik avea destulă energie și dorință să ajungă cât mai devreme acasă, ca să nu zăbovească nicio clipă.

În timp ce trecură prin fața porții și salutară paznicii cu glume, așa cum erau obișnuiți aceștia din partea lor, pegasul spuse cu glas rugător:

— N-ai vrea ca înainte să ajungem acasă să ne oprim la bancherul Morbik și să-i lăsăm banii? Nu cred că mă mai țin picioarele să bat drumul până acasă, să-i arătăm banii Marieței, apoi să ne ducem până la Morbik, să-i predăm aurul bancherului și abia după aceea să ne ducem să ne odihnim…

— Kostik, iubitule, nu uita că, în plus față de tine, eu m-am pricopsit și cu o grămadă de ciocane în cap, așa că aș împărți banii ăia pe gratis, doar să fiu lăsat să mă odihnesc. Oricum,

bună idee ai avut cu Morbik, direct la el acasă ne oprim!

— Și ce va fi după aceea vom vedea, îl încurajă pegasul.

Și astfel, îndemnându-se reciproc, găsiră puterile necesare cât să ajungă până în pragul casei bancherului.

Acesta le ieși în întâmpinare, însoțit de Bondolik, un grăsan simpatic, unul dintre oamenii săi de încredere.

— Ia te uită cine a sosit! exclamă bucuros bancherul. Prietenii Taravik și Kostik! Ce minune au adus să-mi arate și să mă uluiască așa cum nu m-a mai uluit nimeni?

— Una la care nu te aștepți, se hlizi Taravik.

— Păi, dacă m-aș aștepta, nu m-ar ului, se încruntă mustrător Morbik la curierul căruia îi ardea de șagă.

— Stăpâne, ai încredere în mine, se băgă în vorbă Bondolik. Am convingerea că trebuie să folosim salteluța.

— Nu cred că-i cazul.

— Doar ca o dovadă în intuiția mea…

— Bine, Bondolik, o să te fac eu să înghiți salteluța aia…

— Dar e moale și ușoară, stăpâne…

— Bine, dă-i drumul…

Servitorul bancherului aduse din casă o saltea umplută cu lână și o așeză în spatele stăpânului său.

— Gata, Taravik, acum poți să-i arăți jupânului Morbik cu ce te lauzi după aventurile de azi!

Taravik rânji, așa cum făcea el în zilele lui bune, și vârî o mână în sacul de piele prins de șaua lui Kostik.

Scoase ceva de acolo și îi arătă obiectul lui Morbik.

Bancherul se uită atent, scoase un gâfâit sufocat și căzu drept în fund, cu un zgomot puternic.

Apoi rămase în poponeț o vreme, în pragul casei, pe salteaua de lână.

Rămase, cel puțin pentru un timp, într-o stare de șoc, provocată de ceea ce văzuse.

Vreo zece minute nu putu decât să repete, de parcă mintea nu-i era în stare să conceapă alte cuvinte:

— O monedă din Babilonul cel vechi!

După un timp, capacitatea sa mentală evoluă și-l întrebă pe Taravik:

— Câte sunt?

— Cincisprezece!

— Le lași aici, nu-ți dau voie să te plimbi cu ele prin târg! își

exprimă Morbik grija față de banii clientului, înainte ca măcar să se minuneze de numărul incredibil al relicvelor valoroase agonisite de Taravik.

— Nici nu intenționam!

— Da, dar dacă Marieța nu vede nici măcar una, ne jupoaie de vii, așa că…

— Așa că?

— Iei una, îți dau douăzeci de oameni din garda municipală care să te conducă acasă, indivizii o să-i arate banul Marieței, o s-o lase să se zgâiască în voie la monedă, să o pipăie și să-i facă tot ce vrea ea, apoi, după ce muierea se va liniști, vor duce banul în trezorerie. Ți se pare corect?

Taravik, care nu dorea decât să doarmă, fu de acord cu orice propunere a bancherului.

Odată terminate detaliile organizatorice și vizitatorii expediați la ei acasă, cu gardă cu tot, Bondolik îndrăzni să-l întrebe pe stăpânul său:

— Acum pot să mă uit?

— Poți, dar cu grijă, că doare!

Bondolik ridică roba bancherului și se uită la bucata de șezut sprijinită pe saltea.

— Am avut dreptate. Dacă nu puneam salteaua, ți se rupea noada, stăpâne!

— Știam eu că pot să mă bazez pe tine, dragule! Însă trebuie să recunoști că de data asta Taravik chiar mi-a provocat o surpriză capabilă să mă facă să cad drept în fund!

— Ce-i drept, Taravik a ajuns expert în chestii din astea cu surprize… Iar dumneata, stăpâne, te-ai prăbușit de parcă îți retezase cineva picioarele…

În acest timp, cei doi, însoțiți de cei douăzeci de paznici, ajunseseră acasă. Împleticindu-se ușor, Taravik reuși să deschidă poarta și se prăbuși pe un strat moale de pătrunjel.

Adormi în aceeași clipă.

Kostik reuși să ajungă cu botul la jgheabul pe care tocmai îl umpluse Avalik cu apă rece, apucă să soarbă o înghițitură, apoi începu să sforăie încetișor, cu tâmpla rezemată de piatra jilavă și atât de răcoroasă a jgheabului.

Copiii și pisoii, care nu-i văzuseră niciodată pe cei doi într-o asemenea stare, dar care, precum cei de vârsta lor, aveau o mulțime de bun-simț natural, se retraseră în colțuri liniștite,

bănuind că ceva nu-i în regulă și încercând să nu deranjeze pe nimeni cu joaca lor.

Era mijlocul după-amiezii, iar dacă venise cumva sfârșitul lumii, cei doi buni prieteni intenționau să-l întâmpine cum se cuvine cu un somn cât mai lung și mai odihnitor.

Marieța se uitase, la început îngrijorată, la cei doi, apoi se lămurise că era vorba doar de o oboseală ieșită din comun și decise să lase lucrurile în voia sorții, convinsă că o să se rezolve singure așa cum e mai bine.

— Sărmanii de ei, îi căină Marieța, femeie cu suflet bun, sunt atât de dărâmați de oboseală, încât nici să sforăie vitejește, ca de obicei, nu mai reușesc și scot mai degrabă un soi de miorlăituri răgușite.

Apoi jupâneasa uită de sforăituri, de oboseală, de stratul de pătrunjel bun numai de cules și de uscat pentru sezonul secetos, pentru că Taravik căzuse cu toată greutatea peste el și-l făcuse zob și nu mai avea să-și revină niciodată așa cum ar fi trebuit...

...uită pentru că șeful paznicilor municipali îi arătă obiectul pe care bancherul dorea să-l vadă, obiect ce reprezenta un nou câștig al soțului ei (mai puțin important din punct de vedere pecuniar, cât mai ales din punct de vedere al notorietății și importanței sociale).

Și Marieța se minună pentru a nu se știe câta oară ce noroc avusese ea în viață pentru că găsise un bărbat plin de succes, înțelept și iubitor.

Așa au grijă zeii de unii oameni, oftă ea, și ea făcea parte dintre norocoșii care trebuie să aducă slavă în orice clipă zeilor celor generoși și nemuritori.

Înapoie comoara paznicului și îi ceru uneia dintre fete, cu un gest, o pernă, pe care reuși (cu o îndemânare de care numai ea era în stare) să o strecoare între țeasta lui Taravik și pulpa sa, încercând să-i facă un culcuș comod soțului. Apoi rămase cu capul acestuia pe genunchi până când se convinse că Taravik dormea profund...

10

Tribunul Faber privea ca fermecat jocurile de culori din fața sa.

Sulița înfiptă de Taravik în sol se transformase într-o feerie de

vopseluri ce nu aveau nimic real, ci păreau smulse dintr-o lume de basm, de o mână pricepută, care le modelase și le dăduse o formă interesantă, dar puțin posibilă în realitate.

Acea pată de vopsea înconjurase, ca un soi de aură neclară, dar distinctă, trupul lui Inuhotep, făcând evident locul în care se afla spiritul regelui-vrăjitor sau, mai bine zis, unde avea să se întrupeze spiritul răposatului rege.

Culoarea devenise la un moment dat stabilă – un amestec de violet cu stacojiu violent, scandalos – și păruse că aștepta ceva: un eveniment, un accident, o modificare a situației din jur.

Tribunul nu îndrăznise să se apropie prea mult.

Rămăsese la câțiva pași de stâlpul alcătuit de culori și încercase să înțeleagă ce se întâmpla.

De fapt, toți cei de pe câmpul pustiu așteptau fără să îndrăznească să intervină într-un fel cât de cât decisiv.

Apoi, încet, aproape pe nesimțite, lucrurile se schimbară.

Pata de lumină colorată își domoli intensitatea și în mijlocul ei se zări imaginea limpede a scheletului lui Inuhotep, așa cum apăruse după ce Taravik încercase să-și scoată lancea din pământ.

Fantoma stătea în picioare, cu o expresie gânditoare, ca și cum ar fi încercat să-și imagineze ce urma să făptuiască în momentul următor pentru a-și duce la îndeplinire planurile pentru care se străduise o veșnicie.

Lumina colorată se segmentă în cercuri, sau inele, de grosime egală, fiecare cu o culoare distinctă, care urcau și coborau de-a lungul trupului lui Inuhotep.

În timp ce urcau, cercurile de vopsea păreau a avea o materialitate limpede, oarecum metalică.

Inelele respective nu se amestecau, nu se intersectau, nu alunecau în afara zonelor inițiale.

Se ridicau doar și coborau la loc, scoțând un bâzâit subțire (dar din ce în ce mai insistent), ca și cum prin mișcarea lor verticală, cercurile acelea se încărcau cu un soi de energie cosmică, pe care i-o transmiteau trupului regelui-vrăjitor. Ce-i drept, Inuhotep devenea, în lumina fantasmagorică a cercurilor, tot mai distinct, ca și cum pe lângă culoare căpăta și substanță.

Mișcarea cercurilor deveni, pentru un timp, și mai iute, iar zumzăitul lor – alarmant.

Apoi zumzetul își domoli ritmul.

Și Inuhotep zâmbi și privi deșertul din jur.

Iar mulțimea îl privea vrăjită, fără a îndrăzni să scoată o vorbă, o exclamație, fără să aplaude și fără să manifeste spaimă sau entuziasm pentru ceea ce vedea.

În jurul lui nu era nimeni.

Toți rămăseseră acolo unde se aflaseră când Taravik înfipsese lancea în pământ.

Cei mai apropiați de fantomă erau sclavul Tarabilus – pentru că acesta dorise să vină lângă fantomă, dar Taravik îi interzisese să se apropie mai mult – și tribunul Faber, pentru că în locul acela se nimerise să se afle, nu se apropiase în mod deliberat de fantoma ce era acum un stâlp de culori.

Între timp, Inuhotep își găsise un ritm al său, își vedea cu precizie și cu încăpățânare de un plan anume, pentru că inelele colorate continuau să urce de-a lungul trupului său scoțând zumzăitul acela monoton, ce părea să extragă un soi de nebunie din adâncurile pustiului.

Apoi mișcarea inelelor colorate deveni foarte ordonată: în timp ce unele coborau spre sol, își lărgeau circumferința, dar în anumite limite, adică nu se întindeau niciodată mai mult decât stabilise cineva (probabil că Inuhotep) pentru culoarea respectivă. După aceea, când urca de-a lungul vrăjitorului, inelul se îngusta până la dimensiunea inițială.

Inelele se tot mișcau, iar lărgirea și îngustarea lor, combinate cu schimburile de culori, erau fascinante și zăpăcitoare.

Treptat, distanța de urcat și de coborât a inelelor se reduse și acestea se transformară într-un soi de mic grilaj care înconjura stâlpul colorat ce devenise acum regele-vrăjitor.

Adică nu puteai să ajungi la stâlpul colorat fără să sari grilajul, numai că acesta era în continuă mișcare și trebuia să-i cunoști regulile de deplasare...

Totul era într-un moment aparent staționar – inelele urcau și coborau la picioarele regelui-vrăjitor, mulțimea din pustiu aștepta să vadă ce avea să urmeze...

Dintr-odată, Inuhotep făcu un gest neașteptat.

Neașteptat în sensul că nu mai făcuse așa ceva până atunci.

Se întinse pe deasupra grilajului de inele, își întinse brațele mult, mult, până ajunse la locul în care aștepta cuminte sclavul Tarabilus, îl apucă pe acesta de umeri cu mâinile lui scheletice, dar, evident, cu o putere supranaturală, și-l trase lângă el, în

interiorul cercurilor colorate.

În aceeași clipă, din adâncul pustiului se auzi un răcnet plin de-o bucurie macabră, iar cerurile se cutremurară.

Pământul se zgudui, toți cei din câmpia deșertică se prăvăliră la pământ…

Chiar și tribunul Faber se pomeni în genunchi, în fața coloanei înconjurate de cercuri colorate, ca și cum și-ar fi exprimat adorația pentru aceasta.

Când își ridică privirea, descoperi că regele-vrăjitor îl ținea strâns în brațe pe sclav, care, la rândul său, îmbrățișase cu patimă fantoma cu care mai fusese cândva reunit.

Cele două făpturi – sau monstruozități, sau cum vreți să le spuneți – se topeau una în cealaltă, amestecându-și trăsăturile, combinându-și trupurile, devenind din două persoane una singură.

Tribunul Faber remarcă un lucru ciudat.

Se părea că în faza aceea, vrăjitorul extrăgea în principal caracteristicile omenești ale sclavului Tarabilus.

Probabil că abia după ce avea să devină puternic ca om-vrăjitor avea să renunțe la latura omenească a sclavului și a sa…

Faber nu făcea decât să privească și să încerce să se lămurească, măcar parțial, cu ce are de-a face.

Iar în timp ce privea, Inuhotep continua să-l digere pe Tarabilus și să se transforme, prin intermediul acestuia, într-un om ce va ascende nemurirea…

Apoi, în timp ce privea, tribunului îi veni o idee.

Ăsta era defectul lui: îi tot veneau idei.

Dacă exista un moment în care Inuhotep era vulnerabil, acesta era clipa în care încerca să se transforme în om, când se străduia să înlocuiască substanța moartă a fantomei din sine cu carnea vie a sclavului.

Dacă apuca să strecoare în trupul viu măcar câteva picături din nemurirea spre care tânjea, atunci regele-vrăjitor nu mai putea fi afectat de nimic din ceea ce ar fi făcut muritorii strânși pe câmpia deșertică din fața sa.

Dar, ca să înceapă injectarea de nemurire în trup, trebuia întâi să ocupe în totalitate corpul sclavului.

Iar tribunul Faber urmărea cu atenția unui animal de pradă momentul în care transformarea fantomei avea să înceteze.

Și supraveghea, cu aceeași atenție, mișcarea inelelor ce înconjurau trupul lui Inuhotep.

Acestea erau suficient de largi încât să poată aluneca de-a lungul trupurilor înlănțuite și care se tot contopeau, regele-vrăjitor și sclavul Tarabilus.

Deși cele două trupuri se uneau, treptat, într-unul singur, îngustându-se, totuși dimensiunile inelelor nu se reduceau, se ridicau și coborau în jurul trupului lui Inuhotep lăsând un spațiu liber destul de mare în jurul acestuia.

Adică, își dădu seama Faber atunci, între inelele colorate, ce-și continuau bâzâitul lor nepământesc, și trupul – da, trupul, căci fantoma căpătase trup – al lui Inuhotep rămăsese acum un spațiu liber suficient de mare încât în el să încapă un bărbat solid.

Cuprins de-un imbold pe care n-ar fi fost în stare să-l justifice, tribunul Faber făcu atunci cel mai nebunesc gest din existența sa de războinic și om de stat.

Făcu un pas mare, pe potriva picioarelor sale lungi, și păși dincolo de inelele colorate, având grijă să nu atingă niciun cerc zumzăitor!

Se pomeni lângă Inuhotep.

Fantoma abia întrupată în trupul sclavului se uită cu ochi holbați la latgan și încercă să-l împingă spre șirul de inele colorate ce urcau și coborau.

Faber își dădu seama că atingerea cercurilor zumzăitoare avea să însemne sfârșitul său și se prinse cu ambele brațe de regele-vrăjitor.

Acesta nu mai încercă să-l împingă spre cercuri, ci îl trase spre sine, probabil în dorința de a-l asimila în trupul său, ca și pe Tarabilus.

Realizând pericolul, Faber își scoase gladiusul din teaca de la gât și înfipse arma în pieptul trupului muritor al sclavului și, prin intermediul acelui trup, în sufletul regelui cu pretenții la veșnicie!

Urletul universului ce-și simțea stăpânul gata să piardă strădania de a cuceri puterea supremă fu îngrozitor.

Regele-vrăjitor, cu gladiusul tribunului Faber înfipt în inimă, simțea cum i se scurge viața agonisită atât de greu.

I se scurgea strop cu strop și-l cuprinsese o disperare care nu-și găsi expresia decât într-o agitație haotică a energiilor colorate

care îl animaseră până atunci.

Se prinse cu disperare de străinul care îl înjunghiase, sperând să extragă din acesta energia necesară să-l mențină în viață.

La rândul lui, tribunul Faber, înconjurat de fenomene pe care nu le înțelegea și de care îi era teamă, se ținea din răsputeri de trupul lui Inuhotep.

Numai că nici Inuhotep nu știa prea bine ce se întâmplă cu el.

Cuprins de spaima morții definitive și dornic să se răzbune cumva pe cel care îl asasinase, Inuhotep își desprinse pentru o clipă îmbrățișarea, prinse cu mâinile-i scheletice, dar pline de putere, gâtul latganului, și-l răsuci cu violență.

Oasele gâtului lui Faber trosniră, făcându-se bucăți.

Capul tribunului se lăsă într-o parte, iar ochii, rămași larg deschiși, pierdură orice urmă de viață.

În aceeași clipă, și ochii lui Inuhotep deveniră opaci, ca niște pietre adunate din pulberea deșertului.

Cei doi rămaseră un timp în picioare, îmbrățișați, sprijinindu-se reciproc, apoi alunecară în praf.

Inuhotep zăcea pe spate, iar tribunul deasupra lui, într-un mod ce ar fi părut indecent, dacă n-ar fi fost acoperit de înțepeneala morții.

Jocul impresionant al inelelor colorate și al bâzâitului lor avu o ultimă izbucnire, în care aruncă flăcări până la cer, apoi totul se stinse, iar cerul își pierdu strălucirea…

…și peste pustiu se așternu tăcerea.

— Se pare că, în cele din urmă, s-a sfârșit, oftă Zabadela către Bartiss. Se pare că vechiul blestem al triburilor noastre a încetat și că putem să ne vedem de treburile noastre obișnuite, de oameni obișnuiți, cu ambiții mărunte și obișnuite…

— Așa se pare, mormăi și Bartiss. Ce facem cu cadavrele? Unde ar trebui să le ducem?

Zabadela se gândi un timp.

— Nu cred că trebuie să facem ceva. Lucrurile se vor rezolva de la sine. Privește!

Trupul lui Tarabilus se descompusese, lăsând sub tribunul Faber doar scheletul învechit de timp al lui Inuhotep.

— Aici sunt în joc forțe imense. Să nu ne amestecăm.

— De acord. Dar cu latganul, ce facem?

— Știe vreunul dintre noi că-i latgan cu adevărat? Cunoaște cineva conform căror rituri ar trebui înmormântat?

— Ai dreptate, stăpâne. Nu știm nimic.

— Eu zic să lăsăm cele două cadavre în voia pustiei.

— Atunci, să strângem ce am adunat în coșuri și să ne întoarcem cu toții în taberele noastre, să ne îngrijim răniții și să ne jelim morții… și să începem o existență nouă…

Și așa făcură.

Într-o jumătate de oră, deșertul era deșert, așa cum se cuvenea să fie.

Doar în apropierea mormântului lui Blokan zăceau cele două cadavre îmbrățișate, ca și cum ar fi fost urmașii fără noroc ai unei înduioșătoare povești de dragoste.

Cele două trupuri zăcură timp îndelungat fără a fi deranjate de nimeni: nici de oameni, nici de plante, nici de animale.

De nimeni.

Păreau a fi bucăți de piatră care nu atrăgeau pofta insectelor sau a păsărilor de pradă ce zburau prin jurul mormântului lui Blokan.

Treptat, deșertul fu cuprins de întuneric.

Era o noapte fără lună, de parcă și luna obosise văzând atâtea grozăvii și voia să se odihnească.

Atunci, în miezul cel de noapte deplină, în drumul ce ducea de la mormântul lui Blokan către Terimeea se auzi un oftat:

— Cred că asta e ultima oară, dacă judecăm după cât de greu au mers lucrurile…

O stea mai strălucitoare decât celelalte își făcu loc printre niște nori apăruți subit, iar la lumina ei iluzorie, tribunul Faber descoperi că zăcea pe lespezile drumului – orice urmă de țesut al lui Tarabilus fusese înghițită de neant, ca și cum bietul sclav, cu suferințele și speranțele sale, nu merita să rămână prin nimic în amintirea semenilor săi.

Tribunul se ridică din drum.

Îi era frig, îi era foame.

Redevenise om.

Se uită în jur.

Nimic care să-i folosească, locuitorii pustiei, oameni săraci și economi, strânseseră tot ce le putea fi de oarecare utilitate.

Văzu, în lumina zorilor care hotărâseră că-i cazul să se îngrijească de bunul mers al zilei, încotro se afla orașul.

Faber știa că, pentru a se întoarce în lumea sa, trebuia să ajungă mai întâi în Terimeea.

Așa că o luă încet-încet către zidurile ce se zăreau vag în depărtare.

Avea sandale bune în picioare, arme bune în tecile de la gât… și cam atât.

Suficient cât să ajungă în cetate înainte de arșiță.

Și merse, încet și răbdător, până se pomeni la umbra zidurilor.

— Pe cine cauți, omule, îl întrebă cu milă unul dintre paznici.

Faber se uită atent la el, apoi rosti în șoaptă niște cuvinte fără înțeles:

— Bohor, mohor, paranghi sumnal…

Paznicul tresări și exclamă:

— Asta da surpriză!

Își scoase mantia și-l ascunse sub ea pe tribun, apoi îl conduse într-o căsuță nu prea arătoasă, din interiorul zidurilor.

După care paznicul reveni la postul său și nu-l mai părăsi.

A doua zi dis-de-dimineață, din clădirea cea mică, clădire ce se dovedi a fi un fel de han specializat pentru o anumită sectă, ieșiră trei paterey, ușor de identificat după caftanele lor lungi, de-un verde-închis.

Însă ceea ce îi distingea pe paterey de semenii lor nu era atât caftanul verde, cât perucile lungi, crețe, cu zulufii ce le atârnau pe umeri și, bineînțeles, perucile și zulufii erau de-un verde strident.

Cei trei – mânând catâri cu harnașamente evident verzi – părăsiră cetatea și se îndreptară spre apus, către țărmul roditor al mării.

Mergeau încet, fără să se grăbească, stând de vorbă ca niște oameni cu multe preocupări și care nu-s obișnuiți să piardă vremea nici măcar în timp ce călătoresc.

Spre sfârșitul după-amiezii, cei trei paterey se opriră la un han obișnuit, plin cu marinari, și cerură găzduire acolo.

În mod ciudat, din momentul acela nu-i mai văzu nimeni.

În schimb, în mica garnizoană latgană din port apărură câțiva soldați arătoși, în deplină maturitate.

Unul dintre ei arăta semne evidente de obișnuință de a fi în funcții de conducere, iar respectul celorlalți dovedea că existau motive pentru a fi respectat.

Tribunul Faber își reluase atribuțiile, căpătase un mic birou în garnizoana pentru triremele menite mesajelor de urgență și se

apucase să întocmească ceea ce întocmeau de obicei militarii de carieră, adică rapoarte.

Primul – și care fusese expediat de urgență – fusese destinat împăratului, care îi comunica acestuia (într-un mod mai puțin direct) despre modul în care fusese îndeplinită misiunea din țara polnilor.

Al doilea mesaj era adresat camarazilor săi din legiunea Britta, solicitându-le să se prezinte imediat – împreună cu familiile, prietenele, copiii legitimi sau nelegitimi, clienții și persoanele legate strâns de ei – în portul Taroth din delta fluviului Hatti.

Nu le dădea multe amănunte, îi avertiza doar că e vorba de ceva bun, care le va folosi tuturor, începând cu imperiul și terminând cu fiecare dintre ei în parte.

Adevărul era că Faber nu avea nicio informație specială, ci doar o intuiție de adevărul căreia era convins.

Avea o viziune despre niște copii pe jumătate hattienni care aveau să aducă bogăție și bunăstare atât imperiului latgan, cât și Țării Hatti…

Abia după ce expedie și aceste misive, îndrăzni să scrie mesajul care îi ardea sufletul. Era o scrisoare adresată unei verișoare mai îndepărtate a lui Olimpus, o femeie delicată și cu care împăratul se înțelegea bine. Nefiind o apropiată a Curții, se înțelegea cu toți, pentru că nu amenința poziția nimănui. Iar căsătoria ei cu Faber n-ar fi adus tribunului mai multă putere. Adică toată lumea își putea vedea liniștită de treburi, iar Faber putea să aibă familia pe care și-o dorea de atâta vreme…

Și, după ce-și termină treburile pe care le amânase de atâtea ori, din cauza drumurilor și a sarcinilor ciudate pe care le îndeplinise, se culcă și dormi visând o lume plină de pace, cu copii mulți și fericiți, dintre care unii erau ai săi.

11

Mirosul de pulpă fierbinte de ied, abia luată de pe grătar și stropită cu usturoi și măghiran, era atât de îmbietor, încât Taravik întinse gura și mușcă pe dibuite, fără să deschidă ochii, concentrându-și toate simțurile asupra mirosului și gustului cărnii.

Abia după ce auzi râsetele discrete din jur începu să se trezească, să-și dea seama că nu era singur…

…și să realizeze unde se trezise.

Bineînțeles, se trezise în grădina casei sale, acolo unde căzuse lat de oboseală, când se întorsese din expediția în care fusese gata să-și piardă viața.

Deschise ochii, se ridică în fund și privi în jur.

Fu gata să pice la loc de uimire.

Dormise ceva – dovadă că fusese foarte obosit – și se înserase. Dacă-și aducea bine aminte, ajunsese acasă pe la mijlocul după-amiezii.

Acum se întunecase.

Grădina, adică aleile dintre straturile cu flori și legume, era împânzită cu mese improvizate, pline cu tot felul de gustări: brânzeturi, bucăți de pastramă, salate, fripturi aburinde, urcioare cu bere și vin…

Un ospăț în toată regula.

Pe Taravik îl uimea toată chestia asta.

Sigur, Marieța îl primea de obicei cu o masă sărbătorească, atunci când termina o aventură ieșită din comun, dar de data asta se întâmpla ceva aparte: pe lângă mesele întinse în grădină, existau mese pline cu de toate înșirate în stradă.

Și nu erau veniți la chef doar cei ai casei (ca de obicei) și vecinii apropiați, ci și o mulțime de cunoscuți, precupeți, clienți mai vechi sau mai noi…

…și toți erau veseli și încântați de ocazia de a se revedea.

Copiii alergau printre picioarele adulților, se îndopau cu fructe și dulciuri, ceilalți mâncau fără grabă…

…toți cei care veneau aduceau câte ceva, o bunătate, un urcior cu băutură, glumeau…

Taravik se ridică, pentru că toți îl invitau la masa lor, fiecare îl poftea să guste din ceea ce i se părea că are mai bun… și, curând, curierul nostru se simți mai fericit ca niciodată.

După un timp, Marieța bătu cu lingura în strachina în care avea câteva bucăți de carne fragedă de miel.

După ce le atrase atenția tuturor că vrea să le vorbească și îi făcu să o asculte, întrebă:

— Voi știți ce sărbătorim aici?

Urmă o tăcere deplină.

— Cei mai în vârstă ar trebui să știe, dacă nu s-au ramolit complet… Avalik și Aralik, prăjiturile astea nu vă spun nimic? întrebă jupâneasa, scoțând de sub masă o tavă cu trei feluri de

prăjiturele: unele rotunde, albe, ca niște gogoși însiropate, altele triunghiulare, cu cremă cafenie, și altele pătrate, acoperite cu glazură verde.

— Zilele Zeiței Terima! strigară bătrânii, împreună cu alți vecini, mai tineri, dar care, din diferite motive, ținuseră minte sărbătoarea cea străveche.

— Să ne ierte marea zeiță, patroana cetății noastre, care ne-a ajutat mereu, dar pe care noi am uitat-o, ca niște indivizi lipsiți de recunoștință!

— Împărțiți prăjiturelele copiilor, să ne pomenească sărbătoarea!

Bineînțeles că prăjiturile se dovediră a fi delicioase, spre bucuria celor mici, iar cei mari își Continuară ospățul lor, cu Taravik în frunte.

După cum era de așteptat, discuția alunecă spre vechea sărbătoare a Terimei, care căzuse, pe nedrept, în uitare, sărbătoare despre care (culmea) majoritatea aveau cele mai plăcute amintiri.

În primul rând, toată lumea își amintea gustul prăjiturelelor.

Existau câte trei feluri de prăjituri, cu forme, gust și culoare diferite, specifice celor trei zile de sărbătoare. Prăjiturile se împărțeau copiilor, fiecare în ziua prevăzută de sărbătoare. Adulții aveau dreptul la gustări și ceva băutură (doar cât să se simtă bine).

— Sărbătoarea durează trei zile, explică Avalik, în timp ce Kostik asculta cu urechile ciulite ca niște găleți.

— Nu sunt zile dedicate complet sărbătorilor, interveni și Aralik. Oamenii își văd de treburile lor obișnuite în timpul dimineții, se odihnesc la prânz, iar seara se strâng și petrec. La miezul nopții se duc la culcare, pentru că dimineața își reiau treaba, iar seara continuă cu o a doua sau a treia zi de sărbătoare, după cum e cazul. Adică sunt trei seri de sărbătoare, una după alta, dar sărbătoare e doar după ce s-a terminat treaba zilnică.

— În prima seară, petrecerea e organizată de familie împreună cu vecinii și prietenii, de obicei în fața casei.

— A doua zi, primăria oferă prăjituri copiilor și gustări cetățenilor. Nu-i vorba de niciun exces, totul e să se simtă lumea bine, iar copiii să aibă suficiente dulciuri…

— Iar a treia zi, Templul Terimei oferă copiilor niște prăjituri

deosebite – știi că am găsit un cofetar care mai știe rețeta? Să nu-ți vină să crezi…

— Da, numai că Templul Terimei e dărăpănat rău de tot. Cred că zeița e singură, fără niciun ajutor…

— Atunci când Terima mi-a trimis o scrisoare, prin intermediul fetițelor…

— Când le-a găsit Mosolik, își aminti Taravik. Apropo, unde e lăcomilă Mosolik? Cum de-a ratat ocazia unui ospăț?

— Zeul îl trimite în zboruri lungi, îl pregătește pentru nu știu ce misiune… Dar să revin la povestea noastră. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o Terima, îmi cerea să iau legătura cu alte temple ale sale, din alte cetăți, temple mai prospere, și să le cer ajutorul. Acestea vor trimite preotese și diferite bunuri și ne vor îndruma cum să punem templul în funcțiune. Mâine dimineață vor sosi câteva adepte ale zeiței, iar noi, breasla florarilor, vom da o mâna de ajutor curățând templul de gunoaie și de praf. Mâine, la consiliul Pelinei, vom discuta de unde facem rost de bani… Va fi multă lume ce va da ajutor…

Marieța discuta cu Taravik și cu cei din jurul ei, membrii de frunte ai breslelor, când la intrarea în curte se făcu oarecare vânzoleală.

Gazdele se ridicară și ieșiră în întâmpinarea celor ce veniseră: primarul și un grup de consilieri municipali.

— Ce-i aici, jupâneasă Mariela? Ai zice că lumea a luat-o razna…

Marieța nu avu nevoie decât de câteva minute ca să-i explice primarului despre sărbătoarea Terimei. Acesta, care nu mai era tânăr, rămăsese în amintire cu gustul prăjiturilor de altă dată și-și aminti tot ce trebuia să-și amintească, inclusiv faptul că avea, ca în fiecare an, fonduri rezervate pentru sărbătoarea respectivă, dar că nu se găsise nimeni care să-i explice ce trebuia să facă, în ce scop trebuia să folosească banii respectivi.

Se lămuriră și, de fapt, urma să se lămurească absolut totul la consiliul Pelinei.

În tot timpul discuției – acompaniată din depărtare de sunetul petrecerii care cuprinsese întreaga cetate – fetițele (Amira și Argira) stătuseră ascunse pe jumătate în spatele maicii lor, privindu-l pline de curiozitate pe bărbosul dolofan, cu un colan de aur la gât.

Consilierii municipali se uitau cu poftă la fripturi și la

urcioarele cu vin, dar, fiind în misiune, nu îndrăzneau să se înfrupte, în ciuda invitațiilor gazdelor.

La un moment dat, primarul – care se lămurise în privința tărăboiului, a sărbătorii și a celor ce aveau să urmeze – încercă să între în vorbă cu fetițele și scoase un ban mare, de argint.

— Îl vreți? i-l oferi el Amirei.

— Sigur că-l vreau, răspunse fără grijă fetița.

— Atunci, vino și ia-l!

Amira făcu trei pași iuți și, până să-și dea seama primarul ce se întâmplă, îi smulsese banul dintre degete și se refugiase înapoi în spatele mamei ei, strigând victorioasă către sora sa:

— L-am luat!

Primarul, mirat de îndrăzneala fetei, care, de obicei, stătea ascunsă în spatele maică-sii, o întrebă:

— Nu ți-a fost frică? Puteam să te prind și să-ți fac cine știe ce…

— Jupâne primar, zâmbi fetița ca un om mare, de acolo de unde stați nu puteți să vedeți ceea ce văd eu…

— Și ce vezi?

— Ce ține în mână mami Mariela…

— Și ce ține maică-ta în mâini? se hlizi primarul.

— Un făcăleț lung și gros, cu care e gata să-ți bage pe gât zâmbetul ăla îngâmfat…

Pe primar îl umflă râsul și hohoti un timp, apoi, după ce se amuză suficient, îi spuse Marieței:

— Ia arată-mi mâinile!

Marieța rânji, un pic încântată, un pic jenată, și scoase mâna de la spate.

Evident, în mână ținea un făcăleț zdravăn, cu care puteai, la o adică, să faci praf o țeastă de primar, plus vreo cinci de consilier municipal…

— Și erai dispusă să-mi bagi pe gât cu chestia aia zâmbetul meu îngâmfat?

— Numai dacă era cazul, jupâne primar…

— Numai dacă era cazul…

Primarul se ridică de pe băncuță, o sărută pe Marieța pe creștet, îl sărută pe frunte și pe Taravik, sorbi din paharul cu vin ce-i fusese pus în față, apoi le spuse consilierilor:

— Hai, beți și voi ceva, să nu ziceți că oamenii ăștia v-au ținut flămânzi și însetați!

Bineînțeles că toți se repeziră asupra merindelor și băuturii, apoi primarul spuse:

— Dragilor, mulțumim pentru tot ce faceți și ați făcut pentru cetatea noastră, pentru respectarea zeilor și tradițiilor. O să ne întâlnim mâine la Pelina și o să lămurim tot ce-i de lămurit. Eu zic să ne grăbim spre casă, să apucăm măcar câteva clipe din sărbătoare alături de familie.

Și, acestea fiind spuse, primarul o luă la goană, de parcă îl urmărea cineva cu un iatagan foarte ascuțit.

Ceilalți își văzură de petrecere, dar cu chef tot mai redus, pentru că acum se lămuriseră că mai aveau două zile de chiolhan. În plus, oamenii obosiseră, aveau o mulțime de treburi de făcut a doua zi de dimineață… așa că, treptat, începură să mulțumească gazdelor pentru ospitalitate și să se retragă.

Larma se potolea, încet, în toată cetatea.

Se mai auzeau râsete și glume, se închina în cinstea unuia sau altuia, dar mai încet, mai potolit…

Undeva, în apropiere, pe o străduță pe care Taravik nu reuși s-o identifice, o voce de femeie veselă chirăi:

Bărbate, bărbate
Întinde-te pe spate
Și lasă-mă pe mine
Să te fac să te simți bine!

— Fii cuminte, Loreha, îi răspunse un glas de bărbat. Așteaptă să adoarmă copiii și după aia stau și în cap, numai să mă faci să mă simt cum vrei tu!

Bineînțeles că spusele lui fură urmate de hohote de râs…

…apoi hohotele se potoliră, iar în cetate se așternu liniștea…

Marieța își puse fetele la treabă, strânseră mesele improvizate și le duseră în magazie, adunară băutura și alimentele rămase și le vârâră în beciuri…

…adică făcură ordine, de parcă n-ar fi avut loc nicio petrecere. Lucrul ăsta se întâmpla în toate gospodăriile, pentru că a doua zi nu mai era timp de curățenie.

Apoi Marieța împărți sarcinile pentru a doua zi: cine ducea produsele la piață, cine se ducea să ajute la Templul Terimei, cine trebuia să facă rost de cârpe, mături… și toate celelalte câte trebuiau făcute, să nu zică nimeni că n-a știut ce avea de

făcut.

Apoi, toate astea fiind făcute, se trecu la pregătirea de noapte: în primul rând, spălatul copiilor (în această categorie intrând Taravik, Kostik și fetițele).

Și după aceea, copiii se târâră în casă, refuzând locul obișnuit de cuibăreală.

Ca urmare, Taravik ocupă patul conjugal, după care tânjise de ceva timp, fetițele se aruncară peste burta lui moale și adormiră imediat, pisoii se cuibăriră între fete, iar Marieței îi rămase un loc lângă Taravik, pe care se grăbi să-l ocupe cât mai exista. Oftă fericită, destinzându-și mușchii încordați și începu să sforăie, înainte s-o împiedice trombonul lui Taravik să adoarmă.

Doar Kostik dormea liniștit, în șopronul lui umplut în mod festiv cu fân aromat. I se pregătise o iesle cu salate și foi de varză aromate plus un castron cu vin bun, pentru un somn ușor, cu gustări din belșug.

În curând, tot orașul dormea liniștit, fiecare individ sforăind sau nu, după obicei sau după fosa nasului.

12

În al șaptelea cer de deasupra Terimeei, zeii stăteau și ei la ospăț.

De fapt, Khator cel Negru încerca să fie amabil față de colegele sale zeițe, recunoscând că profitase de respectul deosebit al credincioșilor pentru a acapara atenția aproape totală a acestora și ignorarea cât mai deplină a celorlalți zei.

Acum, după ce văzuse că fără ajutorul zeilor vindecători și al altor zeități minore nu s-ar fi descurcat, decisese să schimbe relațiile cu colegii săi.

Îi invitase la o masă, care se dorea începutul unei alte relații între nemuritori.

Și descoperiseră cu toții că era mult mai plăcut împreună.

Așa că, neavând altceva mai bun de făcut, petreceau cea mai mare parte a timpului la un loc, admirând faptele de tot felul ale pământenilor, unele mai bune, altele mai prostești.

— Totuși, oftă Terima, n-am făcut un lucru prea rău cu oamenii…

— Nu, îi răspunse surprins Khator. Dacă mă gândesc bine, am făcut chiar lucruri bune…

Zâmbiră toți trei, mulțumiți.

Da, făcuseră o lume destul de bună.